

I. CARAGEA

CEASORNICARUL FĂRĂ MÂINI

poeme, citate și aforisme

ASLRQ

I. CARAGEA

CEASORNICARUL FĂRĂ MÂINI

Poeme, citate și aforisme

Editura ASLRQ
2022

ISBN : 978-2-923768-18-2

Dépôt légal – Bibliothèque et Archives nationales du Québec, 2022

Dépôt légal – Bibliothèque et Archives du Canada, 2022

© 2022, Les Éditions ASLRQ

Tous droits réservés.

Association Québécoise des Écrivains Roumains

4207 Sainte Anne, Pierrefonds, Québec, H9H 5B6, Canada

président – Adrian Erbiceanu

viceprésident – Ionuț Caragea

Rédacteur et metteur en page – Dumitru Scorțanu

website : www.aslrq.ro

e-mail : aslrq@yahoo.ca

Imprimé en Roumanie, Union Européenne

Imprimé pour le Canada

Couverture : <https://besthqwallpapers.com/textures/time-gear-texture-439>

De același autor :

Poezie :

- Delirium Tremens* – Ed. Stef, col. Stef Debut, Iași, 2006
M-am născut pe Google – Ed. Stef, col. Stef Universal, Iași, 2007
Donator universal – Ed. Stef, col. Stef Universal, Iași, 2007
Omul din cutia neagră – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2007
33 bis – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2008
Analfabetism literar – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2008
Negru Sacerdot – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2008
Absența a ceea ce suntem – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2009
La suprême émotion (franceză) – Ed. ASLRQ, Montréal, 2009
Déconnecté (franceză) – Ed. Elmis, Iași, 2009
Guru amnezic – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2009
Poezii de dragoste – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2010
Suflet zilier – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2011
Patria la care mă întorc – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2012
Antologie de Poeme 2006-2012 – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2013
Cer fără scări. Ciel sans escalier (română/franceză) – Ed. eLiteratura, București, 2014
Festina lente (română/spaniolă) – Ed. eLiteratura, București, 2014
În așteptarea păsării (poezie și aforisme 2006-2015) – Ed. eLiteratura, București, 2015
Umbră lucidă – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2016
Mesaj către ultimul om de pe Pământ – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2017
Eu la pătrat (poeme în vers clasic și aforisme) – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2017
Mon amour abyssal (franceză) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2018
Cenușa din abis – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2018
Despletirea viselor (poeme și aforisme) – Ed. Princeps Multimedia, Iași, 2018
Une étincelle dans le couloir des ombres (franceză) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2019
Iubirea mea abisală – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2019
Je suis né sur Google (franceză) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2019
J'habite la maison aux fenêtres fermées (franceză) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2019
Eu la pătrat (poeme în vers clasic, ediția a doua adăugită) – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2020
Locuiesc în casa cu ferestre închise – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2020
O scânteie pe coridorul umbrelor – Ed. Ecou Transilvan, Cluj-Napoca, 2020
Infecté par l'amour (franceză) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2020

Infectat cu iubire (poeme și aforisme) – Ed. Fides, Iași, 2020
M-am născut pe Google (poeme și aforisme 2006-2021) – Ed. Fides, Iași, 2020
Cod roșu de furtună în suflet (poeme) – Ed. Fides, Iași, 2021

Aforisme :

Dicționarul suferinței – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2008
Dicționarul suferinței, vol. II – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2010
Întreita suferință – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2011
Delir cu tremurături de gânduri – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2013
În așteptarea păsării (poezie și aforisme 2006-2015) – Ed. eLiteratura, București, 2015
Eu la pătrat (poeme în vers clasic și aforisme) – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2017
Din puma valurilor – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2017
Aphorismes jaillis de l'écume des flots (franceză) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2018
Roua infinitului – Ed. Digital Unicorn, Constanța, 2019
Flori din părul veșniciei – Ed. Fides, col. Eidos, Iași, 2019
Gânduri pentru caricatura umbrei – Ed. Ecou Transilvan, Cluj-Napoca, 2020

Science-fiction :

Uezen și alte povestiri – Ed. Fides, col. Phantasia, Iași, 2010
Conștiința lui Uezen – Ed. Fides, col. Phantasia, Iași, 2010
Uezen. Echilibrul lumilor – Ed. Fides, col. Phantasia, Iași, 2011
Uezen (engleză) – Ed. Wildside Press, Rockville, U.S.A., 2012
Discipolii zeilor de altădată – Ed. eLiteratura, București, 2015
Homo Interneticus (franceză) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2020

Eseuri :

Literatura virtuală și curentul Generației Google – Ed. Fides, col. Litteratus, Iași, 2009
Eseuri lirice. Cronici literare 2007-2011 – Ed. Fides, col. Litteratus, Iași, 2011
Eseuri lirice. Cronici literare 2011-2020 – Ed. Rafet, Râmnicu Sărat, 2020

Spiritualitate :

Gândul meu. Cum am devenit Poet – Ed. Fides, col. Spiritus, Iași, 2011
Ascultă-ți gândul și împlinește-ți visele! – Ed. eLiteratura, București, 2016

Antologii :

Antologia ASLRQ 2009 – Ed. ASLRQ, Montréal, 2009
Antologia ASLRQ 2015 – Ed. ASLRQ, Montréal, 2015
Aphorismes roumains d'aujourd'hui (Ionuț Caragea – coordonator principal, Constantin Frosin – traducător) – Ed. Stellamaris, Brest, Franța, 2019

Scurtă prezentare a autorului

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Din 2012 trăiește la Oradea. Este poet, prozator, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru al Societății Poetilor Francezi, membru al Societății Poetilor și Artiștilor din Franța etc.

A fost premiat de trei ori la Paris de Societatea Poetilor Francezi. Volumul „Mon amour abyssal” a fost distins cu premiul „François-Victor Hugo”, volumul „J’habite la maison aux fenêtres fermées” a obținut premiul „Mompezat”, iar volumul „Infecté par l’amour” a obținut o diplomă de onoare. Alte trei premii au fost acordate de Societatea Poetilor și Artiștilor din Franța. Volumul „J’habite la maison aux fenêtres fermées” a obținut premiul al doilea la marele concurs „Henri Meillant” și premiul al treilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”, iar volumul „Infecté par l’amour” a obținut premiul al doilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”.

În 2021, primește premiul „Genius” pentru poezie și aforisme din partea fundației Naji Naaman din Liban. Acest premiu a fost acordat doar de patru ori în intervalul 2002-2021.

A publicat peste 50 de cărți. Este considerat de critica literară românească unul dintre liderii generației poetice douămiiste, unii critici considerându-l chiar liderul de necontestat al acestei generații. Totodată, este apreciat ca unul dintre cei mai atipici și originali scriitori de care dispune în prezent România.

Criticul Theodor Codreanu consideră că Ionuț Caragea este unul dintre cei mai înzestrați creatori ai ultimelor generații și cel mai important poet al anaferei din lirica românească de azi.

Biografia detaliată: www.ionutcaragea.ro sau Wikipedia.

Ionuț Caragea la 42 de ani.
Fotografie prelucrată de Lucian Opriceanu.

Partea I

CEASORNICARUL FĂRĂ MÂINI

„cum să repar ceasornicul care ține spirala captivă?”

Ars poetica

sângele meu te privește
cu ochi mari
prin rănilor iubirii
neîmplinite

și pentru că nu-i oferi alinare
se-nchide în inimă
și bate cu pumnii-n pereți
până cad toate tablourile
în care tu surâdeai

într-un final
sângele meu iese pe străzile
doar de el cunoscute

și când ajunge la capătul lor
își aduce aminte
de atingerea ta

și plânge
și plânge cu lacrimi albastre
direct pe hârtie

Poem din miezul visului

pâinea mea cea de toate zilele este visul
o pâine neagră cu răvașe surpriză
chiar acum am scos
din miezul visului...
un poem

și miroase a tine, și miroase a noi
și miroase a abur de rouă printre genele nopții
și miroase a mare de lacrimi neplânse
în care se scaldă bătrânele amintiri
căutându-și copilăria
și miroase a nemurire
dar nu e pământ
nu, nu, nu e pământ

citește și tu și vei simți liniștea
înflorind la colțul buzelor
dă-ți jos toate măștile
deschide-ți plămânii și lasă cerul să intre
cu parfumul de spice coapte al stelelor

și va fi ieri, și azi, și mâine
într-un singur cuvânt
nu, nu, nu e pământ
rădăcinile visului sunt înfipse în cer

și miroase a trup de lumină
în jurul verbului sunt

Ascult muzica universului

prea multă gălăgie în jur
prea mult haos
prea multă politică
prea multă incertitudine
prea multe conspirații
prea multă frică

gata, ajunge!
mă spăl pe față cu tăcerea nopții
culeg două galaxii îndepărtate
și le pun la urechi
ascult muzica universului
aici este locul meu
în interiorul acestei muzici sublime
o inimă pe portativul infinit al iubirii

poți fi și surd
muzica aceasta te inundă
precum lumina învierii
trezește în tine apetitul pentru zbor
eliberează cuvântul
din menghina minții
te face poet fără să vrei
te face să spinteci întunericul
precum săgeata ce aprinde focul olimpic

ah, muzica universului
pasăre a infinitului cuibărindu-se
în universul meu interior
în anotimpul cald al amintirilor mele

De-aș putea întoarce totul

aici a fost cândva un râu
ah, de l-aș putea întoarce din mare
marea să fie izvorul
râul să curgă în inima mea
atotîncăpătoare

aici a fost cândva o pădure
acum, doar rădăcini visând
la mângâierea luminii
ah, de-aș putea întoarce frunzele
din cădere și arborii din tăiere
pădurea, cu tot aerul ei proaspăt
de tinerețe eternă
să încapă în plămânii mei
atotîncăpători

aici au fost cândva oameni
acum doar cruci plângând cu lacrimi ascunse
ah, de-aș putea întoarce oamenii
la bucuriile de dinainte
în creierul meu am pentru fiecare
o casă, o grădină
am drumuri pavate cu amintiri
întoarse din copilărie
am răsărituri, apusuri, întoarse
în ochii mei atotîncăpători
am vise întoarse din uitarea
tuturor viselor

ah, de-aș putea întoarce
sângele din cuvinte
și cuvintele din cărțile necitite

ah, de-aș putea întoarce
păsările călătoare
în pădurea mea, lângă inima mea
lângă oamenii mei

să vorbim cu toții aceeași limbă
să cântăm același cântec
să zburăm până la soare
fără ca aripile să se topească

ah, de-aș putea întoarce totul în mine
așa cum întorc sufletul
la fiecare inspirație

tu, umbră
la care trup vrei să te-ntorci
la cel al hoțului
sau la cel al mântuitorului ?

ah, de-aș putea întoarce
gândul din risipire
chipurile din oglindă
focurile din cenușă
mărul din mușcătură
Pământul din învârtire
universul din facere
eul din dividerea eului

și totuși
ce mă oprește ?

Cu o lacrimă pictez infinitul

carnea e sfârtecată
de tăcerile umbrei

cu un gând
fac autopsia unei iubiri
ca un câine îmi rod
amintirile îngropate
în subconștient

(ea împrumutase culoarea ochilor
de la un curcubeu nenăscut)

în inimă
cuvintele stau ghemuite
cu masca pe față
să nu le infecteze uitarea

absențele îmi numără pașii
ecoul îmi bea sângele
din fântânile rănilor

refuz visele
care mă-nșală
surâzând în alte oglinzi

pe umeri îmi cad
zăpezile ironiei

mă leg fedeleș
de clipa de fericire
care voia să plece
cu stolul

rămâi, învață ce înseamnă durerea
și arta ce se naște din ea
dacă te zbați
îți smulg aripile

din cruce îmi fac
șevalet

din suflet
pânza

cu o lacrimă
pictez infinitul

acum, poți să pleci
da, acum poți să pleci

Ceasornicarul fără mâini

eu sunt cel care
a ținut atât de mult ochii deschiși
până când mi-a murit visul
și tot eu cel care
după trei închideri de pleoape
i-a redat viața visului

eu sunt cel care
a dat vedere cuvintelor
și tot eu cel care
a orbit și a învățat să citească
pipăind stelele

eu sunt mierla renăscută
din umbra fostului eu
și tot eu cel care
amuțește ca umbra

eu sunt cel care plângând
plătește tribut mării
și tot eu cel care
ascultă marea cum plânge
în brațele asfințitului

eu sunt cel care
știe că i-a sosit ceasul
și tot eu cel care
învârte roțile universului
cu mâinile lipsă

tic tac tic tac
ticul meu e prezentul
verbului a tăcea la persoana I

tic tac tic tac
tactic este ticul meu
tacul lui tic mă adâncește

ticul lui tac mă arcuiește
sunt arc peste timp
gândul în săgeată-l preschimb

eu sunt cel care
cântând își înalță sângele
ca o cobră
și tot eu cel care
se lasă mușcat
familiarizând cu veninul

eu sunt lutul
care vorbește cu lutul
pe limba râmelor

eu sunt mortul
care își zugrăvește mormântul
cu laptele nopților albe

eu sunt cel care
sunt eu

eu sunt cel care
sunt tu

eu sunt cel care
sunt toți
și niciunul

eu sunt cel care
e apocalipsa lui eu
eu sunt *divide et impera*¹
lobotomia lui eu

tic tac tic tac
ticul lui tac
tacul lui tic

totul și
nimic

¹ Dezbină și cucerește (Filip al II-lea).

Memoria cenușii

tu, cenușă iscoditoare
întuneric cu o mie de ochi
de ce nu te pot atinge
cu aripa cuvintelor mele ?

să te răscolesc
să-ți tulbur somnul
să-ți încurc gândurile
să fiu visul pe care
tu să-l respiri
să fiu noua ta viață
să fiu lacrima
ce șterge cearcănul Lunii
să fiu frunza ce-i fură
râului șoaptele

lasă-mă să te dezrobesc
de cătușele ierbii
lasă-mă să fiu vântul
ce te poartă pe genele
tuturor copacilor adormiți

lasă-mă să fiu memoria ta
lasă-mă să intru în așternutul tău
cu toate flăcările mele nestinse

lasă-mă să te iubesc
cu toți fluturii mei
de cenușă

Asumarea destinului

lume virtuală
de departe semeni
cu Grădina Ghetsimani
de aproape
constat că verdele a murit
și poetul așteaptă să fie arestat
de gloata mixtă
de oameni și umbre

tristă-i pilda ta
care-i amintește poetului
că dacă nu s-ar duce la munte
s-ar prăvăli muntele peste oameni

triste-s poemele care-s dăruite ca flori
și se întorc răsucite într-o coroană de spini
tristă-i lacrima întoarsă în ochiul orbului
trist e cântecul neînțeleș al cocoșului
trist e zâmbetul meu
când un chip fură o mască
și o mască ascunde
frumusețea adâncului

dar
nu există
o altă cale
trebuie mers

până la capăt

Imnul durerii

astăzi, firul Ariadnei
nu mă mai scoate din labirint
e doar funia spânzurătorii
care-mi ispitește grumazul
astăzi durerea sapă adânc
tot mai adânc, groapa în care
vom cădea îmbrățișați

sunt secăt până la rădăcinile umbrei
doar pietrele grele din mine lăcrimează
sub loviturile de ciocan ale inimii
nu am cui să cer îndurare
până și oglinda a fugit din oglindă
rămân în carnea mea ca într-o chilie de sfinți
și mă rog amintirilor să mă primenească
pentru unica dragoste, pământul tuturor facerilor
tuturor despărțirilor

nu am nicio armă
din pana mea se naște pasărea moartă
care-și smulge penele vii
îmi fac aripi din elicea morii de vânt
cu care m-am luptat toată viața
și zbor într-o lume în care clepsidrele
sunt lumânări care se țin cu dinții
de propriul lor fitil

sunt rana de sub cicatricele visului
îmi iese durerea prin porii fiecărui cuvânt
sunt unicornul de hârtie cu cornul rupt
în ochii nenăscuților cititori
voi muri înecat cu propria umbră
căci marea, da, marea
e sătulă deja de curgerea mea
iar singurul paradis este cel al absenței
chiar dacă prenumele și numele meu
se roagă tăcerii să moară-împreună

te cânt durere cu fluierul picioarelor
cu harpa coastelor lipite
de pântecul copilăriei mute
cu arcușul sufletului pe corzile inimii
îți dedic acest imn înălțat
ca un sughiț până la cerul gurii
ca un ultim cântec înainte ca pleoapa
să cadă peste sublima tragedie a vieții

durere, flux și reflux
peste hotarele visului
umărul pe care se sprijină moartea
ploaie obosită să mângâie

De-aș putea să iau durerea cu mâna

de-aș putea să iau durerea cu mâna
să-i vindec pe toți cei care
nu pricep cuvintele mele
dar tu, Doamne, mi-ai dat calea
cea lungă, chinuitoare
mi-ai dat lacrimi neplânse
care sapă în mine ocne de sare
mi-ai dat misterul atârnat
în ștreangul indiferenței
mi-ai dat elixirul
pe care mulți îl confundă cu otrava
cu nebunia, cu ciudățenia

și vrei ca răbdarea mea
să fie fără margini
să renunț la vanitate, la ego
să fiu bun și-nțelept
să fiu așternut de hârtie
pentru îngeri lunatici
să fiu sângele care ispitește timpul
să muște din inimă
să fiu inima imobilizată
cu atelele sângelui
să fiu o rugăciune pe aripi de vânt
o frunză purtată de ape
care nu știu ce-i pădurea
un chip torturat de răceala oglinzii
o tăcere devorată de umbre infirme
un cuib pentru păsări
care n-au învățat ce-i căderea
o cruce care cheamă la ea
mângâierea
un cer care trece prin gâtlejul cuvântului
o secundă bolnavă care se târăște
sub ceasornicul stelelor

tu vrei să inventariez

despărțiri și absențe
să fiu câinele care roade
lanțul propriilor amintiri
să fiu poetul care își ucide trecutul
dar se întoarce la locul crimei
cu fiecare poem

doar atât, doar atât, doar atât...
și uite cum rămân cu mâna întinsă
și nu vindec pe nimeni

tu, Doamne, cazi ca un fruct
din care mușc, tot eu, păcătosul

Poemul din fața casei

cred că sunt pregătit
mi-am văruiț peretii în culorile
celui mai cald anotimp
la ferestre am pus
zâmbete înflorite și sărutări
la ușă, un preș pe care scrie
bine-ai venit!

de departe sunt casa
pe care orice om
și-o dorește

însă, fiindcă nu vreau
să între oricine
mi-am ascuns și cheia de jos
și cheia de sus
în poemul din fața casei
poemul acela pe care mulți
se fac că nu-l văd

e un fel de zid, dar nu e zid
un fel de copac, dar nu e copac
un fel de umbră, dar nu e umbră
un fel de pasăre, dar nu e pasăre
un fel de câine, dar nu e câine
un fel de liniște, dar nu e liniște
un fel de nimic, dar nu e nimic

e un poem pe care l-am scris
când trăiam și muream totodată
când ploaia îmi număra amintirile
când piatra îmi spunea te iubesc
pe albia înlăcrimată a râului
când trăsnetul gândului
îmi lovea copacul sângelui
când Cerber îmi sfâșia umbra
când inima vorbea păsărește cu cerul

când ochii erau străpunși de lumina
ce se duela cu abisul

vezi tu, toate vorbele
cu care încerci să mă deschizi
se vor rupe ca niște chei ruginite
așa că mai bine citește poemul

citește-l până la capăt
îmbrățișează-l așa cum
ai îmbrățișa un copac
mângâie-l așa cum ai mângâia
o pasăre, un câine, o umbră
o liniște blândă, un nimic credincios
un zid în care poetul
și-a zidit îngerul

Pe limba umbrei

odată,
am descărnat o dragoste
de cele mai vii amintiri
și am scris un poem
apreciat de mulți cititori

ție, umbră, ți-am aruncat
doar un cocoloș de hârtie
plin de tăieturi și mâzgălituri

iar tu, cuminte
l-ai îngropat ca un câine
în locul în care nouă
ne plăcea cel mai mult
să fim singuri

într-o zi
când m-ai văzut fără vlagă
și fără dor de cuvinte
ai dezgropat cocoloșul
l-ai desfăcut cu migală
și, ca prin farmec
erau scrise doar două cuvinte
într-o limbă pe care eu n-o-nțelegeam

apoi, m-ai strâns în brațe
și am simțit din toți porii pielii tale
plină de tăieturi și mâzgălituri

vuietul celui mai profund te iubesc

Ademenirea miracolului

cu urletul stins
poetul își scrijelește iubirea pe albele orizonturi

cu firul ariadnic își țese
cămașa de forță a clipei

în rănille părăsite
își crește visele hămesite

cu carnea surpată
domesticește abisul

cu toate ruinele stă la pândă
nenăscutei cetăți

cu pleoapele seceră
holdele cerului

cu gândul ademenește miracolul
trecând peste granița
cunoscutului

cu dinți de lumină
macină semintele umbrei

cu bisturiul cuvântului
jupoaie timpul de amintiri

cu plânsul dat în clocotul liniștii
aprinde candela învierii

Pumnul nimicului

timpul nu-i decât
o inimă sfărâmată, îmi spun
o inimă înghețată și sfărâmată
de pumnul nimicului
pumnul care ne strânge pe toți
micșorându-ne viețile
mototolindu-ne visele

degeaba îmi strâng versul
în pumnul obrazului
degeaba plâng în pumni
degeaba lovesc
cu pumnii în aer
sunt doar un pumn de pământ
cu care viața și moartea
se lovesc reciproc

din mine va rămâne
doar pumnul de oase
ca o astragalomanție
de folos numai umbrelor

Corabie blestemată

azi plâng cu lacrima
celui ce moare în mine

vertebrele îndurerate
își cer somnul

genunchii sunt buze
care murmură rugăciunea

între două băți de inimă
dragostea mucegăiește

sunt întreg doar în visele mele

copilăria își aduce aminte de mine
dar mi se topește în palmă

zâmbesc amar
fericirea e pedepsită pe veci
la colțul buzelor

umbra ia lecții de canto
de la fluierul beteag al piciorului

cuvântul, ca o lișiță
se scufundă în sânge
după noi înțelesuri

poezia, corabie blestemată
ce nu mă lasă să ating țărmul

Iubește-mă pe patul de lacrimi sălbatice

azi, stelele căzătoare
sunt cuvintele care cad pe hârtie
direct din cerul gurii

inima e fructul
pe care umbra te ispitește
să-l muști

haide, nu te teme,
pășește pe iarba
șoaptelor răsărite din carne

intră prin perdelele sângelui
cu o deschidere diafană
de aripi

hrănește-mi
arborele vieții
cu vise

fii frunza care
se întoarce pe ram
fructul care dă în floare
pasărea care își poartă
cuibul în amintiri

fii albina ce-mi culege
fostele chipuri
din tainice oglinzi

fii umărul
care definește atingerea
genunchiul care face cerul
să cadă în genunchi

fii setea tandră
a nenăscutelor sfâșieri

ploaia din infernul
dorişelor

haide,
ademeneste infinitul
la colţul buzelor
fără uciderea
clipei

dezrădăcinează-mi privirea
şi iubeşte-mă pe patul
de lacrimi sălbatice

Inventar poetic

o durere, un adio
o mlaștină în care sufletul
înflorește

un trup greu
ochelarii și tatonarea ideii
că voi fi altceva, altcumva

un soldat străpuns
de săgeata iubirii
și tâmpla povestind despre
nașterea prematură
a iernilor

un păianjen cu pânza
agățată de stele
și vulturul cu aripile
în rugăciune

o fântână în care
mi-am răătăcit glasul
și norul adormit
pe umărul muntelui

un mugur
răsărit pe șira spinării
și copacul ce-și amanetează
inelele unui fulger

o liniște
în care strigă mângâierea orfană
și doi ochi care cheamă la ei
marea și infinitul

o lumânare aprinsă
de flacăra sângelui
și un neant iritat

de clipa de veşnicie

o umbră alăptând la sânul ei
o pasăre oarbă
şi Dumnezeu – un răvaş
în miezul fiecărui poem

Curcubeu înjunghiat de oglinzi

ce-i sângele meu ?
un copac plângător
ce-i carnea mea ?
un pământ melodios
ce-s oasele mele ?
doar niște raze
asasinate

ce-i sufletul meu ?
un curcubeu înjunghiat
de oglinzi
o iluzie șchiopătând
un aer mai greu
decât plumbul
un gest dislocat
din articulația gândului
un ecou răstignit
pe crucea cuvântului

Lumină în carantină

sunt doar un ceasornic cu limbile-n cârje
măsurând neputința

ce s-arunc din mine pentru a fi mai ușor?
poate inima ce-și rodează bașii-n urechi?

tu vezi doar metafore
cândva vei înțelege de ce își roade sufletul
vechile amintiri

ochii mei sunt negri
într-o lume de umbre
lumina se află în carantină

nu pot scrie cursiv
am visele fracturate
cu versul cos buzele spaimei

tu vrei să mă reinventez
să diger apocalipsa și să vomit fericire

adevărul meu nu mai contează
e doar o gânănie șchioapă sub talpa lumii

la ce bun să trăiesc?
tu vezi doar metafore
eu văd infinitul cum cerșește țigări

până și absurdul e viciat
de atâta absurditate

Icoană de ceață

trec prin deșertul amintirilor mele
ca un călător însetat de iubire
ah, de-aș putea să conving carnea că nu e carne
timpul că nu e timp

de-aș putea să trec
prin fereastra inimii mele
pentru a culege împlinitele vise
din rețările vieți

dar fereastra aceasta se deschide
și se închide prea repede
prin ea poate trece
doar imaginația mea

și uite așa mă trezesc privind cerul
prea mulți nori între mine și tine, Dumnezeu
prea multe păsări de pradă

îmi voi scoate inima din piept
o voi stoarce de sânge
așa cum se stoarce un burete
și voi șterge totul
să rămână doar cerul senin
și raza care să mă mângâie dimineața

trec prin poemele mele
ca o umbră ce-și caută trupul
tot ce-am scris este doar o icoană de ceață
la care se roagă ultima lacrimă

Neant nelocuibil

azi sunt doar un cer fără stele
un copac fără rădăcini
un munte fără pădure
un soare gol
o mare moartă
o inimă în paragină
o amintire în zgarda neobositului sânge
o toamnă părăsită de cântece
o piatră fără stăpân
un neant nelocuibil
o vioară cu corzile rupte
un ceasornicar fără mâini
un dor ascuns în buzunarul tăcerii
o negare a propriei profeții
o nostalgie a haosului
un periplu pe oceanele singurătății
o speranță cu ambele aripi rănite
un monument acoperit de iedera utopiei
o metaforă ucisă de soldați de carton
un trist eșafod la răspântia umbrelor
un alfabet al vertebrelor
un schelet care-și numără oasele
fără să se îmbogățască

nu căuta să mă locuiești
respectă-mi pustiul
respectă-mi dreptul la nonexistență

cândva vei înțelege de ce
vei înțelege

Copilul luptei

citești, citești
ți se închid ochii de somn
inima cascade, începe să tragă
plapuma sângelui peste ea
când, deodată, apare el
poemul care îți taie respirația
cu frumusețea cuvintelor sale
poemul care pune stăpânire
pe toate simțurile tale
ești treaz, ești lucid
ești cu mintea în nori
toate deodată, nici tu nu știi
poemul face ce vrea cu tine
și timpul trece fără să-ți dai seama

dar, fiindcă mereu există un dar
din adâncul sufletului tău apare
contrapoemul
gelos, precum copilul
care nu suportă ca părintele lui
să iubească copilul altcuiva
începe lupta
cine va învinge pe cine
câmpul deătălie e pagina albă
arma comună e pixul
dacă poemul din carte învinge
prin copy paste
va fi stăpânul tău pe vecie
dacă învinge contrapoemul
va fi iubirea ta pe vecie
ce luptă, vai, ce luptă
poemul și contrapoemul
își înfig cuvintele
unul într-altul
se învârt, se rostogolesc
sunt vlăguite
sunt stoarse de inspirație

și, deodată, tăcere, nemișcare
o grămadă de cuvinte moarte
în fața ochilor tăi

începi să plângi
lacrima atinge hârtia
și ca prin minune
cuvintele moarte reînvie
într-un singur poem
îți pui semnătura sub el
și te culci

Poemul viselor mele

poemul, proaspăt sosit
din visele mele
mi-a spus: bună dimineța!

iarba a râs
cearcănele au devenit curcubeie
în inimă s-a strecurat universul
sângele și-a strigat adevărul
unei flori

iată și oamenii
dornici să bea
din fântâna cuvintelor
iată și cerul
cu corăbii de nori
urmărind soarele
iată și arborii
înaripând cântece
iată și lacrima iubindu-se
cu bobul de rouă
iată și aerul
intrând în plămâni
cu tot alaiul lui de miresme
iată și pietrele
silabisind numele creatorului

e fiecare clipă un miracol
e fiecare atingere un destin
e fiecare umbră
o poveste cu final fericit
e fiecare pleoapă
o cascadă de fericire

poemul, proaspăt sosit
din visele mele
mi-a spus: bună dimineța!

râul s-a scuturat
de șoaptele nopții
munții au căzut în genunchi
marea a trimis un val
înainte ca timpul
să știe că-i timp
fereastra nemuririi
s-a deschis

bună dimineața,
poem al viselor mele!

Comorile cărnii

carne a făcerii mele
carne a sfârșitului meu
scotocesc și rescotocesc
prin toate rănilile tale
sigur există ceva mai mult
decât durerea

poate un arbore
poate un râu
poate un soare
poate o piatră care vorbește
poate o celulă în care sufletul
se roagă înaintea icoanei
poate un Dumnezeu doar al meu

carne a iluziei mele
carne a condamnării mele la singurătate
carne a amintirilor care apun
în nopțile sângelui
sigur mai există ceva

poate un aforism
poate un poem care strigă
prin gura tuturor cuvintelor sale
poate un mormânt în care învie
alfabetul tuturor oaselor

carne a timpului care trece
pe bulevardele pielii
carne a războaielor care mi-au lăsat
cicatricile drept medalii
carne a plăcerilor
carne a frisoanelor
carne a ferestrelor fără flori
carne a zâmbetelor
care își sapă singure gropile
în obrajii îmbătrâniți

carne a neantului
care cascade de plectiseală
carne a muncii, carne a ploii
care-mi numără clipele
carne în care sunt ascunse
cheile de fum ale devenirii
carne care se rostogolește ca un zar
prin văile umbrei
carne a sinuciderii lente cu otrava sărutului
carne mai încercată decât stâncă
mai obosită decât somnul
carne ca un fruct stricat
sub arborele fericirii
carne ca o mare cucerită de arșiță
carne ca un munte cucerit de invizibilul vânt
carne ca o corabie bolnavă de naufragiu
carne a lacrimilor care înclină balanța
între a fi și a nu fi

carne a făcerii mele
carne a sfârșitului meu
carne a comorilor mele

Crucea cu brațele amputate

inima și sângele
părăsit de speranță

creierul și nopțile în care
dezgrop felinare

mâinile și cuvintele care curg
prin degete fără filtru

dragostea și fântânile
pentru îngeri decapitați

umbra și codrul de pâine neagră
pentru nopțile albe

mă adăpostesc între două vertebre
și mă îmbăt cu durere

poemul îmi ronțăie pixul
așteptând să redevin om

dar eu sunt un zeu al catharsisului
cobor în răni așa cum Dante
a coborât în infern

sunt dresorul rănilor mele
le deschid gura și intru cu totul în ele

sunt crucea cu brațele amputate
de care se sprijină vântul

Colecționarul de insomnii

noaptea a căzut
ca o seceră
pe firul de grâu
ce a fost
n-o să mai fie
doar un ceasornic nebun
repetând ora exactă
și o inimă singură
printre ruinele amintirilor

tu, Lună
păianjen de lumină al nopții
în pânda ta mi-ai prins
nevisatele vise
și, iată-mă, orbecăind
pe străzile verbului „sunt”
strângându-mi insomniile
într-o carte

poate că voi dormi
în sufletul cititorilor mei
și toate visele lor
vor fi și visele mele

Vioara de sânge

vara este pe sfârșite
toamna își strecoară
degetele umede
printre nori

merele cad
în palma pământului
un fruct stricat
trage cu dinții
de creangă

așa este și omul
trage cu dinții de viață
în ciuda tuturor bolilor

cu sufletul lui cântând
la vioara de sânge

Revelație la masa tăcerii

azi sunt un vis în derivă
pe oceanele sângelei
o iluzie pe țărmul altei iluzii
o melancolie redusă la absurd

așezat la masa tăcerii
îmi beau umbra cu înghițituri mici
îmi spintec speranța cu un zâmbet amar
mă arunc într-o prăpastie de întrebări

care este rolul lui azi ?
pentru cine această
rouă împietrită la gene ?
pentru cine acest ecou
plângând pe umerii stâncii ?
pentru cine acest pumn de cuvinte
care lovește în gol ?
pentru cine acest ceasornic stricat ?
pentru cine această memorie efemeră ?
pentru cine aceste păsări înecate-n cerneală ?

azi este azi
un ciob de oglindă în care tronează mahnirea

îmi scutur inima de rugină
îmi adun firimiturile de pe masa tăcerii
privesc neantul în ochi și neantul clipește

vezi ? te-ai dat de gol
DUMNEZEULE

Pasăre de noapte

Soarele s-a retras ostenit
în patul de sânge al cerului
greierii, prin străvechea lor melodie
îmi fascinează auzul

Luna, un grape-fruit
mă-ndeamnă s-o decojesc
de coaja amară

stelele se aşază singure
pe tabla de şah
aşteptând deschiderea
unei comete

un cuvânt zboară ca liliacul
altul ca bufniţa
de care se tem muritorii

restul cuvintelor îmi intră
prin ferestrele ochilor
să se-ncălzească
la şemineul inimii
încep să vorbească
despre insomniile mele
despre neîmplinitele vise

un cuvânt se-agaţă de-o stea
şi construieşte un vers
ca o cale ferată pentru un dor
de mare viteză

călimara nopţii e nesfârşită
parcă aş fi într-un acvariu
din care timpul fuge ca o sepie
lăsându-mi toată cerneala

ies din mine

și explorez necuprinderea
îci-colo un univers populat
de cărțile mele
mă-ntorc în mine precum
pasărea care se întoarce la cuib

un cuvânt cântă de trei ori
precum cocoșul
zorii se ivesc cu întreg alaiul
de boabe de rouă

Soarele, o portocală
mă-ndeamnă să-l decojesc
de coaja amară

cuvântul rece
mă spală pe ochi
și scriu poezia

tandru, lucid
translucid

Sunt întrebarea la care caut mereu un răspuns

sunt lebăda care se hrănește
cu durerea din rană

sunt umbra
care se înalță pe vârful
pentru a păși cu fruntea visului
în lumină

sunt strigătul dintre vârste
care se întrupează în pasărea
cu ciocul încovoiat
spre propria inimă

sunt pulsația pe care steaua
o ascultă cu raza
să audă dacă trec de vămile cerului
pentru a mă îmbrățișa
cu toată căldura

sunt ușa care se deschide în zid
și fereastra prin care hrănesc
îngerii precum porumbeii
sunt întrebarea la care
caut mereu un răspuns
și cu toate că știu atâtea răspunsuri
despre Dumnezeu tot nu știu
ce să-ți spun

poate că e suficient
să merg pe ulița singurătății
să scormonesc în carnea facerii mele
să zgândăresc amintirile cu un vers

să fac sufletul
să se întoarcă pentru o clipă
în gura celui care l-a născut

Propriul doctor

peretii mucegăiți se repară
ușile, ferestrele, hornul
acoperișul, ceatârnele
toate se repară

mobila se schimbă
gardul la fel, îl betonezi la fundație
ca să reziste la intemperii
pomii uscați din grădină
se înlocuiesc cu alții tineri

dar pe inimă, cine o repară
cine îi astupă găurile
cine îi zugrăvește peretii
cine îi face ușile să nu mai scârțâie ?

pe ferestrele ochilor cine le repară, de vreme ce
mai pui un rând de ferestre
și tot te împiedici de tine însuți ?

pielea îmbătrânită de cine va fi betonată
ca să nu mai atârne ?
câte organe îți permite buzunarul
să înlocuiești și până când ?
câte stenturi suportă vasele tale de sânge ?

vine o vreme când niciun doctor
nu mai poate face nimic
când nici măcar zeul Photoshop
nu poate ascunde nimic

și tot ce încerci să repara este sufletul
îl tot cârpești cu amintiri
cu poeme de amăgit singurătatea
îl faci să arate ca nou
dar cine, cine este capabil să-ți vadă sufletul
în afară de tine însuți ?

Jertfă

fierul din sângele meu
ruginește
sabia vântului se luptă
cu aripa rănită a păsării

port în inima mea
strigătul tuturor umbrelor
pe albastrul ochilor mei
cerul își jertfește o stea

ce nume să îi dau
acestei stele ?
ce titlu să îi pun
acestui poem ?

Sabia poetului

străpuns de săgeți
în lupta pe care știu
c-o voi pierde
ca om

îmi privesc
dușmanul cel de-o viață
drept în ochi
și fără să clipesc

cu un ultim
și indescritibil efort
îmi ridic poemul
deasupra capului
ca pe-o sabie

voi sta așa
până când se vor scurge
toate cuvintele
din mine

până când
voi deveni
piatră

Chemarea veşniciei

nu, nu, moartea
nu se hrăneşte cu vieţile
ci cu păcatele noastre

o, tu, veşnicie
mai profundă decât cugetul
auzi tu susurul sângelui
cum te cheamă ?

o, tu, veşnicie
florile cuvintelor se usucă
fără să fie mirosite
ne culegem umbrele
bob cu bob ca pe strugurii copti
şi ne-mbătăm cu vinul
zădărnicii

o, tu, veşnicie
priveşte cum picură cerul
din albastrul ochilor mei
priveşte sufletul meu
cum îşi linge rănila
în scorbura amintirii
priveşte pasărea care zboară
cu te iubescul sub aripi

o, tu, veşnicie
nu vezi cum arde
de nerăbdare poemul
să te îmbrăţişeze
cu toate cuvintele sale ?
nu vezi cum ţi-a pregătit leagănul
între două metafore ?

nu vezi tu cenuşa
din care renasc
mereu şi mereu

cu gândul la tine?

nu vezi tu viața mea nenăscută
cum umblă deja
în nenăscutul meu trup?

o, tu, veșnicie
mai frumoasă decât copilăria
mai tăcută decât zăpezile fără vânt
mai adâncă și mai misterioasă
decât orice fântână
mai lăuntrică decât lăuntricul vis
mai ageră decât ochiul conștiinței
mai înțeleaptă decât piatra mormântului
mai dorită decât toate comorile lumii

stau îndărătul ferestrei din inimă
și aștept să cobori

Cuvinte agățate de cer

nu pot vedea mai departe
decât îmi permit acești ochelari
precum mâna orbului
cuvintele mele
înaintează spre tine
agățate doar de razele soarelui
care trec printre nori

chiar și atunci când e noapte
fiecare cuvânt e agățat de o stea
iar cuvântul care bate
la poarta inimii tale
e agățat de coada unei comete

haide, vino, voi scrie o strofă
în care fiecare cuvânt e agățat
de stelele carului mare
nu vrei să te plimbi cu mine
prin tot universul ?

haide, vino, lasă ploaia
să te caute după ferestre
lasă oglinda să tremure
de singurătate
lasă absența să strige
cu gura plină de umbre
lasă buza prăpastiei
să te caute-n cer
lasă ochii pământului
să înflorească privind-te

haide, ce mai aștepti ?
visul meu așteaptă
să fie visul tău
miracol meu așteaptă
să fie miracolul tău

haide, nu te agăța
de lumeștile rădăcini
există un cântec
care poate ajunge mai sus
decât zborul păsării

haide!
ochiul care te plânge
te vrea înapoi
inima care te bate
te vrea înapoi
amintirea care te pierde
te vrea înapoi

haide!
atâtea stele și atâtea cuvinte
agățate de razele lor!

Sărut suprealist

limbile ceasului se vânează una pe cealaltă
secundarul fuge primul
de la locul unde s-a produs crima orei exacte
inima râvnește la pasărea cuibărită pe retină

un sărut, doar unul singur și singurul
care adâncește tainele lumii
și îndeasă neantul în buzunarele clipei
care fărâmițează genunchii
și desface umerii din balamale
care îmbătrânește oglinzi
și face piatra să sângereze
care scoate viul din rană
și-l dă momeală la umbre
care dezbracă marea de valuri
până devine tăcere

o, gura ta, o, setea mea de cărbune încins
în rănilor mele strigă nenăscute cuvinte
poemul nu mai primește oaspeți
la cina lui cea de taină cu amintirile
își împlântă versul cel mai lung
în albul lui abdomen

simt otrava sărutului, simt delirul
n-ar trebui să ne spălăm umbrele-n public,
Doamnă Moarte

dar dacă o facem
măcar să fie cu stil

Sânge cu celule fotovoltaice

de la o vreme țin regim
nu tu carne de porc
nu tu prăjeli, nu tu tocături
nu tu ciocolată, nu tu băuturi carbogazoase
nu tu alcool, nu tu multe

în schimb, consum amintiri cu nemiluita
amintiri care țin loc de orice
le gătesc cum numai eu
știi să le gătesc

și știi?
reuşesc să mă satur din câteva înghițituri
mă simt excelent, mă simt mai ușor
pot chiar și să zbor
amintirile mele sunt mai bune decât kerosenul
nu poluează și nu lasă urme
decât pe hârtie

iar dacă vreau să ajung departe, departe
unde niciun avion n-a zburat
îmi pun în funcțiune celulele speciale din sânge
pe care le-ncarc cu lumina
soarelui meu interior

atunci las urme și pe cer
chiar și Dumnezeu mă confundă
cu o cometă

Anemona din lacrima visului meu

ți-am privit chipul
am întins mâinile
căutându-ți îmbrățișarea
dar mi-ai alunecat
printre degete

mai târziu
o anemonă a crescut
în lacrima visului meu
te-a prins cu toate tentaculele
și nu ți-a mai dat drumul

când m-am trezit
mi s-a zbătut ochiul a primejdie
amintindu-mi că ești
încă acolo, prizonieră
că viața încă pulsează în tine

și cum meritai mai mult de atât
mi-am vărsat lacrima visului
pe pământ
rugându-mă ca anemona
să se preschimbe în floarea
pe care tu s-o miroși

dar, vai,
floarea a devenit carnivoră
iar tu te zbăteai
ca un pește pe uscat

Polen

lacrimi neplânse se pârguiesc
în livada privirii
sufletul le așteaptă
să cadă în palmele sale
hrană pentru clipele
de singurătate

candela inimii începe să ardă
azi e sărbătoare în sângele meu
se împlinesc o mie și una de nopți
de la ultimul zbor printre stele

un cântec nemaiauzit
coboară din cerul gurii
pentru a umple absența

tu dormi în zidul cuvintelor
înveșmântată în haina
amintirilor mele cele mai vii
eu îmi clădesc opera

umbra, ca o albină
culege polenul
fiecărui poem

Salturi în sufletul cititorilor

m-am născut
în lacrima poemului
lui Dumnezeu
în sfera perfectă
în miracolul subacvatic

viața mea e sinonimă
cu profunzimea
un dans pe curenți nevăzuți

dar fac și salturi
în sufletul cititorilor
așa cum sar delfinii întunecați
în aerul mării

mie nu-mi trebuie
colac de salvare
salvarea mea e adâncul
odihna mea este între
valvele gândului
alături de stelele căzătoare
printre monumentele de nisip
ale universului veșnic

acolo unde pătrunde
doar raza soarelui mândru
de albastrul luminos
al ochilor mei

Antenele melcului din ureche

gata, m-am săturat de voi
impostorilor din lumea întreagă
mă întorc în mine
ca râsetul într-o statuie
din ochii mei va picura
indiferența

umbra o voi ridica la rang de soldat
iarba dimprejur la rangul de zid
frunza arțarului îmi va fi scut
sângele îmi va fi sabie
păsările vor fi
singurele mele prietene
inima va fi singura mea catedrală
sub arborele plămânilor mei
îmi voi odihni sufletul
în creier mă voi juca
de-a v-ați ascunselea cu iubirile

gata, nu mai vreau
să-mi poluați existența
nu voi deschide radioul
nici televizorul
mă voi retrage în colțul meu liniștit

îl voi prinde pe Dumnezeu
cu antenele melcului din ureche
îl voi asculta zi de zi
cum îmi șoptește poeme

Când plângem

când plângem
vărsăm marea vie din noi
în oceanul deșertăciunii

când plângem
primele corăbii în care ne suim
sunt umbrele

când plângem
începe să tremure
zidul de carne dintre lumi

când plângem
defrișăm amintiri care își înfig
rădăcinile în tăcerea pământului

când plângem
ia naștere
un nou continent
pe care îl cutreierăm
singuri

când plângem
devenim rudele ploii
și primim în dar
fulgere

când plângem
își pierde frunzele
copacul din noi
iar fructele rămân
neculese

când plângem
alți zei se nasc în fața căroră
îngenunchează
până și oglinzile

Depresie postvolum

o durere cucerindu-te ca un imperiu tăcut
o lumânare topindu-se-n palmă
până la ultima pâlpâire a dragostei
un tremur în ceața confuziei
în labirintul memoriei
în bezna fără fund a abisului
un suflet jucându-se de-a leapșa cu umbra

o inimă alergând ca un tren fără gări
un trup strivit ca ultima floare
de plânsul incontrollabil al toamnei
o voce îndepărtându-se
luând cu ea vocea ta
un strigăt spânzurat de aripa păsării
o distanță insurmontabilă
privindu-te cu craterele sale lunare
o lacrimă ca un râu orb
ce-și caută marea

o oglindă ca o fântână
otrăvită de zâmbetul cel amar
un gol cât un cer fără stele
cât o casă părăsită de ziduri
cât un clopot părăsit
de propria limbă
un copac noctambul
căutându-și prin vise
pierdutele frunze

o rădăcină mâhnită
o rădăcină de cenușă
o rădăcină de foc stins
de lacrima nevăzută a pământului
un soldat ce-și continuă lupta
pe frontul suferințelor sale
un poem, un nou poem gângurind
la atingerea gândului meu

Salvatorii zeiței

hârtie, pagină albă
zeiță fără roșu-n obraji

ție își donează poezii sângele
ție își donează organele
ție își dăruiesc visele
ție își dăruiesc zborul

toți vor să trăiești o veșnicie
să-ți suradă versul la colțul gurii
să fie trupul tău
o cascadă de metafore
să-ți curgă cerul din ochi
să vindeci nerozia
prin simpla atingere
să iei durerea
cu mâinile tale foșnitoare
să dansezi împreună
cu cei care nu știu să danseze
să-ți deschizi templul din tine
pentru cele mai intime
rugăciuni

hârtie, pagină albă
iartă-mă pe mine păcătosul
că uneori te mâzgălesc
și te-arunc la gunoi fără milă

mă rog să renaști din deșeuri
fără să cunoști iadul cenușii
mă rog să vii din nou
ca la prima noastră-întâlnire
pixul meu să fie
un trandafir fără spini
vorba mea să fie
o corabie care curge
pe râul tăcerilor tale

sufletul meu să fie
un Icar care împlânzește
minotaurul din labirintul tristeții

hârtie, pagină albă
dor al dorului meu
icoană a zăpezilor mute
lasă-mă să pășesc pe trupul tău
cu toate vietățile gândului
lasă-mă să fiu porumbelul alb
care se întoarce la cuib
lasă-mă să fiu valul
care își caută țărmul
țărmul care își caută marea
marea care își caută
veșnicia

Drojdia amintirii

totul s-a schimbat
acum, doar liniştea
taie umbra în felii
doar timpul îmi prinde inima
în cleştii secundelor
doar statuia singurătăţii
se ridică din ceara
lumânărilor topite
doar inelul din trunchiul copacului
mai visează la degetul
frumuseţii
doar vântul mai caută
prin cuvintele ce-au dospit
cu drojdia amintirii

Iscălitura fulgerului

cuvintele coboară
pe frânghia amintirii
în inima mea de cenușă
și simt cum renaște
pasărea cu aripi de foc

sângele începe să fiarbă
carnea începe să ardă
pielea se crapă
pasărea vrea
să îmi iasă din piept

dar eu
o țin închisă
în colivia oaselor mele
n-o pot lăsa să plece
fără mine

mai bine îi tai elanul
cu niște lacrimi
mai bine o-nvăț să zboare
în visele mele
mai bine o-nvăț
să-mi ciugulească iubirea
de pe linia vieții

mai bine să privim împreună
iscălitura fulgerului

Închinăciune

ție, carne în care plânge
orhideea sângelei
mă închin

ție, inimă oftând
la ferestrele rănilor
mă închin

ție, arbore de plămâni
pentru păsări rătăcite
mă închin

ție, creier în care încolțesc
semințele gândului
mă închin

ție, lacrimă care
mă povestește pământului
mă închin

ție, suflet în care întineresc
bătrânele amintiri
mă închin

ție, catedrală
a oaselor răbdătoare
mă închin

ție, cer al gurii luminoase
mă închin

ție, sat al palmelor mele
mă închin

ție, muzeu
al tuturor cicatricilor
mă închin

Ție, privire
întoarsă spre sine
mă închin

Ție, cântec al auzului fin
mă închin

Ție, pâine caldă a trupului
mă închin

Ție, Dumnezeu
al făcerii mele
mă închin

Colibri de hârtie

tata m-a învățat să merg
cu cravata

Dumnezeu m-a învățat
să merg pe vârful silabelor

timpul m-a învățat să plutesc
ca o frunză
pe apele repezi

de zburat, am zburat singur
din inimă-n inimă

neobosit

neobosit colibri
de hârtie

nu voiam să rămân
doar o creangă plângând
de dorul păsării

nu voiam să-mi scrie
altcineva numele
pe cerul meu
împietrit

Somn sub pagina ruptă

singurătate
frunză cu furie oarbă
severitate, destin
iluzie decadentă
stea căzătoare mai plină de viață
decât steaua agățată de cer
luna în vârful copacului
clopotniță mută

fir de iarbă
pământ sărutat la poruncile pașilor
rouă în suferință
felinar pentru orbi
riduri troienite la tâmpile
răni asfaltate de vise
vise bătute până la moarte de pași rătăciți
foc renăscut din dialogul
cenușii cu lacrima

umbră turbată, lanțul sângelui rupt
întoarcerea la adevăratul stăpân

fruct stricat în livada oglinzii
fulger lovit de un vers
mult mai scurt decât fulgerul
limbile ceasului vorbind limbi străine

zbor fără aripi, inimă lampion
absența își face singură patul
somn sub pagina ruptă

Ploaie îndrăgostită de iarbă

viața nu-i doar o urnă
umplută cu cenușa secundelor
nu-i doar o inimă înecată
ca o bucată de lavă
în marea ei roșie

ceva începe să cadă
peste sufletul meu
ceva ca o ploaie
îndrăgostită de iarbă

ceva răsare din rădăcina
trecutului mort
ceva care crește, înfloreste
și așteaptă să vină sărutul
să-i culeagă roadele
în toamnele sângelui

și chiar dacă unele roade
vor rămâne înghețate pe crengi
vor fi mai dulci, mult mai dulci

și pentru mine
și pentru toți cei care
vor învinge iarna singurătății

Corabie de lumină

pe fruntea florii a căzut lacrima
și floarea a răs
îmbrățișând sabia ierbii

pe colbul drumului a căzut lacrima
și colbul a dat viață cuvântului

pe nisipul clepsidrei a căzut lacrima
și timpul s-a oprit
admirând oaza de nemurire

în marea moartă a umbrei
a căzut lacrima
și marea a înviat
și lacrima a devenit
corabie de lumină

tu, lacrimă
atât de nevinovată
și detestată de mulți
navighezi pe oceanele dorului
cu pânzele umflate
de sufletul meu

tu, lacrimă
arcă a tuturor amintirilor mele
eliberează-mi sărutul

văd tălpile lui Dumnezeu

Vaccin cu efect secundar

totul este precis
râurile nu se ceartă-ntre ele
pentru umplerea mării
stelele nu se-mpung
cu razele lor

numai noi, oamenii
ne îmbulzim, ne călcăm în picioare
pentru a fi în centrul atenției
pentru a deține controlul

nu vedem că totul este precis
nu vedem adevăratele noastre repere
nu vedem poezia

să poți zbura
fără să-ți trădezi crucea
de la inima pământului
până la fruntea Lunii
să poți locui într-o inimă
fără să te cerți cu propriul gând
să-l poți lăsa și pe celălalt
să se plimbe
pe podul lacrimii tale
să poți fi fântână fără să tremuri
la vederea gurii-nsetate
să poți împărți visul
ca pe-o bucată de pâine
să poți ridica ancora
ambției deșarte
și să zbori

nu vedem
că fiecare picătură de ploaie
e un mesaj care îndeamnă
la meditație
nu vedem că rănilor ni se-adâncesc

sub masca ipocriziei
nu vedem că ne plagiem umbrele
prin simpla înfățișare
sau prin uneltiri pe la spate
nu vedem dragostea scăldată
în somnul lacrimilor mute

o, tu, lume bolnavă
când te vei vindeca ?
nici curcubeul nu-l mai iubești
se-ntoarce la Dumnezeu
ca un nefolositor bumerang
când te vei ridica
din abisul pesimismului tău ?
când vei semăna frumoasele amintiri
pentru a recolta faptele bune ?

tu fugi de poezie
ca de-un vaccin netestat
dar eu, poetul, zilnic
mă las vaccinat de lumină
privește-mă cât de viu sunt
și ce minunat efect secundar
e poezia !

Poezia noastră cea de toate zilele

cuvintele sunt mereu aceleași
ca o făină din care se face
pâinea noastră cea de toate zilele
poetul pentru poezie folosește
lacrimi în loc de apă și sare
amintiri în loc de drojdie
creierul frământă aluatul
inima deschide cuptorul
sufletul e aerul
care întreține focul dragostei
ochii verifică rumeneala
tuturor poeziilor
așezate frumos pe coala albă

poetul își freacă palmele de bucurie
visează că va da lovitura
că va ajunge celebru
primele poeme le oferă pe gratis
ca pâinea caldă la colțul buzelor
primește pe ele niște like-uri
câteva cărți se vând pe la niște lansări
ca și cum s-ar vinde pâinea la piață
restul cărților care pe unde
unele ajung în librării
și se depune praful pe ele
altele pe la prieteni, pe la critici
adică rămân necitite în sertare
sau, în cel mai bun caz, în biblioteci

câteva cărți rămân la poet
așa cum rămâne pâinea veche pe masă
ce să facă poetul cu ele, ce să facă ?

e precum bucătarul priceput
care refolosește pâinea veche
și face crutoane
pentru ciorba cea de toate zilele

face pesmet pentru prăjituri
pizza, sarmale, câte și mai câte
face aluat, pentru o nouă pâine
pe toate acestea le mănâncă
cu ochii în lacrimi
mulțumindu-i lui Dumnezeu
că nu moare de foame
că gustul e chiar foarte plăcut

Arhitectură macabră

rătăcesc pe lângă arbori de carne
care și-au amanetat sufletul
frunzele lor veștede acoperă doar neputința
când cad, nici pe umbre
nu mai reușesc să le-ncălzească
gura lor înlemnită nu mai e în stare
să scoată nici rășina cuvântului
ochii lor negri au căzut
în rădăcinile putrezite

rătăcesc pe lângă o pădure blestemată
arhitectura macabră a iadului pe pământ
îmi scot drujba versului cel mai cinic
și tai în carnea încă vie
poate se mai trezește ceva
poate voi auzi un strigăt în timpul torturii
strigătul, rana cea mai aproape
de moarte, dar și de-nviere

neînduplecată furie e iubirea
neînduplecată cenușă
din care se naște fulgerul
neînduplecată mână care trage
de clopotul inimii ruginite
neînduplecat schelet care își scuipă
carnea nefolositoare-n mormânt
neînduplecată magie a dezintegrării
chiar și-n scârbă e loc pentru frumusețe
frumosul învie și din arta urâtului
în bezna fiecăruia e captivă o stea

trezește-te, trezește-te
îi spuse lumânarea
umbrei de pe perete
trezește-te, trezește-te
îi spuse pasărea șchioapă răni oarbe
ochii care se-nchid

fără să absoarbă lumina
sunt nimicnicie
trezește-te, trezește-te
îi spuse zâmbetul gurii strâmbe
trezește-te, trezește-te
fântână profund de murdară
epurează-ți singură apa
trezește-te, trezește-te
cuțit care lânzezești în carne
ca o molie în blana hainei

pedepsește-te singur
vinovat al istoriei intime
seceră cu poemul acesta buruienile minții
Aleluia, Aleluia
a murit moartea
a murit nemernicia
a murit schizoidul
ce luminos e acum cerul gurii

trec pe lângă arbori de lumină
care și-au răscumpărat sufletul
pădure magică
poezie bătrână de o mie de ani
surâzând

Trenul inspirației

poetul este totodată
tren, mecanic de tren și constructor de șine
merge pretutindeni acolo unde călătorii
așteaptă să cunoască o nouă lume
un nou univers

oraș poate fi doar atunci când citește
când trenul altui poet
poposește în gara centrală din sufletul lui
un tren din care coboară
alți oameni, cu alte amintiri
cu alte obiceiuri

pentru toți aceștia
își deschide locuințele curate din inimă
își deschide larg parcurile din plămâni
își deschide străzile sângelui
pentru transportul în comun
își deschide organele
pentru noi locuri de muncă
își deschide biblioteca din creier
spitalele de sub vechile răni
mănăstirile din adâncuri
chiar și barurile din ficat
pentru cei care vor un pic de distracție

îi lasă o vreme să-și trăiască noile vieți
apoi îi pune pe toți într-un vagon de hârtie
și redevine călătorie

Noul Sisif

sub pietre nu crește nimic
doar sufletul meu a crescut
sub o stâncă
pe care acum o împinge
pe dealul inimii
către Dumnezeu
cu speranța zidirii
noului paradis

o împinge
dar stâncă se rostogolește
la vale

pesemne
trebuie s-o sculptez cu un poem
să scot din ea
crucea

Omul putere

uneori, totul este atât de greu
încât ți se pare că ești o navă de containere
încărcată până la refuz cu amintiri
având un singur motor, și acela supraturat
luptând împotriva valurilor
împotriva timpului care se-nalță
și vrea să te-nghită
și cum ești singur, atât de singur
și cum n-ai niciun ajutor
te rogi de umbră să te remorcheze
să simtă și ea cât de greu este
să mergi înainte, mereu înainte

uneori lumea pare mai mică
dar totul este mai greu ca înainte
te simți ca un cal bătrân
care trage după el o căruță
plină cu bălegar, pe drumul de țară
doar foamea ancestrală care te biciuie
te face să înaintezi
ajungi acasă, în casa ta neîngrijită
în grajdul tău, te dor tare șalele
te bucuri că rumegi niște fân
fânul acela care îți ținea de cald peste noapte
ești singur, atât de singur încât
te împrietenești cu muștele
care ți se așază pe ochi

visezi, în tot visul tragi lumea după tine
o împingi pe un deal, ca un Sisif
o porți pe umeri ca un Atlas
te trezești mai obosit decât erai înainte să dormi
ai nevoie de o macara
să-ți ridice pleoapele înțepenite
și când reușești, într-un final, să vezi cerul
ți se pare că soarele trudește
ca o locomotivă trăgând după el

vagoane nesfârșite de nori
pesemne, amintirile sale
și ești singur, îți vine să bei
să mai prinzi un pic de forță
un pic de curaj, dar nu ai voie să bei
iei pastile, ce soartă tristă
iar prietenul tău cel mai bun
bea fără tine, în barul acela care
pentru bărbați pare o biserică
bea, și cu toate că halba de bere e grea
o golește, se pișă și pleacă acasă
și e fericit, dar fericirea lui e uitarea
o uitare pe care nu o împarte
cu nimeni, nici cu tine
tu nu l-ai uitat

greu e totul, și ca totul să fie
și mai comic, mai tragic
depinde de fiecare cum interpretează
uneori, când ești ca o păpușă grea
ca un Pinocchio de plumb
simți cum coboară din cer niște frânghii
și ți se înfășoară pe mâini
una îți înfige cârligul în spate
(tu îi spui și junghi, torticolis, spasm muscular)
apoi, în ciuda durerii, te ridică forțat
te spală pe dinți să nu-ți pută gura
te îmbracă cu aceleași haine
vechi, necălcate
îți aruncă o bucată de mâncare în gură
și te trimite la serviciu ca pe un zombi
și ești singur și neputincios
încât sforile ajung să-ți fie prietene
ajungi să crezi, cumva, că ești fericit
că cineva, de acolo de sus
are grijă de tine, te iubește
făcându-te să mergi mereu înainte
făcându-te să crezi
că tu ești omul putere
omul care le poate face pe toate

Eu, printre rânduri

Luna mă privește de parcă s-ar fi înecat
în apa tulbure-a nopții
podul metalic de peste Criș
își îndreaptă spatele curbat
de la atâtea trenuri de marfă
peștii dorm, după ziua lungă în care
au reușit să păcălească pescarii
casele fumează tăcut
fumul lor îmi intră în plămâni
și mi-e bine

oamenii dorm cu televizorul deschis
teama de întuneric e mai mare
decât toată nenorocirea din lume

citesc, scriu, citesc, scriu
mă încarc și mă descarc
precum bateria telefonului
pe care-l iubesc fiindcă îmi inundă urechile
cu minunata muzică nordică
fiindcă pot să-mi postez poeziile
pe pagina mea de Facebook
unde câțiva cititori se bucură că exist
că scriu despre mine
despre viețile lor

dorm puțin
poezia mă alungă din somn
mă alungă din visele care
nu-mi folosesc la nimic
mă trezesc la fel cum adormisem
cu pixul în mână
cu foile albe care abia așteaptă
să fie umplute de cuvintele
cu care vor petrece o veșnicie

totul e poezie

totul aşteaptă să treacă
prin inima mea, prin creierul meu
prin mâna mea dreaptă

Soarele îşi face simţită prezenţa
comunică subtil cu arderile mele lăuntrice
(aceasta este definiţia razei)
stomacul îşi cere dreptul la existenţă
actele contabile aşteaptă
să apăs butonul de switch
să fac o pauză de poezie
(cu toate că şi ele sunt
o poezie matematică)

copilul creşte, zâmbetul lui
îmi umple inima de bucurie
(vocea lui e de aur
trofeeale lui se amestecă
cu trofeeale mele)
femeia de lângă mine
(o femeie credincioasă şi talentată
care merge în fiecare duminică
să cânte la corul bisericii)
mă suportă, ştie cine sunt
cu toate că lucrul acesta
nu contează cel mai mult pentru ea

o, sunt atât de rigid
când vine vorba de gesturi
atât de lucid, prea lucid
mereu în mine, în adânc
la suprafaţă e doar zâmbetul aisbergului

sunt atât de puţin compatibil cu lumea
lumea mea e în cărţi
trupul meu e trupul cărţilor mele
destinul meu e să fiu răsfoit de Dumnezeu
în duminicile odihnei sale celeste

iar până atunci, oamenii să asiste
la spectacolul transformării

Spate în spate

citesc
strâmt patul cuvintelor
în care încerc să visez
strâmt și scurt

mai bine să mă apropii
cu spatele de perete
poate că nu voi cădea
lipindu-mă de el

eu mă mișc
peretele se mișcă și el
mă împinge la loc
inima îmi tremură-n piept
ca un iepure fricos

spatele meu se lipise
de spatele poetului care dormea
în patul cuvintelor sale

scuze că te-am deranjat...
dacă aș fi știut...
dar, că tot veni vorba
de ce ai spatele rece, poetule ?
unde ți-e muza ?

muza mea încă trăiește, spuse
cu voce răgușită poetul
trăiește în patul altcuiva, mai bogat
patul meu nu este pat de amor
nu este nici pat cu cearceafuri
brodate cu diamante
e pat de război
și-n el nu doarme decât
un singur războinic
întoarce-te în camera ta
fă-ți și tu un pat numai al tău

odihnește-te bine
mâine vom sta spate în spate
și vom lupta cu dușmanul
fiecare va lupta pentru visele lui
dar și pentru visul nostru comun
să dormi, să visezi, să trăiești
și să nu mori niciodată

Bătăile inimii mele

mă părăsesc bătăile inimii mele
mă părăsesc
se duc, într-un convoi al uitării
spre tăcerea care absoarbe
tot zgomotul lumii

mă părăsesc
fiecare cu bocceluța-n spinare
purtând amintirea unei clipe
irepetabile

mă părăsesc ca o muzică
pe care lumea n-are timp s-o asculte
ah, dacă bătăile inimii ar ține de foame
am sta cu toții, ca niște cerșetori
cu mâinile-ntinse spre inimile celorlalți

am încercat să deschid toate ușile lumii
la fiecare am bătut cu inima mea
mi s-a spus să aștept
și-am tot așteptat
până când mi-am aruncat
inima-n lume
un zar pe fața căruia
mi-am zidit ochii
dar nimeni nu voia
să mă privească în ochi

toată viața m-am cântat umbrei
umbra mea, ureche muzicală n-a avut
percuție zadarnică
pe timpanul ei mut
tu, umbră, ești doar lipitoarea
care suge sângele inimii mele

o bătaie de inimă
un val care amuțește

pe țărmul indiferenței
un râu de sunete ce se varsă
într-o mare a nimănu

pe podul palmei
bătăile inimii se duc pe celălalt mal
și nu se întorc

mă părăsesc bătăile inimii mele
și inima mea este tot mai grea
nu se ridică precum lampionul
să poarte flacăra dragostei spre înalturi
bătăile inimii zboară
ca aripile fără trup

mă părăsesc bătăile inimii mele
așa cum frunzele
părăsesc un copac
așa cum florile albe
părăsesc un cireș
așa cum iarba cosită
părăsește vechea ei rădăcină

mă părăsesc bătăile inimii mele
mă părăsesc
așa cum firele de nisip părăsesc
jumătatea de sus a clepsidrei
încerc să-ntorc clepsidra în visele mele
și nu reușesc
Dumnezeu nu vrea să-mi dea
o mână de ajutor
din gura inimii mele
ies bătăile ca niște strigăte
printre dinți

mă părăsesc bătăile inimii mele
mă părăsesc
ca un stol de păsări
pleacă spre inima universului

Doar iubirea

în nesfârșitul pustiu
caravana secundelor s-a oprit
în fața ei: o ciudată cetate
cu ziduri înalte
pline de cuvinte
cu flori și verdeță pe metereze
cu râsete de copii
și muzică în surdină
cu o poartă mare de lemn
ferecată cu lacăte

caravana secundelor s-a oprit
timpul însuși a descălecat
niciodată nu mai văzuse
o poartă închisă
peste tot pe unde mersese
avusese liberă trecere

— deschide-te, poartă! porunci timpul
nicio mișcare
— deschide-te, poartă! repetă el
iar cetatea, din străfunduri, răspunse:
— doar iubirea!
— dar iubirea sunt eu! replică timpul...
— nu, nu, iubirea e departe și se va întoarce!
— departe? cât de departe?
— chiar acum zidește o nouă cetate!

Dau un regat pentru un pix

la lecția de monotonie a lumii
am ales să visez
un vis lucid
cu pixul în mână
cu muzica nordică
invadându-mi toate simțurile

până la extaz mai este
doar un pas
un pas mic pentru om
un pas uriaș pentru poezie

cu stângul, înainte marș!
îmi spune inima

dar umbra mă trage de haină
hei, tu!
da, nu puteam să plec
așa, pur și simplu

doar de la ea
am împrumutat pixul
pe care am dat
un regat

nu-i bai
pierzi un trup
dar câștigi
nemurirea

Fratele inimii mele, ceasornicul

fratele inimii mele, ceasornicul
fratele cel exact
rece, impasibil, fără scrupule
bate toate secundele existenței
la fiecare bătaie
cade o frunză, moare un om
se ofilește o floare
este tăiat un copac
el știe totul și clarifică totul
quidquid sub terra est
*in apricum proferet aetas*²

inima mea este certată
cu ceasornicul tocmai
de la naștere
ei îi pasă ce se întâmplă
la fiecare bătaie
uneori întârzie
uneori se grăbește
în funcție de sentimentele sale
uneori bate ca un clopot
toate visele și tăcerile lumii

creierul meu încearcă
să fie împăciuitoare
dar inima are propria ei rațiune
iar ceasornicul pare surd
la strigătul lui de cenușă
creierul ajunge să vorbească
doar cu rănilor și cu umbra
își varsă de necaz cuvintele pe hârtie
se naște poemul
gângurind
inima îl privește cu duioșie
ceasornicul îl privește mirat

² Și ceea ce este ascuns sub pământ, timpul va arăta la lumina zilei (Horatius).

ce îi poate oferi în afară
de niște secunde ?

poemul sugerează
secunde ceasornicului
nu se oprește
vreă mai mult, mult mai mult
crește, se lungește
devine șarpele care își înghite
propria coadă

Cenacul la înălțime

eu sunt poemul pasăre
poemul pasăre răpitoare
zbor de o jumătate de secol
deasupra lumii

în cuibul meu așteaptă poemele pui
înfometate, mereu înfometate

le-am hrănit zi de zi
cu versurile cele mai apetisante
pe care numai ochii mei ageri
puteau să le vâneze

versuri înghițite
și regurgitate
în gurile lor lacome

dar azi, observ că poemele pui
au devenit poeme tinere păsări
ce le mai trebuie pentru
a fi răpitoare
este să învețe să zboare

îmi deschid aripile
uite, faceți așa ca mine
apoi plutiți deasupra curenților
deasupra curenților literare
și vânați, vânați
cu ochii voștri ageri
cu ciocul vostru încovoiat
cu ghearele voastre puternice
versurile n-au nicio șansă
să vă scape

și când veți fi cu gușile pline
să vă aduceți aminte de mine
dar să nu regurgitați

în gura mea de bătrână
pasăre răpitoare

mă voi hrăni toată viața singur
voi vâna chiar și atunci
când aripile vor fi grele ca plumbul

voi închide ochii mei ageri
și voi plonja în visele mele
răpitoare

Greutatea lacrimilor neplânse

să fii totodată
în interior și deasupra
ochiul din tine să se deschidă
în același timp cu ochii
dăruți de natură
să observi detaliul și grandiosul
să aluneci, să cobori
să plutești și să zbori
într-un dans continuu
al gravitației

să fii real, profetic, imaginativ
transcendental
să nu faci risipă de explicații
să nu abuzezi de bunătatea hârtiei
cuvintele să aibă întotdeauna
greutatea lacrimilor neplânse

să supraviețuiești în absurdul
și mizeria lumii
dar să fii și acolo sus, printre stele
căutând răspunsul la întrebarea
”cine sunt?”

să ai grijă pe unde calci
fiecare groapă e o prăpastie
umplută cu strigăte
care vor să te devoreze
să-ți iubești umbra, s-o hrănești
și să pleci împreună cu ea la războiul
împotriva nimicului

să nu fii prea devreme
și nici prea târziu
să te păstrezi pentru mâine

dăruindu-te azi întru totul
să-ți ieși din minți
doar când mintea e blândă ca iarba
să înverzești pustiul
cu frumusețea gândirii
să te umfli în piept
doar când sufletul
dă pe afară

să te scalzi în lumină
mușcând din mărul galben
al nopții

să fii discret
să fii solemn
să fii cântec
să fii poet

Strada copilăriei

nu pricep, nu, nu, nu pricep
din palma mea lipsește o stradă
strada aceea pe care, deseori
o desenam cu bățul pe nisip
sau pe pământ
luând exemplul tatălui meu
maistrul care construise
o grămadă de străzi
în orașul în care mă născusem

după cum vă spuneam
din palma mea lipsește o stradă
o caut, o caut, n-o mai găsesc
aici strada vieții
aici strada inimii
aici strada capului
aici strada destinului
au apărut multe străzi ale grijilor
ale relațiilor, ale intuițiilor

dar strada copilăriei nu mai este
a dispărut de zici
că n-a fost niciodată
o caut, o caut, n-o mai găsesc
poate s-o fi mutat?

să fie strada aceea dintre nori
pe care pleacă păsările călătoare?
sau poate strada aceea
aflată și mai sus
pe care o privesc
în cele mai senine
dintre nopți?

precum copilul de altădată
iau creionul și desenez
strada copilăriei

pe pagina albă

sper ca tatăl meu
care construiește acum
străzi printre stele
să fie mândru de mine

Reconstruiesc casa bunicilor mei

casa bunicilor
nu mai este
buldozerul a dărâmat-o
bunicii din ceruri
au plâns

și casele îmbătrânesc
și casele ne privesc mirate
când mor cu toate că
vremea lor încă nu sosise

îmi adun toate amintirile
cuvânt cu cuvânt
reconstruiesc casa bunicilor mei
cărămidă cu cărămidă
fundația, zidurile, ferestrele, ușile
acoperișul, hornul
bucătăria, marchiza, magazia
camera pentru oaspeți
camera principală
carpetele, tablourile de pe pereți
cu templul din Mecca
și Cina cea de Taină
icoanele, chipuri familiare
candela cu ulei, vestind sărbătorile
patul cald, primitor, în care aveam
visele cele mai frumoase
soba de fontă cu plită
pe care se prăjea pâinea
pe care se fierbea vinul
jarul în care sfârâia șunca
cuptorul în care se coceau
plăcintele, cozonacii
reconstruiesc și grădina
semăn roșiile, castraveții, ardeii
cum aș putea uita vița de vie
smochinul, bostanii

care urcau până la streșini
florile surâzătoare
reconstruiesc și cotețul
dau de mâncare animalelor
vorbesc cu ele, le mângâi
tai lemne, le așez frumos
în spatele casei
dau cu mătura, să fie totul curat
iată, casa bunicilor s-a ridicat
din propria moarte, din propria ruină
acum, cu permisiunea lui Dumnezeu
îmi voi chema bunicii din ceruri
să mai trăiască o viață
în casa lor cea de-o viață
în nedărmatul poem

Salvatorul spiralei

între mine și umbră
doar absența îmbrățișării
mă așez cu prezentul
la o cină romantică
și prezentul îmi spune :
— dacă boala te rupe în două, fii pâine !

evident, omului, amărâtului
îi rămân firimiturile...

privesc pe fereastră
Luna își ascunde obrazul
de cealaltă palmă a Lumii
mă prefac și eu că visez
printre genele mele surprind
trădarea trădărilor
prezentul mă vinde trecutului
pentru durerea de mâine
o foaie pe care nu scrie nimic
cu excepția numelui meu

să mă prefac că mor e zadarnic
pulsul mă dă de gol
chiar și-n fața celei mai îndepărtate
dintre stele

mda, am alergat toată viața
după himere
până mi s-a mărit inima
cică nu e boală, spun doctorii
pot primi în mine
o sută de oameni fără inimă
îi voi salva pe toți de la moarte
sau poate că nu
poate că voi muri eu
de o sută de ori
cine știe ?

iată unde am ajuns
de la absența îmbrățișării
într-o logoree metafizică
iată cum se schițează
noua mea înfățișare
noua mea incapacitate
de a fi eu

ce pot face
dacă mi-am rupt mâinile
trăgând după mine
saci de memorii, saci de cărți
de nu mai pot deschide cartea
propriei mele fericiri ?

cum să citesc fără mâini
cum să scriu fără mâini
cum să repar ceasornicul care
ține spirala captivă ?

mă lipesc cu pieptul
de sticla rece
tic tac, tic tac, bate inima mea
într-un gest disperat de resuscitare

Cocoșatul de la notre Question

singurătatea domesticește umbra
dragostea o sălbăticește

iubești, arzi, te stingi
devii rob al cenușii

îmbrățișezi semnul de întrebare
de la atâta greutate pe umeri
chiar și el s-a cocoșat

singura ta familie sunt simțurile
care ți se acutizează
stimulezi curiozitatea nimicului

îți sare inima din piept
se zbate ca un pește pe uscat

fântâna din tine se otrăvește
bei lacrimi din fostele urme

prin urmare, te bucuri
că încă exiști

*Question suivante,
s'il vous plaît !*

Candelabrele sângelui

nu pune la suflet
tot ceea ce vezi
păstrează un colț
și pentru liniștea ta
păstrează un loc
pentru păsările care caută
orizontul

aprinde candelabrele sângelui
și așteaptă-ți cuminte iubirea
cineva va ști să pășească pe lacrimi
fără să le profaneze
cineva va ști să îmblânzească
timpul care îți mușcă din trup
cineva va ști să deschidă
porțile emisferelor cerebrale
cu o simplă atingere

închide ochii
ascultă iarba cum se închină
pașilor care plutesc
ascultă piatra care
începe să recite poezia iubirii
ascultă apa neagră a umbrei
cum se preface în vin
ascultă cum renaște
continentul scufundat
în uitare

Prefer să fiu lacrimă

nu vreau să fiu soare
nu vreau să dau viață umbrelor
nu vreau să ridic
aceste temple păgâne
ale întunericului fără sfârșit

prefer să fiu lacrimă
dar câți ciorchini de durere
pentru o singură lacrimă
câtă presiune
în creierul zdrobitor
câte lupte cu amintirile
în arenele insomniei
câte flori de cenușă
dăruite pământului
și cât mers în genunchi
prin catacombele sângelui ?

spune-mi, tu, inimă
pasăre care te zbați
în propriul delir
spune-mi, tu, strigăt amuțit
în mormântul iluziei
spune-mi, tu, boală
care își caută cuibul în carne
spune-mi, tu, os
instrument fără sunet
spune-mi, tu, oglindă
care n-ascultă decât de ea însăși
spune-mi, tu, zid
al ușilor fără chei
spune-mi, tu, clopot de gheață
al singurătății
spune-mi, tu, ruină a vieții
peste care se așterne nimicul
spune-mi, tu, metaforă grijulie
spune-mi, tu, suflet

în care se-ntorc scrisori necitite
de iubirile mele

tăcerea voastră
e de aur încins
tăcerea voastră mă consumă
aşa cum focul consumă
o lumânare

şi totuşi, prefer să fiu lacrimă
chiar dacă lacrima este
un păianjen izgonit de propria-i pânză
fiindcă n-a prins timpul pierdut
un bocet sculptat de bocetul liniştii
o dragoste umilită
de ironia absurdului
un copil al mării şi-al cerului
lăsat în grija ierbii
un ultim vis
al fântânii secate

da, da, prefer să fiu lacrimă
singura apă în care
se botează cuvântul

Flux și reflux

flux și reflux
viața mea, sângele meu
lacrima mea
totul pleacă
totul se întoarce în mine
doar îngerul meu
cade de pe umăr
devine umbră
rămâne mut de durere
mimează viața, mimează zborul
cu aripile lui de cenușă

flux și reflux
dragostea mea
niciodată statornică
niciodată deplină
niciodată umplând amfora nopții
sau visele, fântânile lacome ale gurilor
orbitele goale ale nimicului

flux și reflux
călătoria pe oceanele ierbii
respirația, strigătul
ecoul întors în mine
ca o pasăre moartă
adevăru, ce e adevăru
o luptă câștigată, o bătălie pierdută
o graniță, orizontul, foamea
nevoia de a fi, de a ști
amintirea, uitarea

flux și reflux
cartea scrisă, cartea citită
valurile de hârtie atingând
țărnu, noii priviri
pentru a se întoarce
în vechea privire

ce artă e asta, să trăiești
și să mori fără oprire
în același poem ?

flux și reflux
sângele devenit cântec
cântecul reîntors
în bătrâna sa inimă
ploi numărând doruri
doruri întoarse în înaltele ceruri
patimi, suspine
foc dăruit oamenilor
foc înapoiat zeilor
frunze căzând
frunze ridicate de vânt
spre bucuria crengilor triste

flux și reflux
spumele gurii, spumele mării
nisipul curgând, nisipul întorcându-se
în neobosita clepsidră
curcubeu colorând
albul ochilor mei în albastru
albastrul ochilor mei întorcându-se
în curcubeu

flux și reflux
măr căzut în palmă
mușcătură
măr întors din mușcătură
păcatele mele întoarse
la vechiul păcat
ezitare, dorință
din nou de la capăt

flux și reflux
totul curge, panta rhei
totul se întoarce în mine
zaruri aruncate, zaruri întoarse
dans al spiralei galactice
suflet ce scârmă în vid

vid ce scârmă în suflet
oglină ce se întoarce-n oglindă
ușă, fereastră prin care
te regăsești

flux și reflux
lacrima mea
sămânță de iubire sădită-n pământ
pământul sădind bobul de rouă
în ochii mei fără lacrimi

Îmbrățișarea copacului

îmbrățișează copacul
și copacul va dăruia
îmbrățișarea ta
aceluia care are cel mai mult
nevoie de ea

chiar și smuls din pământ
chiar și tăiat
copacul încă respiră
încă lucrează subtil
încă foșnește
încă vorbește cu vocea
ușor scârțâită
încă îmbrățișează

chiar și acum
când scriu acest poem
simt îmbrățișarea copacului
dar simt și îmbrățișarea poetului
care nădăjduia să mă cunoască
și să-mi dăruiască
cele mai parfumate flori de tei

Pe pământ, totul plânge

pe pământ, totul plânge
aburul plânsului se ridică
și cerul se face că plouă
escalada de zboruri frântă cheamă îngerul
și îngerul în scrum se preface
umbra își spală chipul cu lacrimi
și se trezește amenințând visul
lebăda cuvântului înaintază pe lacrimă
umple liniștea cu ultimul cântec
turma de stele se strânge în jurul lui Dumnezeu
și Dumnezeu tace

pe pământ, totul plânge
casele plâng flori la ferestre
străzile plâng urme fără pași
felinarele plâng suflete nepereche
valurile plâng și se îneacă cu propriul plâns
marea, câmpie a lacrimii veșnice
copilărie, tu plângi în mormântul din creier
și Dumnezeu tace

pe pământ, totul plânge
pietrele plâng, râul lacrimilor e plânsul lor
arborii plâng cu lacrimi mari de rășină
rădăcinile plâng sub pământ
când drujba hohotește pe trunchiuri
rănile plâng, sângele lor e cerul
în care apune soarele interior
morții plâng, dar nimeni nu-i vede
și Dumnezeu tace

pe pământ, totul plânge
privighetorile plâng, dar noi auzim doar cântecul lor
nu mai vrem lacrimi, nu mai vrem plânset
vrem fericire, dar fericirea, fără lacrimă, ce înseamnă ?
și moartea plânge că nu are copii
se răzbună, răzbunătoarea

pe coasa ei plâng viețile noastre
copiii universului plâng
și Dumnezeu tace

pe pământ, totul plânge
pixul plânge la revederea hârtiei
pasărea călătoare plânge
când se desparte de cuib
muntele plânge în cascade
și noi ne bucurăm de priveliște
oglinzile plâng când nimeni nu le vede
fiara plânge de foame în vizuină
omul plânge în spitalul amintirilor sale
scrisorile plâng fiindcă rămân necitite
și Dumnezeu tace

pe pământ, totul plânge
trenul sângelui plânge
în toate găurile rănilor
inima plânge, fiecare dintre băți
e o lacrimă ce atinge pardoseala trecutului
poetul se plânge pe sine însuși în gura pământului
statuile plâng cu lacrimi de piatră
sculptate de vânt
fântânile plâng și cerul plânge-n fântâni
soarele plânge de fericire la răsărit
și de tristețe la apus
fulgerul plânge nemaiputând
să trezească pe nimeni
crucile plâng când iarba le năpădește
și Dumnezeu tace

pe pământ, totul plânge
paradisul e un oraș antic sub apele plânsului
mă scufund după comorile cuvintelor
mă scufund
ochii își aleg inimi în care să plângă
amintirile plâng
trupul lor de lacrimi se destramă
țipătul se asfixiază în propriul plâns
și Dumnezeu tace

pe pământ, totul plânge
poemul meu nesfârșit plânge la nesfârșit
fiecare cuvânt e o lacrimă
când lacrimile se îmbrățișează
o nouă mare ia naștere
poemul meu este infinitul tuturor mărilor
în limpezimea infinitului
îmi văd adevăratul chip
aripa păsării plânge fără zbor
plânsul, explozia soarelui meu interior
pe retinele orbilor
și Dumnezeu tace

dar poate că și tăcerea lui
e un plânset

Reverie de toamnă

mă-mbrățișează toamna
în privire, în sânge, în amintiri
și alunec ușor, într-o reverie bizară
cu ramuri care seamănă
cu brațele mele din care cad
palme galbene la picioare
aplaudând timid noaptea
care se apropie tiptil cu pași
de văduvă balerină

ciorile și-au găsit cuib
în copacii din parcul muncitoresc
nu mai croncăne
aș spune că parcul pare pustiu
dar o mie de ochi mă privesc pe ascuns

lucăfărul a răsărit ca o floare
din pământul negru al cerului
norii răzleți fardează chipul palid al lunii
e septembrie, copiii se culcă mai devreme
merg la școală cu măști, trăim vremuri grele
dușmani invizibili ne atacă de pretutindeni
am prieteni doar în cărțile mele

pământul se face apă
apa se limpezește, cuvintele umblă printre stele
așa cum umblă păstrăvii printre pietre
pescuiesc cu mâna
prind patru strofe de poezie
și mi-e bine

Pe aici nu se trece

am tras cu inima
la foc automat
am tras
chiar și de 200 de ori
pe minut
dar gloanțele ei
au fost oarbe

astfel, moartea s-a apropiat
la distanța de-o lacrimă
îi simt răsuflarea
îi simt lăcomia
ce să fac ? ce să fac ?

îmi rămân doar
armele astea albe
cu ele pe nimeni
n-am rănit, n-am ucis
doar am decojit amintiri
să le simt din nou gustul
și mi-am tăiat sufletul în felii
împărțindu-l
la săraci și bogați
deopotrivă

n-am de ales
mă voi lupta cu moartea
corp la corp

voi aplica strategia
bolnavului, chinuitului, rănitului
care nu se mai poate mișca

și când va-ncerca
să mă stoarcă de viață
cu un ultim sărut

îi voi înfige
versul mic și ascuțit
drept în inimă

să știe o dată
și pentru totdeauna
că

pe aici
nu se trece

Rochia nopții

noaptea mă cucerește
cu rochia ei transparentă
împodobită cu stele

rochie prin care zăresc
silueta cuvintelor sale
zvelte, luminoase
pline de patos, de-nțelepciune
abia așteptând
contopirea teluric-celestă
care să aducă pe lume
nou-născutul poem

o, noapte,
dans al imaginației mele
tocurile tale sunt arborii
ce-mi străpung
inima

mâinile tale lungi
ajung doar până la înălțimea
păsărilor răpitoare

o, noapte
rochia ta e pagina
pe care visează să scrie
sufletul meu

Ceasul oprit

ceasul oprit
cu limbile lui răstignite
la ora exactă a fatalității
cu toate secundele nenăscute
plângând în inima planetelor moarte

ceasul oprit
și zidul întrebându-se de ce
nu mai bate inima lui

ceasul oprit și luna
privindu-l ca pe un frate mai mic
înecat în oceanul de întuneric al nopții

ceasul oprit ca sângele în artere
ca visul deasupra unei răni înghețate

ceasul oprit și ceasornicarul
privindu-l ca pe propriul copil
care nu mai are suflare
privindu-l, doar privindu-l
fiindcă mâinile lui
au fost deja amanetate
nimicului

ceasul oprit refuzând
marea resetare a lumii

Ca o bucată de pâine înmuiată în lacrimă

ca un fum întorcându-se
la focul inimii pure

ca o lumină ieșită din mormântul
adolescenței fără cuvinte

ca o lună plină de vise
deasupra pădurii întunecate

ca o bucată de pâine
înmuiată în lacrimă

ca un trup sculptat
de privirea ochiului ager

ca o umbră visând să ajungă
măcar o pată solară

ca un clopot de cenușă
cântând pe limba
unui clopot de sânge

ca o lumânare spunându-și
arzătoarea ei rugăciune

ca o frumusețe
de nedescris

poezia

Piele de șarpe

uneori, pentru a rămâne
cu tine, doar cu tine
trebuie să te lepezi
de lume, de privire
așa cum șarpele
își leapădă pielea
de pe corp, de pe ochi

să rămâi ca un fluier amuțit
așteptându-l pe Dumnezeu
să pună degetele de lumină pe răni
să sufle prin tine
duhul inspirației sale

și să cânti
și să cânti
chemând cuvintele
din tăcere

Steaua sărutului

de țărmul corpului tău
o corabie ancorată

în sângele tău
un glas înecat
un continent scufundat

pe stânca inimii tale
o floare sălbatică
o pasăre călătoare

în ochii tăi sclipitori
răscoliri de cenușă
și-o noapte în care

cerul gurii tale a lăsat
să cadă pe buzele mele
steaua sărutului

Infernul alb

afară plouă
o ploaie rece de toamnă
măruntă, interminabilă
implacabilă

o ploaie ce-mi amintește
că-n mine există o lacrimă
care niciodată nu seacă
o lacrimă ca o mare tăcută
acoperind ruinele fostului eu

și tot afară, într-o baltă
plutește o frunză
oricât de mult ar ploua
ea nu se scufundă
de parcă ar fi ocrotită
de o forță divină
așa cum era ocrotită
arca legendarului Noe

o frunză ce-mi amintește
că-n mine, pe lacrima mea nesecată
există o arcă pe care se află
toate poemele mele nescrise

așteptând dreapta lor judecată
pentru a merge în paradis
și nu în infernul alb
indecidabil
al hârtiei

Sânge din sângele nopții

tu vezi doar negru pe alb
doar atât
dar negrul acesta e sânge
din sângele meu
așa cum și sângele meu e sânge
din sângele nopții

tu vezi doar stele pe cer
doar atât
dar stelele astea
sunt globule albe și roșii
chiar și Luna despre care ai învățat
că este satelitul natural
al Pământului
este, de fapt, o celulă
care fagocitează
răul lumii
chiar și stelele care cad
sunt dovada că sângele nopții
are pierderi atât de grele-n războaie

tu n-ai văzut pasul delicat
al zâmbetului către tine
tu n-ai văzut inima care bate
la porțile nenăscutelor vise
tu n-ai văzut bisturiul poetului
care ajută hârtia să nască
prin cezariană
un nou eu
un nou tu

Adânc, în sufletul meu

adânc, în sufletul meu
un cer de toamnă
și un soare grăbit să apună
sângele, o pasăre fără aripi
se târăște spre cuib

adânc, în sufletul meu
clopotul își uită limba și tace
lacrima însămânțează
pământul straniu, jilav
cu țipete moarte

adânc, în sufletul meu
un orb își caută ochii
cu mâinile lipsă
un somnambul atinge
trupul hidos al infernului
și nu se miră

adânc, în sufletul meu
o ușă deschisă
spre toate dimensiunile visului
și-n fața ei, ca un Cerber
stă poemul fără
cuvinte

Câinele meu credincios

umbra, câinele meu credincios
așteaptă să dorm
să deschid poarta buzelor
să-mi intre în trup
să-mi lingă inima, oasele
să-mi lipăie sângele
și lacrima cea neplânsă
să prindă glas și să latre
la poemul cu chip de lună
de pe cerul visului meu

umbra, câinele meu credincios
va dormi cândva
așteptându-mă, așteptându-mă
iar eu, voi intra în visul ei
spunându-i să plece
să slujească noului ei stăpân
să-i latre și lui un vers
din poemul care
și-a închis pleoapele

Acostare în portul cuvintelor

există un loc unde
marea sângelui se întâlnește
cu marea lacrimii abia plânse
fără ca niciuna dintre ele
să se amestece cu cealaltă

atât de frumoase culorile lor
atât de frumoasă linia care le separă
de parcă ar fi granița dintre
paradisul dorinței
și paradisul melancoliei
de parcă ar fi șarpele care
și-a găsit, în sfârșit, fericirea

și mai există și gândul
această corabie care alunecă peste mări
sperând să găsească țărmul
unui cuvânt

iar eu, căpitan al acestei corăbii
aștept strigătul pescărușilor
semn că țărmul e pe aproape

și ce frumos, și ce frumos
este când corabia gândului
atinge țărmul cuvântului
și ce frumos, și ce frumos
este când toată flota mea de gânduri
acostează în portul cuvintelor
desăvârșind poezia

Cu umbra chircită în urma potcoavei

cu glasul de cenușă al singurătății
cu gâtlejul ca o fântână secată
cu lacrimi de piatră
bătătorind pământul
cu privirea prinsă
în năvodul secundelor
care vin peste tine
și pleacă

cu ultimele amintiri
rămase în creier
precum aerul rezidual în plămâni
cu ghioceii iubirii
rămași definitiv
sub zăpada tâmpelor
cu mâinile ca niște ramuri
pregătite să-și scuture frunzele
cu degetele tremurând
pe clapele unui pian imaginar
cu dragostea ca o pasăre oarbă
într-o colivie de oase

cu visele ca niște filme
pe care nimeni n-a îndrăznit
să le developeze
cu sufletul zăvorât
în mânăstirile din adâncuri
cu copilăria îngropată
la doi metri sub carne
cu mintea aruncată
ca o scoică moartă
pe țărmul uitării
cu rănilor așteptând
blânda judecată a florilor

cu venele ca niște drumuri
mult prea înguste

pentru caleașca veștilor bune
cu inima mărită ca o stea roșie
așteptând să dea naștere
unui nou univers
cu dorul poticnindu-se
pe linia vieții
cu umbra chircită
în urma potcoavei

Botezul dimineții

e dimineată, poemul ca un râu limpede
îmi întinde mâna
e timpul să mă lepăd de visele nopții
e timpul să rămân doar cu mine însumi
lucid, precum roua pe firul de iarbă
e timpul să ascult sângele cum curge în vene
ca o caravană a tuturor amintirilor
e timpul să-mi deschid celălalt ochi
ca o oglindă în care se sparge chipul minciunii

e dimineată, poemul mă învață cum să fiu veșnic
cum să curg ca o muzică prin imperiul tăcerii
cu inima cheia sol pe portativul iubirii
cu oasele recitând Psalmii lui David

e dimineată, îmi mângâi
umbra ca pe un câine
ceasornicul sugă din laptele zilei
flămând ca noul-născut
mintea își deschide larg fereastra
direct în centrul universului
gândul meu e o pasăre de lumină
iubita își întoarce capul spre mine
precum floarea-soarelui
vino înapoi, îmi spune
ne-mbrățișăm ca două pagini
ale aceluiași poem
și toamna ne-nvește
cu frunza ei galbenă

Eu și toamna

astăzi, eu și toamna
suntem unul și același anotimp

foile pe care lăcrimez doruri
sunt frunzele copacului
ce trăiește în mine
sufletul le răsfoiește nostalgic
la fiecare expirație

visele pârguite
de soarele interior
cad singure în metafore dulci
abia așteaptă să fie culese
de oamenii înțelepți

gândurile care călătoreau incognito
în uitări fără hotare
își caută cuib
în îmbrățișările calde
ale îndrăgostiților

singurătatea care urla, nu demult
ca un câine în nopțile albe
e paza și protecția tuturor

iar inima care ardea ca un felinar
pe strada pustie a sângelui
luminează
ca un soare de toamnă
nedorind să apună

Poem din viitor

trăiesc o viață ciudată
pare să nu fie viața mea
de parcă cineva
m-a aruncat dintr-un viitor
îndepărtat înapoi
în alt trup

mă simt doar jumătatea lui eu
întreg par a fi doar în minte
în fracțiunea de secundă
când mă unesc cu fiecare cuvânt
pe foaia de hârtie are loc despărțirea
ruperea inimii în bucăți
decapitarea

ciudate sunt toate
piese de puzzle așezate greșit
viețile sunt ca morțile
iubirea se confundă cu ura
fericirea durează o clipă
prostia lumii e nemuritoare
cu ce am greșit?
pe cine să salvez dacă nimeni
nu vrea să fie salvat?
tu, Whitman, te-ai adresat viitorului
iar viitorul, fără remușcări, te-a trădat
la ce bun tot ce ai scris?

ciudate sunt toate
timpul îmi fură lacrimile
mă seacă, mă împietrește
mă lupt cu nemișcarea
fac un pas înainte și doi înapoi
cad în mine ca piatra într-o fântână
se aude ecoul ca glasul
unui Dumnezeu înecat

ciudate sunt toate
nu pot nici să dorm
n-aș vrea să-i dezamăgesc
pe morții din visele mele
împing poemul deznădejdi
pe dealul inimii, ca un Sisif
mai port și ochelari
ferestre aburite de care lumea
stă la distanță de teama căldurii
la ce bun să citesc dacă
nu am cui povesti ?

trăiesc o viață ciudată
și totuși, e viața mea
îi mulțumesc Creatorului
ciudatului meu creator
nevăzutul, neauzitul
eu semăn cu tine, nefericitele
știi bine și totuși îmi cer să zâmbesc

ciudate sunt toate
trec de la o stare la alta
în mine e veșnica luptă dintre bine și rău
cad, mă ridic, o iau de la capăt
zilnic mă sinucid pe hârtie
zilnic renasc din cenușa propriului eu
viitorul e-o cruce
ție nu ți-e dor de copilărie, Iisuse ?
scot din mine poeme
așa cum scoate magicianul
iepurii din joben
tu râzi, tu aplauzi
eu încerc să te fac să pricepi că poemele sunt reale
că nu-i nicio scamatorie la mijloc
și totuși particip la spectacolul tău
fiindcă tu iubești doar spectacolul

ciudate sunt toate
tinerețea mea a murit
mă privește din adâncul
amintirilor fără viață

ca Tutankhamon din mormânt
*sic transit gloria mundi*³
te bucuri că ai pus piciorul pe Lună
că alergi suta de metri sub 10 secunde
la ce bun?
Dumnezeu e acolo, tot în tine
stă singur și plânge

nu mă opresc, da, da, nu mă opresc
poemul meu continuă toate
simfoniile neterminate ale lumii
oricât de ciudat ar părea pentru tine
tu cel care te oprești
la toate gropile drumului

³ Așa trece gloria lumii (Patricius).

Crucea catargului

poemul acesta pe care îl scriu
e o corabie care pleacă din port
fără a se mai întoarce vreodată

pleacă cu o parte din sufletul meu
umflându-i pânzele
lăsând în urmă
doar o dâră de amintiri
risipindu-se

va naviga o vreme
prin marea de oameni
permițându-le tuturor
să pună piciorul pe bord
pentru a admira
necuprinderea

apoi va eșua aproape
de cerul fericirii lui veșnice
lăsând la suprafață
doar crucea catargului

Fereastra ferestrelor

poezia mea e fereastra
prin care privesc lumea
dau la o parte
perdeaua timidității
și o privesc
haide, lume, să ciocnim un pahar
imaginar
să ne sorbim reciproc
vinul vechi al amintirilor
poate că vom întineri, cine știe ?
poate că omul din vechea fotografie
va ieși precum pasărea
care iese din ou
întinzându-și aripile

poezia mea e fereastra aburită
pe care îmi desenez inima
iarna, inima îmi îngheață
devine floare
poate că cineva va dori
s-o culegă, cine știe ?
poate că cineva o va topi cu un sărut
va rămâne o gaură
în inima mea-floare de gheață
gaura buzelor prin care
izvorăște tăcerea

poezia mea e fereastra
de care se lipește o frunză
un dar pentru copacul din mine
din partea copacului de afară
prin nervurile frunzei
încă mai curg visele rădăcinii
visele-n care se îmbrățișează
cu rădăcina copacului din mine

poezia mea e fereastra

de care se lipesc
petalele florilor și polenul
primăvara e pictorul
care pictează pe sticlă
un autoportret care să-mi alunge
singurătatea din iernile lungi
care să-mi elibereze zâmbetul
din închisorile minții

poezia mea e fereastra
prin care privesc cerul
aș vrea să ating stelele
dar mă mulțumesc
și cu fulgii de zăpadă
uneori ploaia îmi ucide dorințele
pesemne că cerul are
și el nevoie să plângă
curcubeul îmi face un semn
discret dintre nori
sprânceana lui colorată îmi amintește
de ochii care nu se văd și se uită

poezia mea e fereastra
în care cineva aruncă cu pietricele
poate că muza vrea să mă vadă
în carne și oase
să scoată șemineul din mine
la o poveste cu felinarele străzii
sau poate că altcineva
încearcă să mă omoare cu pietre
cine știe?

poezia mea e fereastra
în care o pasăre bate cu ciocul
vino afară și cântă cu mine, îmi spune
fereastra se deschide
aerul proaspăt îmi intră în plămâni
sufletul bea din el așa cum
însetatul bea din fântână
cântă, cântă, îmi spune
cânt și gura mi-e plină de țărână

Copilul hârtiei

cerul le-a încredințat
ochilor mei
albastrul lor infinit
trebuie să port această moștenire
cu mândrie, cu sfințenie
așadar, le spun tuturor:
eu sunt copilul cerului!

marea, privindu-mi ochii albaștri
m-a recunoscut:

— Tu ești copilul cerului,
dar eu îți încredințez
lacrima mea infinită!
Ai grijă de ea, plânge-o cu folos
și nu mă uita!

așadar, trebuie să port
și această moștenire cu mândrie
cu sfințenie, spunându-le tuturor:
eu sunt copilul mării și al cerului!

vestea s-a răspândit
pământul, privindu-mi ochii
albaștri, înlăcrimați
mi-a spus:

— Pupila ta a rămas neschimbată,
neagră, precum humusul meu,
neagră precum nopțile fără lună,
neagră precum gaura neagră
din centrul galaxiei.
Al cui copil crezi că ești?

la naiba, m-am blocat
mă uit în oglindă
am ochii albaștri, înlăcrimați

am pupilele negre
hmm...

dar, albul acesta
mai întins decât orice culoare
din ochii mei, unde există ?
unde există un alb infinit ?
zăpezile se topesc
ghioceii se ofilesc
părul alb ajunge-n mormânt...

deodată, se aude un glas de niciunde
nu e nici cerul, nici marea
nici pământul, nici întunericul:

— Hei, al cui copil crezi că ești ?
mă întreabă hârtia, de care am uitat
pur și simplu

Iubito, fii tu poemul ales

vreau să scriu acel poem
care, după ce voi muri
să coboare asupra mea
ca o lumină, să îmi mângâie
trupul mort, să-mi regenereze
fiecare celulă, fiecare organ
să-mi repună
inima și sângele în mișcare
să-mi întoarcă sufletul
din marea călătorie către cer
pentru se bucura de casa
renovată, la fel de primitoare
ca-n prima zi
a aventurii lui pe pământ
pentru a se bucura
de amintirile frumoase revenite
din groapa fără fund a memoriei
pentru a se bucura de prezent
fără să mai fie apăsător
de lespede grea și întunecată
a viitorului

vreau, dar nu știu cu ce literă să încep
cu ce cuvânt cheie să deschid
porțile nemuririi
niciunul dintre poemele
pe care le-am scris până acum
nu pare a fi poemul ales
mai bine, iubito, fii tu poemul acela
chiar acum, fără nicio întârziere
sărută-mă, coboară-ți lumina
ochilor tăi peste trupul meu amorțit
intră în sufletul meu
cu tot alaiul tău de gesturi
și zâmbete îngerești
fă-mă să simt veșnicia
acum, cât încă mă pot bucura

de tot ce văd, de tot ce ating
iar dacă, la un moment dat, voi pleca
voi lua cu mine imaginea chipului tău
voi lua atingerea și lumina
sufletul meu va urca fericit
până în al nouălea cer
apoi, îți voi zâmbi în visul acela
numai al nostru pe care
nu l-am povestit nimănui

Vreau să fur tot ce nu se poate fura

vreau să fur tot ce nu se poate fura
vreau să fur norii, soarele, stelele, luna
am suficient loc pentru ele în inima mea
vreau să fur marea și oceanele lumii
am suficient loc pentru ele în lacrima mea
vreau să fur întregul pământ
să-l țin o vreme în palmă
până când va uita moartea de el

vreau să-mi fur propriul chip din oglindă
să pot privi mai departe în străfundul străfundului
vreau să fur cheile raiului
să-mi scotocească lumea după ele, în suflet

vreau să fur toate umbrele
să le umplu de viață
astfel încât la întoarcerea lor
să nu se mai simtă nimenea singur

vreau să fur toate gândurile bune
din împărăția uitării
din ele să construiesc monumente
ale lucrului bine făcut
vreau să fur toate visele neîmplinite
și să le împlinesc
prin puterea cuvântului

Trenul

priveam trenul marfar
care trecea peste podul feroviar
din cartierul Dragoș Vodă
trenul avea patruzeci și șase de vagoane
cât patruzeci și șase de ani
vârsta mea
nu știu din ce gară plecase
și nici în ce gară trebuia să ajungă
priveam trenul cum trecea
și simțeam toată viața mea
cum se ducea odată cu el
unde, nu știu unde

mai târziu, către mijlocul nopții
am privit o stea strălucitoare
lumina ei cobora în inima mea
ca un tren trăgând după el
nu știu câte vagoane de ani lumină
simțeam cum viața stelei
intra cu totul în mine
cum însăși steaua se desprindea
de pe cer și cobora pe fundul lacrimii mele
pentru a-mi împlini cea mai arzătoare dorință:

să vină, să vină, să vină, să vină
trenul poemului meu
și-n el să fie toți cei care
acum nu mai sunt
să mă urc în el măcar o jumătate de oră
până se schimbă locomotiva

Scrisoare cu confirmare de primire

spre izvorul ochilor
mi se întoarce privirea
înoată prin lacrimă
ca un pește contra curentului
pentru a-și depune
adânc, în suflet, amintirile

voi scrie o scrisoare, acum
una, în semn de mulțumire
pentru tot ce-am văzut
pentru tot ce-am simțit
pentru tot ce renaște în mine

îmi întind mâinile către cer
Luna e cutia poștală
în care pun scrisoarea
către Dumnezeu

și steaua căzătoare
confirmă primirea

Tai frunze la câini

unii cred că eu
tai frunze la câini
le dau dreptate
chiar acum tai frunza toamnei
și o împart umbrelor hămesite

în felul acesta
îmi rămâne niște timp
să bat nukul acela înalt
din fundul grădinii
înalt până la cer

îl bat și culeg
stelele de pe jos
le decojesc de lumină
și le înghit visele

În cer tăcerea sapă morminte

pe obrazul pământului
un zâmbet de piatră
pace ție!
roua urăște să fie
apă stătută
bea-o toată!
umbra îmi lipăie
ultima lacrimă
nu sunt singur!
pasăre, sub aripa ta
se odihnesc munții
cinste ție!
pe buze coboară un nor
îndrăgostit de bătaile inimii
și plânge, și plânge!
sub frunziș
iarba își spune
rugăciunea de seară
n-am cuvinte!
timpul nu aude
decât vocea secundelor sale
*memento vivere!*⁴

soarele adoarme
ca un copil în brațele nopții
somn ușor!
la fereastra inimii
sângele stă la pândă
unde-s stelele?
dorul înflorește în ochiul
galben al lunii
lună plină!
gândurile, zăpezi nesfârșite
peste iubirile de-altădată
noapte albă!

⁴ Amintește-ți să trăiești! (Dictoane în latină).

moartea ciugulește de zor
toate visele noastre
o, moarte!
Dumnezeu este pretutindeni
dar unde e de fapt Dumnezeu?
mai caută-n inimă!
în cer tăcerea sapă morminte
pentru nenăscute cuvinte
pace vouă!

Opriți cerșetoria !

călătorește dragostea mea
prin sângele meu, călătorește
o simt când depășește
viteza regulamentară
o simt când se oprește
la semaforul inimii
acolo unde, pe o pancartă
stă scris : „Opriți cerșetoria !”
dar acolo, nu-i nimeni
care să cerșească
nimeni în afară de dragostea mea
care își caută cuvintele
pentru următorul poem

dragostea mea, revoltată
își continuă drumul
se duce să ceară explicații creierului
singurul care își bagă nasul
unde nu-i fierbe sângele
când colo, aceeași pancartă
și acolo : „Opriți cerșetoria !”

dar dacă, de fapt
absențele și tăcerile
sunt cele care cerșesc
dragostei mele
cuvintele ?

Trăncăneală

mâinile viitorului meu
caută mâinile fostului eu
în prezentul meu fără mâini

un rece și tăinuitor ceasornic
își calculează crima perfectă

moartea îi trăncănește inimii mele
despre cum e să fii umbră

preaobositele mele vise
se lasă duse de lacrimă

lacătul închide
o cheie

Catedrala nezdrobotelor gânduri

viața are suișurile
și coborâșurile ei
unde, pe creanga ochiului
o lacrimă pârguită
cine o va culege, nu știm
poate pământul
nu poate, ci sigur, pământul
pământul

o, tu, poezie, catedrală
a nezdrobotelor gânduri
în muget de clopote
de lumină tu apari
cu un zâmbet cucerești
orice inimă
cu o șoptă adâncești
taina umbrei
ca o simfonie de ecouri
te răspândești
cu mirosul hârtiei
parfumezi liniștea

tu despici firul vieții
tu măsoară mersul stelelor
tu sfărâmi în gheare
țipătul deznădejdiei
în ploaie de meteori
îl prefaci

ce știe prezentul neștiutor
despre tine ?
ce știe urechea asurzită
de spaimă ?
ce știe omul ferecat
în spatele măștilor sale ?
o, tu, poezie

floare pe durerosul mormânt
al absenței
fie-ți milă de săracii aceștia
pune-le cuvinte pe masă
la cina cea de taină
a simțurilor

trezește mințile
hrănește firavele rădăcini
ale încrederii
ridică sufletul
din ruinele cărnii
zăgăzuiește desfrâul
propovăduiește iubirea
răsari peste întunericul lumii
sculptează-te
în ochii de piatră
ai cititorilor!

Un pas uriaș pentru cuvintele mele

mă privești
cu ochii crescând
ca două luni pline
din două nopți diferite
unite într-o singură noapte
o noapte albă, chipul tău
înstelat de pistrui

cât de mult mi-am dorit
să pun piciorul pe lună
știi bine, nu voi reuși niciodată
dar poate că zâmbetul meu
va ameriza pe lacrima ta
un pas mic pentru omul ce sunt
un pas uriaș pentru
cuvintele mele

Durerea mâinii lipsă

poezia mea
e mâna tăiată
de ghilotina timpului
nu o mai pot pune la loc
nu am priceperea necesară

în cel mai bun caz
o poate folosi cineva
ca pe-o mângâiere
ca pe-o aripă de rezervă
ca pe-un obiect de muzeu

eu voi rămâne
doar cu amintirea
amintirea aceea care doare
mai tare decât
orice altă rană

Tu nu știi, dar eu te iubesc

te iubesc precum glasul
ce preschimbă tăcerea-n fântână
precum ecoul ce se întoarce
povestindu-mi toate formele tale
precum mâna făcându-și cărare
în pădurea despletită a viselor tale

te iubesc precum gândul
evadat din lumea mea răvășită
precum zborul cuvintelor
peste prăpastia umbrei
precum urma iertată de vânt
așteptând valul mării
precum lacrima ocrotită de ploaie
precum pământul iubind rădăcina
intangibilei flori

tu nu știi, dar eu te iubesc
vei afla cândva, vei afla
când piatra își va depăna amintirile
păsării, ierbii, razei de soare
cerului, mai ales cerului

Un bulgăre de cuvinte

lasă-mă să te ochesc
cu bulgărele meu de cuvinte
ninse în nopțile albe

lasă degetele mele
să te însoțească în țara
fără de atingeri
a viselor

lasă firul de iarbă al buzelor
să ți-l despice cu un sărut
lasă-mă să-ți îmbrățișez
salcia plângătoare a sângelui

frunza albastră a cerului
ne va ține de cald
în toamna lungă
cât o veșnicie

În visele mele, eu și marea

în visele mele, eu și marea
marea, o femeie frumoasă
cu trupul de culoarea ochilor mei
cu părul lăsat în grija mâinilor mele:
să-l mângâi, să-i culeg perlele
să-l împletesc în poeme
cu versuri albe, spumoase
tocmai bune pentru sufletul
cititorilor mei

în visele mele, eu și marea
sub un cer doar al nostru
sub privirea unui soare romantic
care jură la apus pe propriul sânge
că va răsări din nou pentru noi
într-un anotimp doar al nostru
în care iubirea
nu moare odată cu lacrima
care se scurge tăcut pe obraz

în visele mele, eu și marea
îmbrățișați, liniștiți
cu respirația noastră chemând
stelele căzătoare
cu inimile noastre bătând în tandem
precum tobele dintr-un cântec șamanic
cu dragostea noastră trecând munții
precum Neruda Cordilierii
cu dragostea noastră zburând
precum pescărușul Jonathan Livingston

Un zâmbet, doar un zâmbet

un zâmbet
inima mi-a atins-o ușor
așa cum raza dimineții
atinge fereastra ochilor adormiți
așa cum picătura de ploaie
atinge pământul însetat
așa cum frunza eliberată de vânt
atinge trupul ierbii
așa cum vântul atinge
pânza unei corăbii
așa cum cântecul mierlei
atinge sângele mut
așa cum trandafirul își întinde
mâna invizibilă și mângâie sufletul
așa cum trenul speranței ajunge
în gara tuturor așteptărilor

un zâmbet, doar un zâmbet
ce trezește clopotul din adâncuri
clopot dezbrăcându-se de rugina tristeții
clopot anunțând sărbătoarea iubirii

un zâmbet ca o cascadă de vise
trăite cu ochii deschiși
un zâmbet ca aburul pâinii
sărutându-mi buza prăpastiei
umplându-mă de cuvinte
un zâmbet ca o picătură de foc
dezghețând oglinda poemului

De dincolo de orbire

o nouă zi sculptată de orb
în marmura neagră
o nouă licărire de gânduri
străbătând timid întunericul

și inima, aceeași inimă
ce scutură haina trupului
de vechile amintiri
și sângele, rămă oarbă
ce afânează brazda cărnii
și sufletul ce iernează
sub zăpezile tâmpelor
așteptând veșnica primăvară

o nouă zi în care repar
treptele putrede ale scării
ce duce spre nicăieri
în care timpul se înfige
în mine ca un topor
și lasă riduri adânci
în care dragostea se tupilează
în bătrânele răni și oftează

de dincolo de orbire
veghează ochiul atotvăzător
de dincolo de orbire
răsare râul cunoașterii
viața e doar un refugiu sub frunza cerului
un luminiș în adâncă pădure a visului
o cufundare în așternuturi de lacrimi

de dincolo de orbire
tu apari ca o neîntinată splendoare
hai, vino să te iubesc
cu toate figurile de șah ale dorinței
cu toate deschiderile și combinațiile
cuvintelor mele

hai, rostogolește-te către mine
ca un zar ce-și oferă punctul intim
umbra e un câine bine hrănit
nu ne va deranja

de dincolo de orbire
se aude pulsul tău
cum invită la dans
pulsul inimii mele
am reușit, în sfârșit să mă nasc
din mine însumi
să te iubesc cu lumina ieșită prin fanta gurii
cu imaginația ridicându-se ca o pasăre
din cuibul ochiului meu interior

de dincolo de orbire
apare și poemul gelos
ale lui sunt toate cuvintele mele
toate dorințele mele
toată imaginația mea
mie îmi rămâne doar orbirea
și așteptarea unui glas
vindecător

Despărțirea de poezie

tot ce voi scrie acum
nu mai este poezie
mă simțeam cumva obligat
să vă spun că eu și poezia
ne-am despărțit
despărțirea plutea de ceva vreme
în aerul nedomesticit de lumină
pe care doar umbrele îl respirau
se vedea chiar și pe chipul trist
al ferestrelor din neizidite ziduri
știam, eram pregătit
o lungeam doar așa de dragul
primelor clipe când
am văzut-o venind către mine
cu tot alaiul ei de cuvinte
ah, ce vremuri!

nici nu mai știam pe unde să o scriu
că să-i arăt cât de mult o iubesc
ah, ce vremuri!
mi-am promis că voi fi tare
chiar dacă privirea îmi trădează
ploile toamnei din mine
chiar dacă, uneori
voi deschide cartea mea
pentru a-mi aminti de dragostea noastră
cuvintele au rămas ca o piele de șarpe
pe un drum fără urme
ea, poezia, s-a dus mai departe
pentru a intra în sufletul altcuiva

nu sunt gelos
cândva se va întoarce, știu sigur
sau, cel puțin, așa simt
ea nu-i făcută să mă iubească
doar pe mine
nimeni nu a reușit să o păstreze

doar pentru el
în fond, ar fi o mare prostie
ce-i doar al tău îşi pierde farmecul
te plictiseşte
iar poetul trebuie mereu
să râvnească la frumuseţea supremă
la miracolul absolut
numai aşa poate caligrafia îngerilor
pe genele dimineţii

poate, poate, poate
mă va vizita într-un vis, cine ştie
în visul în care vieţile tuturor
sunt unite într-o poveste a neuitării
poate că zâmbetul ei
îmi va devora spaima
poate că îmi va spune:
”rămâi, până la urmă toţi vor ajunge aici”
iar eu voi fi tentat să rămân
sedus de buzele metaforei sale
poate doar muzica asta
ce zboară ca o pasăre
de la cuibul vieţii la cuibul visului
cu amintirea iubirii în cioc
îmi va spune: „întoarce-te!”

Unde e poezia ?

hârtie, zid al plângerii, unde e poezia ?
vioara sângelei caută neîncetat
arcușul tandru al versului
inima își caută veșmântul de lumină
singurătatea îmi devorează amintirile
una după alta, ca un câine flămând
felinarele adevărului abia pâlpâie
fericirea se hrănește
doar cu lacrima nopților albe
își caută fericirea pereche în oglinzi
simt golul cum se adâncește în mine
unde, unde, unde e poezia ?

lacrima umple candela dorului
flacăra dă naștere umbrelor mute
visele au înnoptat în carnea mea
fără să spună nimic
chiar și pixul meu zace
ca un catarg rupt de furtună
spune-mi, tu, zid al plângerii
loc al dorințelor care devin realitate
unde e poezia ?

aș da orice ca să știu
mi-aș împărți trupul
ca pe o pâine, oglinzilor
mi-aș scoate un ochi
și l-aș dona nopții chioare
mi-aș dărui trunchiul și brațele
copacului ars până la rădăcină
de fulgerul fără milă
spune-mi, unde-i ?

uite, merg
cu toate cuvintele astea fără viață
pe străzile tale pustii și... nimic
versurile nu mai vor să se îmbrățișeze

metaforele sunt fântâni otrăvite
nici moartea nu se atinge de ele
merg și iar merg
ca vântul printre morminte
tulburând somnul florilor
calc pe urmele care păreau a fi ale ei
și ajung să calc tot pe urmele mele
spune-mi, unde-i ?

nu am mult timp la dispoziție
fiecare secundă e spinul
unui trandafir otrăvit
în mine, toate trenurile se grăbesc
la fereastra inimii poposește
tot mai des, întunericul
spune-mi, tu, zid al plângerii
unde e poezia ?

copacul din mine
încă mai visează
să înfieze stelele
fără cer

Așteptând un poem

și cât de lungă e așteptarea aceasta
când golul din tine nu știi cum să-l umpli
când toate din jur ți se par atât de străine
când nimic nu-ți vorbește
nu te strigă pe nume
când, mirat, te întrebi:

ce s-a schimbat ?
de ce raza nu te mai mângâie ?
de ce apa închide ochii când o privești ?
de ce umbra se ascunde în iarbă ?
de ce piatra nu înflorește ?
de ce frunza nu-ți mai plânge pe umăr ?
de ce vântul are buzunarele goale ?
de ce sângele nu-ți mai spune povești ?
de ce inima e o casă pustie ?
de ce fericirea își ascunde parfumul ?
de ce nu se ridică poemul
din ruinele mult prea tăcutelor amintiri ?
de ce ? de ce ? de ce ?

spuneți-mi voi, poeți ce dansați
pe brațele Căii Lactee
spuneți-mi voi, poeți adormiți
în îmbrățișarea hârtiei
spuneți-mi voi, poeți vindecați de toate bolile lumii
spuneți-mi cum se scutură cerul
cum se piaptână visele
cum se treieră semintele gândului
cum se vorbește cu ploaia
cu păsările, cu copacii, cu fulgerul
cum se caută aurul
în râul singurătății umane

spuneți-mi și voi călca apăsător pe urmele voastre
voi pune încă o cărămidă
la temelie casei cerești

Floare de nu mă uita

în dimineața aceasta
toamna plânge fără cuvinte
în zadar își aruncă pe stradă
chinta royală de cupă
soarele stă ca o pasăre tristă
într-o colivie de nori

în dimineața aceasta niciun cântec
în zadar își caută arborii viorile-n aer
clopotul și-a înghițit limba
inima latră la propriul sânge
râul curge tăcut
precum șarpele fără gură
umbrele au dispărut
și nimeni nu mai linge
rana pământului

în dimineața aceasta
o floare, o floare de nu mă uita
îmi înflorește-n privire
doar hârtia, doar hârtia
își întinde mâna
culegând-o

Caută și vei găsi

te caut, poezie
sub aripa egretei albe
în nesomnul Crișului Repede
în pădurea de lângă micul meu cartier
sub frunzele moarte
în visele ierbii, sub podul
pe care trece trenul
fără să-i pese de întrebările mele
în umbra care niciodată
nu mi-a spus „te iubesc”
în aerul rece de toamnă
în plânsul dulce al cerului
în ochiul ager al lunii pline
în lacrima ce stinge
ultimul muc de țigară
în rănilor mele te caut
când rănilor mele vorbesc
pe limba sângelui cu apusul

te caut cu bătaile inimii în tăcerile abisale
te caut cu sângele dând năvală
în lumea viselor sterpe
te caut cu unghiile
râcâind varul de pe pereți
te caut în creierul meu
azil pentru bătrânele amintiri
te caut după perdelele nopții
enigmatică și mult dorită vedenie
te caut în strigătul de fum
al caselor înghețate
în pletele sălciilor plângătoare
în gura mută a oglinzilor
așa cum părintele
își caută copilul pierdut

dați-mi o cană cu apă, vă rog
să-și dreagă sufletul vocea

îmi vine să sorb soarele
ca pe-un gălbenuș crud
tristetea mi-o execut
cu împușcăturile râsului
HA, HA, HA
e prea devreme să împietresc
pe soclul singurătății
ceasornicul mă privește
ca o mare cu valurile în dezământ
simt că oceanul hârtiei vrea să nască
o nouă insulă de cuvinte
poate te voi găsi acolo, poezie
ca pe-o comoară în adâncul
cuvintelor nisipoase

am obosit un pic
dar pixul mă împinge
ca un gondolier pe canalele
caietului de dictando
muzica, precum Amazonul
îmi inundă jungla cărnii
te caut, te simt, te zăresc
ești la o aruncătură de lacrimă
la o aruncătură de stea căzătoare
îndeplinește-mi dorința
lasă-te cucerită de imperiul
focului meu lăuntric
lasă-te sedusă de parfumul amintirilor mele
fii cu mine, întregește-mă
umple-mă cu misterul dragostei tale
vreau să dansez pe axul transcendenței
vreau ca aștrii și ochii mei
să-și întretaie orbitele
vreau să cutreier întreaga
dimensiune a misterului
vreau să mă pot întoarce la punct
pentru a rescrie existența

ce te oprește să fii a mea într-un tot?
m-am săturat de lungile așteptări
m-am săturat ca luna

să-mi însângereze privirea cu secera ei
m-am săturat ca umbra
să mă jefuiască de viață la orice pas
m-am săturat să fiu robul
propriei mele tăceri
m-am săturat de gustul pietrelor
de travestirile timpului
de promisiunile norilor
m-am săturat să mor zilnic
și să renasc doar pentru a muri

până când, până când, până când
acest cataclism al durerii
această luptă continuă cu morile de vânt
acest bir plătit prin speranță
utopiei, nimicului?

Fântâna pentru animale

nu bea din fântâna mea
e doar pentru animale
îmi spuse cuvântul

dar, dragă cuvântule
cerul se oglindește în tine la fel
și pentru ele, și pentru mine
de ce, de ce să nu beau ?
nu sunt și eu tot un animal ?

sau îți este teamă cumva
că vei seca și îți voi fura
toate stelele ?

Nocturnă

noapte grăbită
fereastră întredeschisă
lună mirată
copaci bătrâni
cerul pe crengi
moțâind

fum fără foc
cântec de greieri
marele car
ochi de pisică
nicio adiere de vânt

inima bate
stelele trag cu urechea
sângele mut
pasăre răpitoare
zburând ca o umbră
zburând

câmpul lucrat
brazda odihnindu-se
pădurea freamătă
mistrețul grohăie
căprioara mănâncă
porumb

suflet stingher
respirație calmă
somn amânat
vis cu ochii robiți
de o lampă
inimă preacucernică
clopot insomniac

te văd
vers al nopții

vers sălbatic
mușcând din irișii blânzi
te domesticesc
cu o lacrimă
te atrag cu noul
registru stilistic

cameleonul nocturn

Te iubesc, poezie !

ea mă strigă pe nume
într-o seară de vară
ea pășește spre mine
cu pași lungi de flamingo
ea mă trage de haine
ea mă rupe de umbră
ea mă strânge în brațe
ea mă ține de mână
ea e valul și marea
eu mă nasc din țărână

ea îmi mângâie trunchiul
într-o seară de toamnă
ea pe nouri plutește
ea îmi calcă pe frunze
ea spre cer mă aruncă
ea în palmă mă prinde
ea e ploaia cea dulce
ea e mustul și vinul
ea mereu poruncește
eu ascult de poruncă

ea la piept mă-ncălzește
într-o seară de iarnă
ea îmi suflă în palme
ea-nroșește obraji
ea e fulg de zăpadă
și-ntr-un om se preface
ea zâmbind mă topește
ea suflând mă îngheață
ea e plapuma albă
eu sunt doar ghiocelul

ea mereu și-amintește
că ador primăvara
ea e floarea gingașă
ea adună polenul

ea e firul de iarbă
ea e roiul de fluturi
ea mă strigă pe nume
într-o seară târzie
eu nu pot decât spune:
te iubesc, poezie!

Pasărea cu aripi de noapte

tu, acompaniind trupul
tăcere malignă
înghițitoare de vise
floare a rădăcinii abisale
pădure plină de spaime
fiară nemângâiată
zăpadă neagră
cenușă de necuvinte
oglină posedată de întuneric
poartă veșnic închisă
mim fără măruntaie
cetate peste mormântul iubirii
dar otrăvit al nimicului
insulă carnivoră
beznă bezmetică
fantasmagorie
tu, pasăre cu aripi de noapte
râvnind la cuibul inimii mele

Rugăciune pentru frunzele moarte

în fața ochilor, frunzele roșii
frunzele galbene
chipuri însângerate, chipuri palide
plânsul copacilor pe umerii gliei
câmp de război
pe care doar cei puternici
au rămas în picioare
câmp de război
pe care vântul îl răscolește
de dorul foșnetului de dinainte
câmp de război
pe care ploaia cade
ca o rugăciune
pentru iertarea păcatelor

frunze cu pleoapele coborâte
păsări ucise înainte
de primul lor zbor
umbre pregătindu-se
de ultima călătorie
frunze care vor deveni
hrana altor frunze
frunze care vor arde
fără să-și locuiască mormântul
frunze purtate de râuri
spre marea frunzelor moarte

Hrană pentru suflete

ascultă, observă, creează
dă dovadă că ești
cu un scop

ascultă vocea pământului
povestea frunzelor
șușotelile ierbii
cântecul râului
somnul lin al pădurii
murmurul stelelor
dialogul umbrei cu abisul
spovedania inimii
pasul cadențat al ceasornicului
vuietul sângelui
șoapta vântului care mângâie
piatra plângând doar în sine
bucuria cascadei
simfoniile ploii
tropăitul copitelor
gânguritul nou-născutului
mama – primul cuvânt al iubirii
tata – mândria de a fi tată
liniștea mării, furia valului
rugăciunile florii
doar ascultă

observă
raza care trece printre nori
norii care trimit scrisori orizontului
aburul care se ridică după ploaie
curcubeul care aduce veștile bune
pasărea care desenează infinitul pe cer
nisipul care se predă urmelor grațioase
ferestrele care se deschid dimineața
gurile care se deschid îndrăgostiților
ușile care se nasc în zidurile de netrecut
luna care își acoperă chipul cu o eșarfă

trestia care face plecăciuni
în fața adâncului apei
lunga călătorie a lacrimii
de la inimă la Dumnezeu al altei inimi
doar observă

crează
ai atâta materie primă
din care poți crea frumusețea
ai atâta durere pe care o poți transforma
ai atâtea gânduri care pot ajunge cuvinte
ai atâtea cuvinte care pot hrăni suflete
ai atâtea culoare pentru portretul iubirii
ai atâtea piatră pentru a scoate
iubirea din piatră
ai atâtea suspin, ai atâtea magie
așteptând cu un cânt să încânte
ai atâtea amintiri pe care
nu trebuie, nu trebuie
să le pierzi

Viața mea în slujba cuvântului

timp, energie vitală
amintiri exploatare până la ultima lacrimă
lacrimi deshidratate, castele de sare
pentru copilăria pierdută
frunte liniștită, mare fără furtuni
între continentele albe ale tâmpelor
cerul, fereastră ce așteaptă
să intre sufletul proaspăt ca aerul dimineții

inima, clopot ce bate
vestind războiul cu nimicnicia
morminte în carne și flori
în cinstea uciselor gânduri
sângele, vioară așteptând arcușul iubirii
visele, haine purtate zi de zi
până când nu mai rămâne o scamă
o lume privită prin ochelari
alta, pe deasupra ochelarilor
bătrânețe, prea repede ai venit

moarte, scriu un poem despre tine
roade-l cum câinele roade osul
lasă-mă să trăiesc încă câteva cărți
viața mea în slujba cuvântului
cuvântul acela, știi bine, de la care a-nceput totul
fără el te-ai zbate degeaba în neagra ta veșnicie

urc pe scări de cuvinte
termin un poem, m-arunc în gol
de pe treapta cea mai înaltă a ființei
învăț să cad, amintirea poemului e parașuta
care se deschide, lăsându-mă
să ating solul în siguranță
zborul este doar al păsărilor
menirea lor este să deseneze infinitul
pe bolta albastră

timp, secunde în galop
peste valurile amintirilor
valuri care ating țărmul inimii
țărmul pe care urmele sunt săruturi
mângâiate de vântul uitării
Dumnezeu se dă în leagănul viselor mele
copacii aplaudă până la ultima frunză
este toamnă din nou
glasul zborului se așterne pe iarbă
fiecare frunză e nota celui mai frumos recviem

singurătate, suflet captiv între oglinda cerului
și oglinda oceanului interior, sângele
tăcere, abisală tăcere
ca o moarte coborând în ea însăși
creanga fără frunze ca un os fără carne
așteaptă frigul, iarna ca un fluture alb
cu aripile deschise peste lume

degetele mele așteaptă
precum ghiociei sub zăpadă
așteaptă primăvara cuvintelor
mugurii metaforei deschizându-se
în ochii cititorilor
viața mea în slujba cuvântului

Cuvintele

nu tratați cuvintele
ca și cum ar fi fără viață
cuvintele au suflet, au creier, au inimă
au amintiri mai vechi
decât amintirile celui care le scrie
cuvintele izbesc tâmpilele timpului
descătușează privirea
invită fericirea la dans
ridicați-vă, voi, cuvintelor
din bezna uitării
răsăriți cu dragostea în metafore
sărutați gurile mute
îmbrățișați cititorii
luptați pentru binele lumii
pe mine doar lăsați-mă
să fiu mijlocitorul
lăsați-mă să calc pe urmele voastre
precum apostolii pe urmele mântuitorului
arătați-mi voi calea
învățați-mă să mă închin pe hârtie
dați-mi mâinile voastre
să înfruntăm împreună
nimicul, ura, prostia
să urcăm munții, să mângâiem stelele
să legănăm soarele

cuvintele au umbre
oamenii sunt umbrele lor
umbre vorbărețe ce au denaturat
cuvântul tăcere
ce au profanat sacral
ce au răspândit molima
facem risipă de viață
vorbim mai mult decât trebuie
ne ținem profundul la distanță
de teama, de teama
că n-am putea să ne-ntoarcem

din străfundul durerii
din iadul ce ne înghite
bătăile inimii

cuvintele, păsări coborâte dintre aștri
cuibărindu-se în visele noastre
zburând înalt doar atunci când iubim
reîntoarcerea la origini
sânge, ai rămas în cuibul inimii
ca un șarpe ce nu știe ce-i zborul

cuvinte, cuvinte
precum frunzele toamnei cădeți
alunecați în morminte
și țineți morților de urât
cuvinte, cuvinte
cenușa dragostei risipită peste lume
fum ridicându-se până
în al nouălea cer
țipăt al pescărușului
la vederea țărmlui mării

Toamnă cu măști

plânge o pasăre
în cuibul inimii mele
copacul sângelui
își plânge și el amintirile
amintiri ce cad
precum frunzele
pe aleile singurătății
din mine

a fost o vreme
când chipurile surâdeau
când visul înaripat
trecea printre crengi
dând viață foșnetului
când atingeri cu jumătăți de cuvinte
întregeau metafora împlinirii
când luna cobora
ca un glob de cristal
în sărbătoarea
iubirii

acum, toate secundele
sunt frunze ce cad
peste nevindecatele răni
cad în această
toamnă dementă a sângelui
în acest lockdown interior
cad și iar
cad

pretutindeni sirene
pretutindeni proteste
orologiile bat miezul pâinii
doar foamea ne mai trezește
din visul acesta urât
ce a pus stăpânire pe viețile noastre
din toamna aceasta cu măști

ce nu vor să mai cadă
din toamna aceasta
cu lacrimi în carantină

nu-mi rămâne decât
să mă vaccinez cu poeme
și să aștept

Steaua din adâncuri

n-am știut ce e raiul
și nici ce-i infernul
cu toate acestea
coboram pe scara poemului
treaptă cu treaptă
vers cu vers
mânat de forțe
pe care nu le puteam înțelege

coboram precum ciutura în fântână
dornic să mă umple cunoașterea
coboram în abisul nopților fără lună
dornic să aflu originea gândului
coboram precum lacrima
spre înțelepciunea pământului
coboram precum focul
în adâncul cenușii

coboram și-am aflat
că, de acolo de jos, mă chema
steaua care voia să răsară pe cer
dar îi lipseau
treptele de lumină

Eu văd dincolo de ceea ce se vede

tu, sângele când îl vezi
vezi doar sângele
eu văd o herghelie de cai în galop
peste câmpiile visului
tu, mâna când o vezi
vezi doar mâna
eu văd aripa pietrei
și visele pietrei renăscute
în cântecul păsării
tu, ochii când îi vezi
vezi doar ochii
eu văd două planete gravitând
în jurul soarelui interior
tu, rana când o vezi
vezi doar rana
eu văd fereastra deschisă
în mijlocul universului
tu, peretele gol când îl vezi
vezi doar peretele gol
eu văd victimele, morțile, dragostea
fumul, umbrele, singurătatea
tu, pagina albă când o vezi
vezi doar pagina albă
eu văd răstignirea poetului
și învierea lui în poeme

Cu privirea ucidem regimente de îngeri

oameni și măști
într-un freamăt al disperării
excavatoarele fac loc adormiților
înghesuit cimitir este viața
nemărginit cimitir este visul
sub lespedeza amintirilor
își doarme copilăria
somnul veșnic

sângele e un lup care urlă
la lunile din oglindă
buzele inimii sunt cusute
inima, trage ca sclavul
la ramele corabiei fără cârmă
febră, spasm, amețeală
tuse, durere de mușchi
frigul veșnic pune stăpânire pe tine
copiii plâng
poezia plânge și ea ca o salcie
pe malul unui râu mult prea toxic
(ați ghicit, râul acesta e viața)
politica: alba-neagra
mass-media: o mizerie
libertatea: o iluzie
liber ești doar atuncea când treci
de vămile cerului

înlănțuiți de umbrele noastre
am uitat ce e zborul
(acoperișul cerului
are bucăți mari de țiglă)
murim cum păsările în colivie
sub aripile recviemului
pierdut este totul
pierdut ca nisipul
scăpat printre degete
copacii își sfâșie scoarța de ciudă

munții varsă cascade de lacrimi
cu toții am greșit
dar câți au recunoscut ?

ce am făcut pentru ceilalți ?
ce am făcut pentru iertarea păcatelor ?
blesteme, blestemele
cad peste noi cum grindina
peste verdele crud
dragostea – zero !
cu privirea ucidem
regimente de îngeri
în buzunare zornăie arginții trădării
îmbrățișăm doar pământul
pământul în care ne-ntoarcem
corigenți la capitolul viață

spre norocul nostru
materia se repetă
dar sufletul, sufletul ?

Comete

cometele
atât de rar străbat cerul
mereu la distanță
mereu ne punem o dorință
vin, ne încântă privirea câteva clipe
și se duc în lunga lor călătorie
în jurul Soarelui
poate se vor întoarce
în viețile noastre sau, cine știe
în viețile urmașilor noștri
și cât de frumoase
sunt capetele lor luminoase
și cât de frumoase
sunt cozile lor lungi și strălucitoare

și totuși, unele comete
trec zilnic pe lângă noi
la o aruncătură de lacrimă
unele reușesc să ne lase gropițe în obraji
altele, plonjează în privire
și ne lovesc inima
cu bucurie, cu blândețe
sau ca un fulger
trezindu-ne din somnul adânc
iluminându-ne
și cât de frumoase
sunt titlurile lor luminoase
și cât de frumoase
sunt versurile lor
lungi și strălucitoare

Un scurt poem fără cititori

aceasta e viața
o frunză rămasă pe drumuri
un sărut orfan de ambele guri
un gând rătăcind
în labirintul uitării
o vioară de sânge plângând
după mâinile lipsă
un zâmbet
ca o pasăre fără aripi
o inimă stârnind
doar admirația umbrei
un suflet urlând
ca un câine-n pustiu
o lumânare aprinsă
în întunericul surdomut
un scurt poem
fără cititori

Mai poți ?

cu ciutura gândului
coborând în fântâna durerii
pentru aflarea sensului vieții

cu inima prăbușită
în ruinele viselor
cu sângele băut de absențe
nemărginite
cu dragostea tremurând
ca un fluture
în crisalida osificată

cu glas de arșă pădure
cu toate zborurile
strânse într-o lacrimă
amanetată pământului

cu corabia vieții
în mijlocul nesfârșitului
naufragiu

cu dorul
scufundat ca Titanicul
în adâncul privirii

cu degetele înflorind
doar pe buzele ierbii
cu palmele ca niște insule
populate doar de rugăciuni
și de ploaie

cu pași înceți silabisind
trecerea timpului

cu sfâșieri antagonice
alegorice, apriorice
apocaliptice

cu sufletul înaintând ca marea
pe țărmul mării de oameni
dăruindu-le mii de perle

cu brațele legănând
universul

cu toate acestea
și fără ca nimeni
să-ți mângâie rănil
fără ca nimeni să umple
golul din tine
fără ca nimeni să te întrebe:
mai poți?

Trenul nesfârșit al poemului

dintotdeauna în mine
râu subteran simțit
doar de adâncul rănilor mele
fântână în care ochiul meu interior
coboară umplându-se de lumină

dintotdeauna în mine
pasăre cu aripi de sânge
zburând pe cerul gurii închise
parfum al amintirilor înflorite
pe câmpiile viselor

tu mă trezești înaintea răsăritului
tu îmi picuri în palmă
ca o ploaie mult așteptată
de vechiul sat al copilăriei
tu ești ușa care mă lasă să intru
în sufletele pregătite să mă adopte

dintotdeauna în mine
rădăcină a rădăcinilor
floare de colț pe muntele inimii
muzica îndepărtatelor sfere
coborâtă pe portativul tăcerii
ecou întors ca bunul credincios
de la slujbele de duminică

tu, pâinea mea, vinul meu
desertul meu cu răvașe
festin sub pleoapele obosite
dans cu voci interioare
cascadă de gânduri
întinerindu-mi ființa

dintotdeauna în mine
trandafir înflorit pe mormântul
tuturor despărțirilor

mare cu valurile despletite
peste obrazul singurătății
oază în deșertul absenței
stradă luminată
de felinarele globulelor albe

tu, eul meu înțelept
fereastră spre desăvârșire
conjugare a tuturor conjugărilor
conexiune cu cântul aedic
al poezilor adormiți
cutremur aducător de psaltire
zidește-mă în nezidirile tale!

îmi închid ochii
îmi pun palma la ureche
îmi pun urechea pe linia vieții
și ascult trenul nesfârșit
al poemului

Poemul dimineții de duminică

ora s-a schimbat
mă privesc în oglindă
iarba timpului
trebuie iarăși cosită
fântânile trebuie curățate
de resturi de vise

deschid fereastra
aerul rece intră
ca un șarpe în mine
trezindu-mi cuvintele
inima bate în tandem
cu clopotul mănăstirii
anunțând venirea
poemului

poemul este
despre lumea aceasta
mereu în schimbare
despre 31 octombrie 2021
despre voi, despre mine
despre măștile care
ne acoperă chipul
despre viață, despre moarte
despre durere, despre fericire
cu toate că fericirea se rezumă
doar la câteva lucruri
adesea inobservabile
fiindcă suntem mereu
mai grăbiți decât timpul

dar astăzi
în această dimineață de duminică
privesc totul cu atenție
privesc toamna dăruindu-și hainele
sufletelor înfrigurate
privesc Crișul murmurându-și

nesfârșita poveste
privesc strada conversând
cu umbrele trecătorilor
privesc porumbeii
cum își învață puii să zboare
privesc zâmbetul cum răsare
din somnul dulce al copilului meu

ora s-a schimbat
acele ceasornicului
mă vaccinează zi de zi cu uitare
o durere îmi ciugulește viața din trup
eu mă chinui să sălășluiesc
în amintirile mele
precum mumia în piramidă

iar destinul, ce e destinul ?
mi-e dat să fiu căpitanul unei corăbii
ce se luptă cu nimicnicia
încerc să salvez tot ce cunosc
tot ce iubesc

apoi vă voi saluta
din adâncuri

Extazul tăcerii

o ceață densă ca un început al sfârșitului
o lună bolnavă de insomnie
un soare scuiat de buzele cerului
o tăcere-n extaz
o alee plină de frunze
ca un spital plin de bătrâni
nici vântul nu mai are putere
trece ca doctorul neputincios
pe lângă sufletele muribunde

frigul mângâie umbra
păsările își iau la revedere
de la cuiburi și pleacă
spre ținuturi mai calde
unde se mișcă o perdea
ce dezvăluie chipul tristeții
lacrimile curg ca niște femei
cu amintirile moarte în brațe
două măști se iubesc
lângă ghena din spatele blocului

praful se depune pe urmele zilei de ieri
iarba își numără firele veștede
cum femeia firele albe
ziduri, ziduri de spaimă ne separă
ziduri cu ferestrele moarte
gurile pământului se deschid
mai lacome decât iadul

îmi privesc palmele
linii ale vieții tăcute cum șinele fără trenuri
tăcerea înflorește în mine
floare carnivoră
care îmi mănâncă cuvintele
cea din urmă dorință
să mă spovedesc paginii albe
să mă ierte poemul

Zmeul de hârtie

primul poem a crescut
acuma doarme cu muza
doar ea l-a făcut
(așa zice ea)
eu dorm singur cuc sub foaia albă
și doar Dumnezeu
îmi trage un cot în visele mele
spunându-mi să scriu un nou poem pentru el
doar pentru el

așteaptă, Doamne
ai puțină răbdare
mai am de scris poeme pentru lume
pentru muzele mele viitoare

mă lasă, mă lasă
apoi îmi trage încă un cot
și-i fac pe plac

scriu poemul lui Dumnezeu
și-l bag în buzunarul de la piept
să-i țină inima de cald
și să-l învețe să zboare

acest poem va fi cândva un zmeu de hârtie
iar eu voi rămâne cu mâna întinsă
privindu-l cum se înalță la cer

trăgând după el
firul vieții și sufletul meu

Flori de cenușă

de sub zăpada nopților albe
ies flori de cenușă

le culeg cu grijă
fără să le scutur petalele
și le dăruiesc privirilor stinse

poate focul din adâncuri
își va aduce aminte
de anotimpul iubirii
poate întunericul va începe
să respire lumină

poate absențele
vor redeveni oameni
și iarba uitării
va începe să cânte
scoțând la iveală cărarea

poate ochiul lăuntric
va surâde ca primăvara
iar sângele va aprinde
candela inimii

cu flori de cenușă
împodobesc
ferestrele nemuririi

și nu mă tem
de frigul ce va să vină

ZBANG!

față în față
eu și ceasornicul
în duelul pentru supremație
eu înarmat cu o bătaie de inimă
el înarmat cu o secundă
câștigă acela care îl reduce
pe celălalt la tăcere

timp pentru amintiri nu mai este
prea multe s-au spus deja între noi
o nouă carte de poeme a fost scrisă
dar pacea, pacea, pacea
niciunul nu a găsit-o
eu zic că el trebuie să plătească
el zice că eu sunt singurul vinovat
așadar, ZBANG!

ciudat, tăcerea continuă
de parcă niciodată
n-a fost întreruptă
unde, o inimă străpunsă
de săgeata iubirii
și două inițiale
ic
ionuț și ceasornicul

Partea a II-a STRADA DE HÂRTIE

„un suflet se jertfește pe strada de hârtie”

Babel

Acesta este turnul meu
Ce-i și blestem, și dor ceresc,
Un turn pe care Dumnezeu
Nu m-a oprit să-l construiesc.

L-am ridicat c-un singur scop,
Să am pe cine să slăvesc
Și să opresc noul Potop
Să-nghită neamul omenesc.

Acesta este turnul meu :
Destin – Alea Iacta Est;
Urmez spre stele un traseu
sublim, transcendental, onest.

Descins din anticul Orfeu,
Cu versul pietrele vrăjesc
Și când sunt aștrii-n apogeu
I-aduc în mine și-i zidesc.

Acesta este turnul meu
Clădit din verbul „te iubesc”,
Vi-l las și vouă ca muzeu –
Chiar dacă prea puțini citesc...

Posteritate

Poetule, nu căuta
Pentru talent, certificate,
Valoarea, prețuirea ta
Depind doar de... posteritate.

Tu doar jertfește-te, tăcut,
Pe sfânta foaie de hârtie,
Și-oricât de tare te-a durut
Trecutul, scrie poezie.

Mai mult de-atâta n-o să ai
Și nici nu trebuie să-ți pese,
Te-așteaptă Dumnezeu, în Rai,
Și toate muzele – mirese.

Poetule, nu aștepta
Prea multă solidaritate
Din partea lumii care n-a
Ieșit cu gândul din cetate.

Nu fi pe oameni furios,
Menirea ta e poezia,
Să dăruiești, precum Christos,
Iubirea, pacea, veșnicia.

Lanțul

cu lanțul te obișnuiești,
ai fost crescut ca bunul câine;
menirea ta e să-i păzești
pe cei ce-ți dau un colț de pâine.

în depărtare poți să vezi
atât cât lanțul îți permite,
iar dac-apuci să mai visezi,
hotarele-s nedeslușite.

cu lanțul te obișnuiești,
te bucuri auzind alt câine
lătrând la alții, dar trăiești
fără să știi ce-nseamnă mâine.

de-i frig, de-i cald, în orice zi,
îți faci lătratul ca la carte
și-un singur adevăr tu știi:
un lanț purtat până la moarte.

Strada de hârtie

un zid îmi cheamă umbra, pentru-a deschide-o poartă,
eu rătăcesc bezmetic, pe strada de hârtie,
un val încă trăiește, desprins din marea moartă,
și luptă cu o haită de urme-n agonic.

o inimă nebună, la vâsle grele trage,
eu pipăi nemurirea, cu degetele boante,
un suflet vrea să aibă un tânăr trup și rage,
o neagră balerină se-apropie pe poante.

din depărtări celeste, o rază jucăușă
mi-aduce la timpane un ton de melodie,
aș vrea să pot renaște din propria-mi cenușă,
să cânt într-o pădure, nu într-o colivie.

o ploaie se pornește, din ochii ca de piatră,
și curge ca o boală albastră-sângerie,
o inimă nebună, la luna mută latră,
un suflet se jertfește pe strada de hârtie.

Sunt doar un om

Sunt doar un om care se-nchină vieții,
Călătorind cu gândul printre stele,
Scriind poeme aspre și rebele;
Sunt doar un strop din roua dimineții.

Sunt doar un om care tăcând vorbește,
Slăvind lumina-n jocul plin de umbre,
Urmându-și muza-n labirinturi sumbre;
Sunt doar un strop de sânge ce iubește.

Sunt doar un om care prin vers cutează,
Jertfind pe-altarul cărții tinerețea,
Rememorând mai amplu frumusețea;
Sunt doar un strop de mare ce visează.

Sunt doar un om, precum o floare ruptă
Ce lăcrimează rime-îmbrățișate
Născute din destine-încrucișate;
Sunt doar un strop de dor nestins ce luptă.

Sunt doar un om care ar vrea să zboare
Ca un Icar, dar fără să mai cadă,
Pe Dumnezeu din ceruri să îl vadă;
Sunt doar un strop de suflet ce nu moare...

O luptă e viața

o luptă e viața, cu tot ce ne doare,
o luptă cu timpul, cu fricile minții,
o luptă cu boala ce nu-i trecătoare,
o luptă în care ne pierdem părinții.

o luptă e viața, cu-atâtea depresii,
o luptă în care recurgem la vicii,
o luptă prea plină de false impresii,
o luptă în care ne pierdem amicii.

o luptă e viața, mereu inegală,
o luptă în care conduc ageamiii,
o luptă cu snobii în haine de gală,
o luptă în care ne pierdem copiii.

o luptă e viața, cu deșertăciunea,
o luptă în care ucidem emoții,
o luptă în care nu știm rugăciunea,
o luptă în care ne pierdem cu toții.

o luptă e viața, cu nefericirea,
o luptă în care slăvim neputința,
o luptă în care uităm ce-i iubirea,
o luptă în care ne pierdem credința.

Sunt obosit

sunt obosit, iubito, să scrii nu e ușor,
tăcută curge viața pe foaia de hârtie,
doar sângele se-ntoarce în vechiul lui izvor,
vopsindu-mi toți pereții cu dor de apă vie.

sunt obosit, iubito, dar nu mă dau bătut,
la mine scrisul este a doua meserie,
n-am timp de alte vicii, nu-mi arde de băut,
mă-mbăt cu o durere mustind de ironie.

sunt obosit, iubito, să dorm nu îndrăznesc,
căci pot rămâne veșnic captiv în agonie,
menirea mea pe lume-i pe toți să îi trezesc,
chiar dacă insomnia m-aruncă-n nebunie.

sunt obosit, iubito, sunt foarte obosit,
dar scrisul meu încearcă să curme-o erezie,
credința mea-i cuvântul pe care l-am iubit,
primește-n dar, iubito, această poezie.

Geamuri fumurii

Îmi place să văd lumea prin geamuri fumurii,
Să nu mai ştie alţii c-am inima zdrobită,
Să nu-mi pândească clipa în care voi muri,
Să nu-mi grăbească soarta cu mintea lor grăbită.

Astfel de geamuri au şi unele poeme,
Dar las şi o intrare prin sticla lor obscură,
Să poată cei atenţi să scape de probleme,
Şi fără să primească răspunsul mură-n gură.

Vedeţi, voi, poezia, nu e un simplu moft,
Compus de dragul rimei, de dragul frumuseţii,
Cu-n scop este creată, lucrează ca un soft,
Să vă aducă-n suflet lumina dimineţii.

Înviere

omul plecase la drum,
dar revenise acasă,
focul se-ntoarse din fum,
pâinea se-ntoarse pe masă.

ploaia se-ntoarse în nori,
valul se-ntoarse în mare,
omule, tu dacă mori,
te vei întoarce-n visare.

vorba se-ntoarse în gând,
raza se-ntoarse în soare,
dorul se-ntoarse plângând,
umbra culese o floare.

omul se-ntoarse-n pământ,
rogu-te, ține-mă minte,
morțile nu m-au înfrânt,
viii se-ntorc din morminte.

mărul se-ntoarse în pom,
șarpele într-o genune,
viața se-ntoarse în om,
dumnezeiască minune.

Un altfel de dicțion-AR

ce e hARul ?
 să ARi cu h-ul
 să intre cARul în cARne
 să ARi cu ticul în ARtriculația
 n-am habARului
 să ARi guma ARgumentației
 să colinzi pARcul
 să păzești țARcul
 să nu dai cu pARul
 să-nghiți amARul
 golind pahARul
 să lași celulaRul
 să dai cu vARul
 s-acoperi murdARul
 să-nduri tot calvARul
 să pleci depARte
 prin ținuturi deșARte
 să trimiți o scrisoARE
 către Domnul cel mARE
 și să ceri amânARE
 să iubești soAREle și ogoAREle
 să fii hoinARRul
 să aprinzi fARul
 să calci jARul
 să cinstești rARul
 și adversARul
 să-ți crești vlăstARul
 să nu rupi floAREa ce răsARE
 precum sAREa din mARE
 precum lumânAREa
 din ceARă
 să-ți pui întrebAREa
 să-ți afli chemAREa
 să cinstești sărbătoAREa
 din calendAR
 fiindcă este un dAR
 să nu fii un circAR

să mângâi hARpele
să ocolești șARpele
să-ți pui ochelARii
când totu-i neclAR
să-ți pui inima pe altAR
fiindcă e necesAR
să-ți ARdă călcâiele după ARtă
s-apuci cu grijă iubirea de toARtă
și să n-o lași moARtă
lângă o poARtă
să prețuiești cARtea
să-ți învingi moARtea
să-ți scoți ARipile
din insectAR
și vindecAREa
din ierbAR
să fii ceasornicARul
ce repARă secundARul
ce reordonează
tipARul

Firimituri

la umbra dorului nătâng
mă plâng durerile, mă plâng,
și-n carnea faptului ucis,
îmi scormonește vechiul vis.

din toate fostele iubiri
rămân doar niște amintiri,
acestea sunt firimituri
hrănind atâtea mii de guri.

din gura dorului infant,
scot versul meu de diamant,
și vă hrănesc pe voi, cu-n nor,
din sufletul nemuritor.

și vă hrănesc și cu un zbor,
frumoșilor, preabunilor,
că orișicât ar fi de grea,
zadarnică nu-i truda mea...

Partea a III-a

În tranșeele visului

Citate și aforisme

Ionuț Caragea la 38 de ani.
Fotografie prelucrată de Lucian Opriceanu.

*

Scriu poezie și-mi accept vina. Împușcați-mă, vă rog, cu gloanțele roșii din piepturi...

*

Umbra, un alt eu care mă învață alfabetul tăcerii.

*

Lacrimile – evadare din absolut, pentru a redobândi absolutul.

*

Ce este adevărul? Un fruct pe creanga copacului din vis, căruia îi simțim doar mirosul.

*

Nu căuta adevărul în vorbele oamenilor, ci în șoaptele ierbii.

*

Mintea înțeleptului este ca o sită la fereastra inimii. Lasă sufletele curate să intre și tine insectele la distanță.

*

Reperele mele sunt stelele. Oamenii ajung, cel mult, cu capul în nori.

*

Suferința fără creație este ca un cer fără stele. Ești hrana propriului tău întuneric.

*

Îmi caut pacea, războindu-mă cu mine însumi pe hârtie.

*

Ecolul este mai înțelept decât propriul strigăt. Împrumută și experiența naturii.

*

Să nu tulburi somnul apei cu piatra de care te împiedici pe mal.

*

Bucură-te de tăcerea și frumusețea florilor, dar nu ignora sfaturile vântului.

*

Atâta timp cât vor exista banii, omul va fi un atlet desăvârșit.

*

Poezia – lacrimă în tranșeele visului. Aforismul, doar o dâră de sare.

*

Fiecare iubire are iarna ei, când arborele din suflet se hrănește cu seva tuturor amintirilor.

*

O poezie frumoasă e o creangă cu care poți altoi copacul tristeții din tine.

*

Pasărea care se înmulțește cel mai ușor în captivitate este omul. Dar și cea care zboară cel mai puțin.

*

Poetul e ca un câine. Ori își roade lanțul, ori vagabondează, ori păzește turma.

*

Palma care nu mângâie e un sat pustiu.

*

Mamele fără copii sunt ca sălciile plângătoare. Doar râul le cunoaște cu adevărat nefericirea.

*

Paradisul? Un măr care s-a rostogolit din vârful dealului până la picioarele orbului.

*

La renaștere, omul trebuie să-și taie singur buricul.

*

Fiecare om are oglinda propriei sale conștiințe. Dar depinde cât de des o luminează și o șterge de praf.

*

De ce dăm în mintea copiilor la bătrânețe? Ca să rostim, din nou, adevărul.

*

Nu vreau doar cerul senin. Vreau și cearta din privirile lui.

*

Copilăria, al doilea rai din care am fost izgoniți. Ne consolează doar gândul că vom da, cândva, în mintea copiilor.

*

Poetul – o pasăre care cântă în luminișul amintirilor sale.

*

Oamenii au un nou profet pentru care au ajuns să își sacrifice viețile. Numele lui este Selfie.

*

Eu nu mă mișc. Sunt ca o bucată de plastilină pe care o modelează sufletul meu de copil.

*

Ce e mai greu de urcat, o scară fără cer sau una fără trepte?

*

Sufletul, ce pasăre! Cu o aripă, încearcă adâncimea inimii. Cu cealaltă, înălțimea minții.

*

Dumnezeu nu intră cu forța în casa sufletului meu. Cu discreție, îmi bagă poeme pe sub ușa.

*

Pe cât de simplu este adevărul, pe atât de complex. Depinde cu ce-l cauți.

*

Toți privesc același soare, dar numai noaptea pot alege o altă stea norocoasă.

*

Inima este macazul dintre Raiul și Iadul din noi.

*

Poezia – o lacrimă ce încearcă să facă ordine-n haos.

*

Dacă v-aș spune adevărul, ați crede că vă mint. Dacă v-aș minți, aș batjocori adevărul. Așa că voi alege metafora.

*

Să poți trăi cu suferința ta e insuficient pentru a fi un mare artist. Capodoperele nu se nasc din obișnuință.

*

„Caută și vei găsi”, dacă se face doar cu mintea, duce la nebunie. „Bate și ti se va deschide”, dacă se face doar cu inima, te face să greșești ușa.

*

Nu murim doar o singură dată. Murim și la despărțiri, și când uităm, și când ne pierdem speranța. Dar cât de minunat este când iubim din nou și devenim un alai întreg de-învieri!

*

Cine crede într-un singur destin, are ochelari de cal. Cine nu crede deloc în destin, are nevoie de ochelari de vedere.

*

Imaginația – suma tuturor iluziilor, ridicată la puterea iubirii.

*

Înțelepciunea nu înseamnă doar maturitate. Ea păstrează și curiozitatea și candoarea copilului din noi.

*

Prima condiție pentru a fi genial este să-ți învingi propria lene. A doua este să-ți deschizi bine ochiul lăuntric.

*

Cea mai scurtă potecă spre războiul cu nimicnicia este gândul. Cea mai lungă este umbra.

*

Destinul e un test grilă. Are întrebări nesfârșite și nesfârșite răspunsuri.

*

Orice umbră visează să se cațăre, ca o iederă, pe zidul de carne.

*

Nici măcar în tranșeele visului nu scăpăm de gloanțele nemiloase ale timpului.

*

Orice floare poartă amintirile unei păsări care n-a putut renaște din propria-i cenușă.

*

O lacrimă căzută în palmă, o ultimă încercare de a repune un tren deraiat pe o linie.

*

Scriu cu propriul meu sânge. Doar el îți poate spune legenda păsării care moare și renaște în mine.

*

Viața este o luptă. Întreabă-mă despre fericire atunci când va fi arborată flamura albă.

*

Și marea își vrea copilăria înapoi. O caută neîncetat în lacrima omului și-n lacrima cerului.

*

Crucea – templul visului veșnic ridicat pe ruinele vieții.

*

Mai nou, femeile-au ajuns să renunțe la coaste. Din ele vor să creeze noul bărbat.

*

Chiar și-n iubire, e bine să ai momente de singurătate. Îți recapeti vederea.

*

Ce este lacrima mortis? Răspunsul la întrebarea despre cât de fericit a fost omul.

*

Poetul – soldat în tranșeele visului. Poezia – armă cu trăgaciul mâncat de rugină.

*

Mulți oameni visează să poarte, pe creștet, coroane de aur. Ajung tardiv suverani, visând sub coroanele funerare.

*

Pentru doamna Moarte, omul este doar lesa umbrei.

*

Îmi plac saloanele de înfrumusețare. În special cele din amintiri și din inimă.

*

Iubirea e tare ca un trabuc. Unii o inspiră adânc, unii o gustă și-o pufăie, iar ceilalți o miros de la distanță.

*

Prin ochii mei, dau viață lumii. Prin visele mele, dau viață veșniciei.

*

Omul – copilăria unui Dumnezeu fără copilărie.

*

Visez s-ajung lumină la bunul Dumnezeu. Să fiu săgeata trasă cu arcu curcubeu.

*

Suntem vaccinați cu vise, pentru a ne continua viețile. Dintre toate reacțiile adverse, cel mai greu de controlat este dragostea.

*

Cât timp trăiește copilul din tine, poți fi artistul care creează orice din nimic.

*

Ceea ce n-au reușit adulții cu turnuri precum Babel, au reușit copiii cu turnurile lor de nisip.

*

Cunoașterea, fără renaștere, înseamnă un drum cert spre distrugere.

*

Sufletul, fluture înhămat la caleașca inimii.

*

Tăcerea lui Dumnezeu nu e o simplă tăcere. E o poezie a necuvintelor.

*

Zâmbetul fals e ca un soare cu dinți.

*

Care-i diferența dintre simplul stat în genunchi și rugăciunea-n genunchi? În rugăciune, cerul îți coboară în inimă.

*

Lumea e plină de negustori cinstiți... care ne-au furat sufletul.

*

La rădăcina tuturor amintirilor se află lacrima de fericire a mamei.

*

Fii poet pentru toți ceilalți, dar nu scrie după gusturile lor!

*

Iubirea face din unii oameni cei mai tandri fahiri.

*

Zbateră inutilă. În loc să căutăm fericirea, ne facem iadul mai confortabil.

*

Golul din suflet dispare când se umple cu viață, nu când se cârpește cu amintiri.

*

Râul suferinței curge, din când în când, în palmele noastre. E suficient să cadă o lacrimă pe linia vieții.

*

Nu nouă ne dăruiește iarna flori de gheață, ci umbrelor noastre.

*

Poezia, o amintire care va înflori în paradis.

*

Și iarba poate pune cătușe. Și lanțul florilor poate zădărnici zborul.

*

Diferența dintre a gândi și a scrie e diferența dintre a exista pentru tine și a exista pentru ceilalți.

*

Omul n-a fost niciodată stăpânul umbrei. Tocmai de aceea, umbra lui n-a lătrat.

*

Până la crudul adevăr, multe răbdări prăjite.

*

Nu mai trebuie să pleci departe, pentru a vedea cu câți prieteni rămâi. Doar retrage-te de pe Facebook!

*

Cât de „mare” trebuie să fie o poezie, pentru a hrăni mii de suflete? Cât cinci pâini și doi pești.

*

Minciuna și-a cumpărat tocuri înalte. Cum s-o mai prindă adevărul din urmă?

*

Fericirea e un roman a cărui introducere este zâmbetul.

*

Să trăiești numai din amintiri înseamnă să renunți definitiv la aripi în favoarea bastonului.

*

Ce sunt viețile noastre? Flori între paginile viselor.

*

Singurătatea – cea mai ieftină pereche de ochelari, dar cea mai bună.

*

Pe un singur cadavru ai voie să calci. Pe cel al propriului egoism.

*

Oglinzile sunt bune numai dacă reușești să scoți piatra din adâncul lor.

*

Munca, trenul din palmă care nu lasă linia vieții să ruginească.

*

Copilul din noi găsește mereu prieteni. Cu condiția să-l lase mintea afară.

*

Poezia, nufăr înflorit deasupra lacrimii. Fiecare petală, o amintire.

*

Poetul însuflețește deserturi cu metafore care trec prin urechile acului.

*

Să fie omul doar o iluzie care se împarte pe sine însăși oglinzilor?

*

Fructul cunoașterii are doi sâmburi. Doar unul trebuie înghițit.

*

Orice nouă viață e un fruct cules din copacul viselor.

*

Lacrimile sunt locomotivele uitării.

*

Umbrele sunt hainele morții. Noi suntem doar cuire.

*

Ce sunt viețile noastre ? Aisberguri în derivă pe suprafețele viselor.

*

Înțelepciunea răsare numai după săpatul cărnii.

*

Unii poeți își scuipă sângele în ochii timpului, așa cum unii șerpi își scuipă veninul în ochii dușmanului.

*

Iubirea unora ? O grenadă aruncată în tranșeele visului.

*

Cu viețile noastre, moartea își repotcovește umbrele.

*

Nimicul, dușman nevăzut pe care-l înfruntăm cu gloanțele oarbe ale amintirilor.

*

Strălucirea ochilor vine din raza unei stele care s-a născut pe cerul gurii.

*

Ne populăm oglinzile cu pustietatea noastră.

*

Ce este oglinda ? O anticameră în care ne obișnuim cu nimicul.

*

Iubirea e unda care reglează ceasul unei inimi după ceasul altei inimi.

*

Singura oglindă mai bună decât ochii tuturor este cerul.

*

Amintirile, rodul cel mai sănătos de pe colinele inimii.

*

Poezia, cochilie în care se aude vuietul sângelui.

*

Copilăria, o amintire care hoinărește pe bulevardele sângelui.

*

Inima, fruct pârguit de soarele interior. Cade numai în palma lui Dumnezeu.

*

De ce cad stelele căzătoare ? Fiindcă sufletele adormiților noștri scutură cerul.

*

Pentru a-mi hrăni visele, am rupt cu ochii un colț din pâinea rumenă a apusului.

*

În fiecare om e un cer care-așteaptă trezirea pământului.

*

Visele, mâini de fum cu care pipăim nemurirea.

*

Scriu pe fereastra visului neîmplinit. Pe aburii răsuflărilor mele.

*

Țîmpului nu-i poți cere nimic. Dar îi poți fura câteva clipe pentru a le înveșnici.

*

Fă câțiva pași înapoi. Așa vei înțelege că urmele tale sunt și trecut, și viitor.

*

Iubirea e ecoul infinit al întâiului cuvânt.

*

Toate oglinzile mint, chiar și oglinda în care s-a privit Dumnezeu înainte de facerea omului.

*

Pasărea zboară cu două aripi. Omul, cu patru mâini.

*

Sufletul, un colț din pătura cerului, cu care inima se învelește.

*

Cu aripi de speranță, poetul străbate un vis fără de sfârșit. În urma lui, o dâră de lumină în care înfloresc amintirile.

*

Sunt mulți care trăiesc pentru poezie, dar foarte puțini care trăiesc prin poezie.

*

Poeemele – frunze care cad în cel de-al cincilea anotimp.

*

Poezia, strigăt prelungit de clopotul altor inimi.

*

Cele mai frumoase poeme cuceresc munții, sărind, precum caprele negre, pe lacrimi împietrite.

*

Țîmpul fuge de poet ca o sepie, lăsându-i doar cerneala cu care să scrie.

*

Să nu te preocupe prea mult frumusețea. Omul este doar cocoașa umbrei.

*

Amintirile se hrănesc cu resturi de umbre. Umbrele se hrănesc cu resturi de amintiri.

*

Care durere e mai mare, cea a nașterii sau cea a renașterii?

*

Inima nu doarme niciodată. E bântuită de visul fără de sfârșit.

*

Suntem diferiți, pentru a ne descoperi asemănările, și asemănători, pentru a ne prețui deosebirile.

*

Setea înțeleptului are nevoie de ape adânci. Setea prostului, de ape îndulcite.

*

Umbrele sunt perdelele mute între ceea ce suntem și ceea ce urmează să fim.

*

Poezia este visul unei păsări care doarme în zbor.

*

Aripile de hârtie pot rupe și cele mai grele lanțuri.

*

Când cânti, cântă pasărea din cerul gurii. Când scrii, penele ei ating inima.

*

Forța de adeziune a iubirii depinde de frumusețea intrinsecă a lacrimilor.

*

Omul nu este decât un pumn de pământ care strigă după mâna care l-a aruncat.

*

Să privești clar, în jur, este un privilegiu. Să privești clar, în tine, este un miracol.

*

Urmez un regim special: consum amintiri cu nemiluita. Am slăbit 55 de cărți, dar am câștigat mii de suflete.

*

Sărbătoarea cuvintelor are nevoie mereu de o sărbătoare a emoțiilor.

*

Lacrima, corabie de lumină ce navighează pe oceanele dorului.

*

Râurile nu se ceartă-ntre ele pentru umplerea mării.

*

Dragostea se scaldă în somnul lacrimilor mute.

*

Poezia, efectul secundar al vaccinării cu lumină.

*

Steaua căzătoare e mai plină de viață decât steaua agățată de cer.

*

Liniștea înflorește la colțul buzelor.

*

Cu o lacrimă poți picta infinitul.

*

În lacrimile neplânse, se scaldă bătrânele amintiri, căutându-și copilăria.

*

Rădăcinile visului sunt înfipite în cer.

*

Poetul ascultă marea cum plânge în brațele asfințitului.

*

Când plânge, poetul plătește tribut mării.

*

Poetul își zugrăvește mormântul cu laptele nopților albe.

*

Poetul este frunza ce-i fură râului șoaptele.

*

Poetul își face aripi din elicea morii de vânt cu care s-a luptat toată viața.

*

Poetul este rana de sub cicatricele visului.

*

Poetul, unicornul de hârtie cu cornul rupt în ochii nenăscuților cititori.

*

Poetul își cântă durerea cu fluierul picioarelor, cu harpa coastelor lipite de pântecul copilăriei mute, cu arcușul sufletului pe corzile inimii.

*

Poetul este câinele care roade lanțul propriilor amintiri.

*

Poetul își ucide trecutul, dar se întoarce la locul crimei cu fiecare poem.

*

Poezia este un zid în care poetul și-a zidit îngerul.

*

Poetul își crește visele hămesite în rănila părăsite.

*

Poetul domesticește abisul cu carnea care se surpă.

*

Poetul seceră holdele cerului cu pleoapele.

*

Poetul ademeneste miracolul cu gândul, trecând peste granița cunoscutului.

*

Poetul macină semințele umbrei cu dinți de lumină.

*

Poetul jupoaie timpul de amintiri cu bisturiul cuvântului.

*

Poetul aprinde candela învierii cu plânsul dat în clocotul liniştii.

*

Poetul îşi scrijeleşte iubirea cu urletul stins, pe albele orizonturi.

*

Poetul îşi ţese cămaşa de forţă a clipei cu firul ariadnic.

*

Carnea se rostogoleşte ca un zar prin văile umbrei.

*

Zâmbetele îşi sapă singure gropile în obraji.

*

Luna, păianjen de lumină al nopţii.

*

Omul trage cu dinţii de viaţă, în ciuda tuturor bolilor, cu sufletul lui cântând la vioara de sânge.

*

Versul, o cale ferată pentru un dor de mare viteză.

*

Călimara nopţii e nesfârşită.

*

Noaptea, acvariu din care timpul fuge ca o sepie, lăsându-i poetului toată cerneala.

*

Poetul este lebăda care se hrăneşte cu durerea din rană.

*

Poetul este umbra care se înalţă pe vârfuri, pentru a păşi cu fruntea visului în lumină.

*

Moartea nu se hrăneşte cu vieţile, ci cu păcatele noastre.

*

Ne culegem umbrele bob cu bob ca pe strugurii copti şi ne-mbăţăm cu vinul zădărnici.

*

Veşnicia este mai frumoasă decât copilăria, mai tăcută decât zăpezile fără vânt, mai adâncă şi mai misterioasă decât orice fântână, mai lăuntrică decât lăuntricul vis, mai ageră decât ochiul conştiinţei, mai înţeleaptă decât piatra mormântului, mai dorită decât toate comorile lumii.

*

Sângele poetului are celule fotovoltaice.

*

În livada privirii se pârguiesc lacrimi neplânse.

*

Țîmpul îmi prinde inima în cleștii secundelor.

*

Doar statuia singurătății se ridică din ceara lumânărilor topite.

*

Inelul din trunchiul copacului visează la degetul frumuseții.

*

Când plângem, vărsăm marea vie din noi în oceanul deșertăciunii.

*

Când plângem, primele corăbii în care ne suim sunt umbrele.

*

Când plângem, defrișăm amintiri care își înfig rădăcinile în tăcerea pământului.

*

Când plângem, ia naștere un nou continent pe care îl cutreierăm singuri.

*

Când plângem, devenim rudele ploii și primim în dar fulgere.

*

Când plângem, își pierde frunzele copacul din noi, iar fructele rămân neculese.

*

Când plângem, alți zei se nasc, în fața cărora îngenunchează până și oglinzile.

*

Luna, o clopotniță mută în vârful copacului.

*

Umbra, câine turbat care rupe lanțul sângelui, pentru a se întoarce la adevăratul stăpân.

*

Visele sunt bătute până la moarte de pașii rătăciți.

*

Singurătatea, fruct stricat în livada oglinzii.

*

Rănilor se-adâncesc sub masca ipocriziei.

*

Cuvintele sunt mereu aceleași, ca o făină din care se face pâinea noastră cea de toate zilele.

*

Poezia este ca pâinea. Poetul folosește lacrimi în loc de apă și sare, amintiri în loc de drojdie. Creierul frământă aluatul, inima deschide cuptorul, sufletul e aerul care întreține focul dragostei, ochii verifică rumeneala tuturor poeziilor așezate frumos pe coala albă.

*

La apus, sângele ochilor caută lacrima luminoasă a cerului.

*

Amintiri – firimituri, hrănind atâtea mii de guri.

*

Strigătul, rana cea mai aproape de moarte, dar și de-nviere.

*

În beznă fiecăruia e captivă o stea.

*

Ochii care se-nchid, fără să absoarbă lumina, sunt nimicnicie.

*

Poetul este, totodată, tren, mecanic de tren și constructor de șine.

*

Dacă bătaile inimii ar ține de foame, am sta cu toții, ca niște cerșetori, cu mâinile-ntinse spre inimile celorlalți.

*

Mi-am aruncat inima-n lume, un zar pe fața căruia mi-am zidit ochii.

*

O bătaie de inimă, un val care amuțește pe țărmul indiferenței, un râu de sunete ce se varsă într-o mare a nimănui.

*

Pe podul palmei, bătaile inimii se duc pe celălalt mal și nu se întorc.

*

Cuvintele să aibă întotdeauna greutatea lacrimilor neplânse.

*

Fiecare groapă e o prăpastie umplută cu strigăte.

*

Să-ți ieși din minți doar când mintea e blândă ca iarba, să înverzești pustiul cu frumusețea gândirii, să te umfli în piept doar când sufletul dă pe afară.

*

Să te scalzi în lumină, mușcând din mărul galben al nopții.

*

Singurătatea domesticește umbra, dragostea o sălbăticește.

*

Iubești, arzi, te stingi, devii rob al cenușii.

*

Îmbrățișezi semnul de întrebare. De la atâta greutate pe umeri, chiar și el s-a cocoșat.

*

Nu iubesc întotdeauna cuvintele, dar important este că ele mă iubesc pe mine.

*

Dau un regat pentru un pix, ca să câștig nemurirea!

*

Poezia e marea care înfiază orice lacrimă sinceră.

*

Dacă boala te rupe în două, fii pâine!

*

Luna își ascunde obrazul de cealaltă palmă a Lumii.

*

Pulsul mă dă de gol chiar și-n fața celei mai îndepărtate dintre stele.

*

Îmbrățișează copacul și copacul va dăruia îmbrățișarea ta aceluia care are cel mai mult nevoie de ea.

*

Umbrele, aceste temple păgâne ale întunericului fără sfârșit.

*

Inima, pasăre care se zbate în propriul delir.

*

Orice boală își caută cuibul în carne.

*

Lacrima este un păianjen izgonit de propria-i pânză, fiindcă n-a prins timpul pierdut.

*

Lacrima, un bocet sculptat de bocetul liniștii.

*

Lacrima, o dragoste umilită de ironia absurdului.

*

Lacrima, un copil al mării și-al cerului lăsat în grija ierbii.

*

Lacrima, un ultim vis al fântânii secate.

*

Lacrima, singura apă în care se botează cuvântul.

*

Marea, câmpie a lacrimii veșnice.

*

Copilăria plânge în mormântul din creier.

*

Rănilor plâng, sângele lor e cerul în care apune soarele interior.

*

Și privighetorile plâng, dar noi auzim doar cântecul lor.

*

Pixul poetului plânge la revederea hârtiei.

*

Oglinzile plâng când nimeni nu le vede.

*

Trenul sângelui plânge în toate găurile rănilor.

*

Bătăile inimii sunt lacrimi care ating pardoseala trecutului.

*

Poetul se plânge pe sine însuși în gura pământului.

*

Statuile plâng cu lacrimi de piatră sculptate de vânt, fântânile plâng și cerul plânge-n fântâni, soarele plânge de fericire la răsărit și de tristețe la apus, fulgerul plânge nemaiputând să trezească pe nimeni, crucile plâng când iarba le năpădește.

*

Paradisul e un oraș antic sub apele plânsului. Acolo se scufundă poetul după comorile cuvintelor.

*

Când lacrimile se îmbrățișează, o nouă mare ia naștere. Poemul meu este infinitul tuturor mărilor.

*

Plânsul, explozia soarelui meu interior pe retinele orbilor.

*

Lacrima pereche a omului este lacrima lui Dumnezeu.

*

Fără muză, poetul este doar labirint.

*

Plânsul, spălarea cearcafurilor în care se va odihni sufletul.

*

Și casele ne privesc mirate când mor, cu toate că vremea lor încă nu sosise.

*

Luceafărul a răsărit ca o floare din pământul negru al cerului.

*

O, noapte, dans al imaginației mele, tocurile tale sunt arborii ce-mi străpung inima, mâinile tale lungi ajung doar până la înălțimea pasărilor răpitoare, rochia ta e pagina pe care visează să scrie sufletul meu...

*

Definiția razei: Soarele își face simțită prezența, comunică subtil cu arderile mele lăuntrice.

*

Sunt atât de rigid când vine vorba de gesturi, atât de lucid, prea lucid, mereu în mine, în adânc, la suprafață e doar zâmbetul aisbergului.

*

Destinul meu e să fiu răsfoit de Dumnezeu în duminicile odihnei sale celeste, iar până atunci, oamenii să asiste la spectacolul transformării.

*

Uneori, pentru a rămâne cu tine, doar cu tine, trebuie să te lepezi de lume, de privire, așa cum șarpele își leapădă pielea de pe corp, de pe ochi.

*

Eu nu dorm nici când dorm. Doar veghez asupra celui ce doarme în locul meu.

*

Prostul se trezește pentru a dormi în picioare. Înțeleptul adoarme pentru a rămâne trezit chiar și-n somn.

*

Poezia este ca un fum întorcându-se la focul inimii pure, ca o lumină ieșită din mormântul adolescenței fără cuvinte, ca o lună plină de vise deasupra pădurii întunecate, ca o bucată de pâine înmuiată în lacrimă, ca un trup sculptat de privirea ochiului ager, ca o umbră visând să ajungă măcar o pată solară, ca un clopot de cenușă cântând pe limba unui clopot de sânge, ca o lumânare spunându-și arzătoarea ei rugăciune.

*

Cerul gurii tale a lăsat să cadă, pe buzele mele, steaua sărutului.

*

Sângele, o pasăre fără aripi, care se târăște spre cuib.

*

Primul glas al omului este glasul inimii. Primul și ultimul.

*

Poetul muncește și când doarme. Cultivă vise lucide.

*

Fumul – șarpe de aer ispitind sufletul să muște din mărul galben al lunii.

*

Macii sunt visele neîmplinite ale sângelui.

*

Cerul e oglinda în care se sparge chipul minciunii.

*

Omul – rana vie a pământului.

*

Pietrele nu tac. Ele fredonează în gând muzica stelelor.

*

Luna, o celulă care fagocitează răul lumii.

*

Inima bate la porțile nenăscutelor vise.

*

Singurătatea are glas de cenușă.

*

Foile pe care lăcrimez doruri sunt frunzele copacului ce trăiește în mine.

*

Sângele curge în vene ca o caravană a tuturor amintirilor.

*

Inima – cheia sol pe portativul iubirii.

*

Gândul – pasăre de lumină.

*

Poezia continuă toate simfoniile neterminate ale lumii.

*

Poezia e fereastra aburită pe care îmi desenez inima.

*

Poezia e fereastra de care se lipește o frunză, un dar pentru copacul din tine.

*

Primăvara e pictorul care pictează pe sticlă un autoportret care alungă singurătatea din iernile lungi, care eliberează zâmbetul din închisorile minții.

*

Mă spăl pe față cu tăcerea nopții.

*

Muzica universului – pasăre a infinitului cuibărimdu-se în universul meu interior, în anotimpul cald al amintirilor mele.

*

Cerul le-a încredințat ochilor mei albastrul lor infinit, marea le-a încredințat lacrima lor infinită.

*

Timpu nu-i decât o inimă sfărâmată. O inimă înghețată și sfărâmată de pumnul nimicului, pumnul care ne strânge pe toți, micșorându-ne viețile, mototolindu-ne visele.

*

Spre izvorul ochilor mi se întoarce privirea. Înoată prin lacrimă, ca un pește contra curentului, pentru a-și depune, adânc în suflet, amintirile.

*

Luna e cutia poștală în care pun scrisoarea către Dumnezeu. Steaua căzătoare confirmă primirea.

*

Timpu nu aude decât vocea secundelor sale.

*

Gândurile – zăpezi nesfârșite peste iubirile de-altădată.

*

Moartea ciugulește de zor toate visele noastre.

*

În cer tăcerea sapă morminte pentru nenăscute cuvinte.

*

Tristețea, o lacrimă pârguită pe creanga ochiului.

*

Poezia, catedrală a nezdorbitelor gânduri.

*

Poezia, floare pe durerosul mormânt al absenței.

*

Poezia e limba din clopotul sângelui.

*

O noapte albă, chipul tău înstelat de pistrui.

*

Inima scutură haina trupului de vechile amintiri.

*

Sângele, răma oarbă ce afânează brazda cărnii.

*

Sufletul iernează sub zăpezile tâmpelor, așteptând veșnica primăvară.

*

Viața e doar un refugiu sub frunza cerului, un luminiș în adâncă pădure a visului, o cufundare în așternuturi de lacrimi.

*

Imaginația, o pasăre care se ridică din cuibul ochiului interior.

*

Muzica zboară ca o pasăre, de la cuibul vieții la cuibul visului, cu amintirea iubirii în cioc.

*

Fiecare secundă e spinul unui trandafir otrăvit.

*

Ploaia e plânsul dulce al cerului.

*

Creierul, azil pentru bătrânele amintiri.

*

Inima, clopot insomniac.

*

Umbra – pasăre cu aripi de noapte, râvnind la cuibul inimii mele.

*

Umbra – cenușă de necuvinte.

*

Umbra – mim fără măruntaie.

*

Frunzele – păsări ucise înainte de primul lor zbor.

*

Inima, clopot ce bate vestind războiul cu nimicnicia.

*

Sângele, vioară așteptând arcușul iubirii.

*

Visele, haine purtate zi de zi, până când nu mai rămâne o scamă.

*

Țîmp, secunde în galop peste valurile amintirilor.

*

Singurătate, suflet captiv între oglinda cerului și oglinda oceanului interior.

*

Iarna, fluture alb cu aripile deschise peste lume.

*

Cuvintele au suflet, au creier, au inimă, au amintiri mai vechi decât amintirile celui care le scrie.

*

Cuvintele, păsări coborâte dintre aștri, cuibărindu-se în visele noastre.

*

Sângele, herghelie de cai în galop peste câmpiile visului.

*

Mâna este aripa pietrei.

*

Lacrimile curg ca niște femei cu amintirile moarte în brațe.

*

Iarba își numără firele veștede, cum femeia firele albe.

*

Sub lespedeza amintirilor, își doarme copilăria somnul veșnic.

*

Sângele e un lup care urlă la lunile din oglindă.

*

Viața – un gând rătăcind în labirintul uitării.

*

Poezia – fântână în care ochiul meu interior coboară, umplându-se de lumină.

*

Poezia – parfum al amintirilor înflorite pe câmpiile viselor.

*

Poezia îmi picură-n palmă ca o ploaie mult așteptată de vechiul sat al copilăriei.

*

Poezia – floare de colț pe muntele inimii.

*

Poezia – muzica îndepărtatelor sfere, coborâtă pe portativul tăcerii.

*

Poezia – ecou întors ca bunul credincios de la slujbele de duminică.

*

Poezia – trandafir înflorit pe mormântul tuturor despărțirilor.

*

Poezia – mare cu valurile despletite peste obrazul singurătății.

*

Poezia – oază în deșertul absenței.

Aprecieri selective despre poeziile lui Ionuț Caragea (scurte fragmente din recenzii, autori în ordine alfabetică) :

„Ionuț Caragea este autor al câtorva zeci de volume de versuri, aforisme și proză, membru al nenumărate organizații culturale și un neobosit animator literar, în spațiul virtual. În mod evident, cu o asemenea activitate (desfășurată atât în România, cât și în Canada, unde a petrecut un număr de ani), nu mai are nevoie de prezentare.” (Ana Blandiana în cuvântul înainte al volumului „Cer fără scări”, 2014)

„Unul dintre cei mai atipici literați de care dispune în prezent România. Un personaj complex, egocentric și orgolios, cu o retorică lirică și autoscopic-eseistică pe măsură. (...) E o altă percepție a transcendenței, aici, mai apropiată de artă, de capacitatea omului de a crea valori superioare, decât de umilință sau de rugăciune. Voința de a fi poet și de a scrie poezie dobândește, astfel, la Ionuț Caragea, un înțeles soteriologic. Nu unul stereotipizat, însă, de cucernicie creștină, ci unul ghidat de orgoliu: doar cel capabil să se înalțe peste sine și peste oameni va fi cu adevărat liber și va înțelege Sensul.” (Prof. univ. dr. Ștefan Borbély în revista Convorbiri literare, 2014)

„Dacă Pliniu cel Bătrân a putut spune despre pictorul Apelles « nulla dies sine linea », „nicio zi fără o linie”, ce aş putea eu spune despre acest atlet al poeziei, Ionuț Caragea, care practică poezia ca pe o asceză vitală, ca pe o yoga a creației ? ! O încântare, o abundență de pură plăcere estetică !” (Acad. prof. univ. dr. Jacques Bouchard în volumul „Ciel sans escalier”, fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Existența cotidiană – ca să revenim – care la optzeciști, de pildă, e potențată frecvent în locul comun al mizofiliei (vezi Budila-Express), în aspectele stăruitor mecanice e, la poetul nostru, scoasă deîndată din clișeu; ponciful e reciclat, i se redeschide cursul, distanțele, absența, se îmblânzesc, se hominizează; limbajul sublimat personalizat – ideatizat, aş spune, la tot pasul – oferind poemului (oricărui din cuprinsul cărții) originalitate, autenticitate.” (A.I. Brumaru în prefața volumului Infectat cu iubire, 2020)

„Ionuț Caragea este un poet de substanță care, ferindu-și discursul de porozități, excese și futilități specifice douămiismului, tinde către o lirică a esențelor, nu atât prin oralități și referențialități livrești cât prin intuiții și revelații de profunzime, sondând orizonturi metafizice și fantasmatic abisalități.” (Prof. univ. dr. Zenovie Cărlugea în revista Portal-Măiastra, 2019)

„În maniera romantică a revărsării de suflet scrie, cu multă candoare confesivă, și Ionuț Caragea, făcînd doar un pas de la trăire la scriere. În acest concept, decepțiile sau înflăcăările se varsă direct în versuri iar filtrul dintre trăit și scris e tot mai subțire. Asta și atunci cînd materia inspirativă o constituie suferințele, frustrările și angoasele, și atunci cînd poetica se „pozitivizează” și vede/simte miracole peste tot. (...) Firește, e un scris de poezie care sublimează trăiri, translează stări, sub o vrajă nepricepută. Dar pe acest drum al limpezirii poetice survin și iluminări mai determinante, în care poetul se angajează și programatic, nu doar se lasă contaminat. (...) De aici și pînă la dedicarea absolută pentru dragoste nu mai e decît un pas, pe care poetul îl și face. (...) Așadar, de la suferință la extaz, de la angoasă la iluminare și de la elegie la imn ar fi drumul pozitiv și exemplar al poeziei. În orice caz, Ionuț Caragea pe el merge.” (Prof. univ. dr. Alexandru Cistelecan în revista Familia, 2015)

„Acum prefățez Cod roșu de furtună în suflet, op datorat unuia dintre cei mai înzestrați creatori ai ultimelor generații, Ionuț Caragea, autor al unei opere de o izbitoare diversitate, care numără peste cincizeci de volume, apărute în țară și în străinătate... Lucid și matur artistic, Ionuț Caragea nu face eroarea de a scrie o poezie ocazională, ci conjunctura istorică îi prilejuiește redimensionarea fințială și artistică din cărțile anterioare, încât noul cod roșu devine o metaforă-simbol penetrantă, echivalent augmentativ la ceea ce numise, într-o carte anterioară, Eu la pătrat, adunând în sine o veritabilă furtună existențială de poet veritabil... Ceea ce mi se pare remarcabil în noul volum al lui Ionuț Caragea este reabilitarea retoricii, una atent supravegheată, fără a-i știrbi eficiența, metafora intrînd în plasma figurilor sintactice, în care primează, acum, anafora. Amplul poem care dă titlul volumului este axa întregii cărți. Forța repetitivă a anaferei se sprijină pe o înlănțuire de interogații retorice.... Părintele Dumitru Stăniloae a argumentat, teologic, că lumea nu are consistență ontologică, ci numai dialogică. Anafora interogativă, modulară (poate chiar în sens brâncușian), a lui Ionuț Caragea este, prin excelență, una dialogică. Cred că autorul nostru a devenit, acum, cel mai important poet al anaferei din lirica românească de azi. Cititorul va constata că figura este prezentă în cele mai multe dintre piesele volumului. Și în acest mod, Ionuț Caragea confirmă aprecierea lui Daniel Corbu că ne aflăm în fața unui lider de generație.” (Prof. dr. Theodor Codreanu în prefața volumului Cod roșu de furtună în suflet, 2021)

„Poet de o forță debordantă, tumultuos și temperamental, Ionuț Caragea face ca poezia să țâșnească precum apa bogată în săruri din gheizere fierbinți. Cărțile sale dau impresia unei stări poetice neîntrerupte și, mai ales, dau impresia că poetul scrie un poem fără de sfârșit. (...) Un poet proteic, în stare să abordeze

experimente la care autorii lirici ai generației sale nu mai îndrăznesc. (...) Descopăr astfel un virtuoz al versului liber, dar și al celui clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală. Se poate cita din fiecare pagină a cărții, cu aceeași bucurie a descoperirii poetului autentic.” (Daniel Corbu în revista Mișcarea literară, 2015)

„Ionuț Caragea, lider de necontestat al generației sale poetice, a reușit să ne ofere încă o memorabilă carte. Etalând discursul elevat, sentimentul pur, logica clară (deși paradoxul își are rolul său), poezia sa menține în metafizic un spectacol ființial cu totul și cu totul magnetic.” (Daniel Corbu în prefata volumului „Despletirea viselor”, 2018)

„Ionuț Caragea are un discurs poetic elevat, logic și cu totul datorat transpunerii în versuri a gândirii sale, a sentimentelor și nu mai puțin a emoțiilor care i-au stimulat și îi stimulează inspirația. E o poezie a meditației, dacă vreți, didactice privind rosturile cuvântului și ale poeziei. (...) Sunt versuri epigramatice, multe dintre poeziile sale conțin cugetări și maxime, totul ca într-o amplă decantare de înțelegeri existențiale. Uneori e cerebral, ceea ce nu diminuează programului său de cunoaștere și autocunoaștere. Pentru că Ionuț Caragea e un artist al cuvântului, educat, cultivat, robind întru totul creației...” (Prof. univ. dr. Constantin Cubleşan în revista Boema, 2018)

„Ionuț Caragea este un poet adevărat, unul dintre cei care onorează România și literatura europeană. Poezia lui este o minunată călătorie a memoriei și a angajamentului. Toate temele pe care le scoate în evidență vizează marea chestiune a ființei în lume. A fost definit drept „un atlet al poeziei”. Într-adevăr, este un lucrător asiduu al cuvântului, cuvânt care, în poemele sale, devine energia vieții într-o lume închisă pe care poetul vrea s-o deschidă. Nu e o poezie de rutină, ci o poezie a profunzimii, care pătrunde în inima materiei și merge până la limita posibilului, oferind omului adevăratul sens al existenței. O estetică a angajamentului în imensitate, plecând de la un punct, patria sa proiectată în lume. În această antologie, Ionuț Caragea devine mai intim. El face o anchetă în liniștea iubirii, ca apoi să exclame ca un soldat al vorbei. Misterul femeii și misterul vieții se intersectează. Răul se risipește. Poezia înfăptuiește un miracol: deschide inima care iubește. (...) Cuvintele! Ionuț Caragea trăiește în « Casa cuvintelor », titlu magnific al unui poem din acest volum. El știe că « numai poetul știe câtă singurătate / este în casa cuvintelor sale ». Această casă este uzina lui în care produce aurul: acela care ne face să visăm.” (Acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli, despre volumul *Mon amour abyssal*, în *Revue européenne de recherches sur la poésie*, Franța, Paris, 2018, fragment tradus de Amalia Achard)

„Am ocazia de a vorbi din nou despre Ionuț Caragea, poet, prozator, critic literar, editor, autor de aforisme și promotor cultural, membru al Societății Poetilor Francezi, laureat la mai multe concursuri de poezie, revenit în România, țara sa natală, după ce a trăit o perioadă lungă de timp în Canada. Confirm și reafirm că Ionuț Caragea este un poet adevărat. El are sensul limbii sale, româna, dar și al francezei, pe care o practică cu dragoste și pasiune, revelându-ne în aceste poeme cunoașterea secretului profund al limbajului. În această carte, arată că există un Julien Green în el, în ceea ce privește sensul religios și tema iubirii. Aici, poezia este rugăciune fără lacrimi și fără vaguitatea cuvintelor. Autorul își folosește biografia pentru a înfrunta marile probleme care ne apar în cale. Își regăsește memoria, strămoșii și moștenitorii. Dar teama este peste tot, această teamă care ne strânge de gât și ne oprimă. Singura iubire care ne poate salva este iubirea față de celălalt. Îmi place consistența acestor poeme, unite de firul roșu al iubirii de viață și de speranță.” (Acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli, despre volumul *Infecté par l’amour*, în revista *Noria*, Franța, Paris, 2022, fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Poeziile lui Ionuț Caragea articulează un univers plasat sub semnul cunoașterii și al reprezentării, poetul asumându-și fără emfază inutilă rolul celui care adună identități într-o macro-identitate, cea care se poate intui doar poetic, într-o aventură cuprinsă mereu de cele două reprezentări ale umbrei: „sunt o scânteie prinsă între două umbre/ umbra celui ce sunt și umbra/ celui care-am fost cândva” (...) Ionuț Caragea se arată astfel a fi un poet redutabil, glosând aidoma celui care vorbește de la tribună sau de la amvon, având conștiința clară a concentrării mesajului poetic, în așa fel încât textul capătă rezonanța sonurilor sacralizate.” (Prof. univ. dr. Constantin Dram în revista *Feed Back*, 2017)

„Ionuț Caragea, lider al generației 2000, este plonjorul care pescuiește perlele sufletului său sau ale celorlalți... Nu rar se întâmplă să plonjeze în ape tulburi, pentru a descâlci adevărul. El nu-și abandonează niciodată, precum lașul, sarcina ce lasă urme...” (Prof. univ. dr. Constantin Frosin în revista *ASLRQ*, 2019, fragment tradus de Amalia Achard)

„Ionuț Caragea se plasează în locul geometric al celui ce moare și se naște în același timp, prin poezie și prin limba română concurată de seducția limbii franceze, dar și prin jocurile incredibile la care îl expun iradierile civilizației române mamă și civilizației francofone. (...) Poezia lui Ionuț Caragea construiește o cămașă de forță peste bucuria de a fi viu și liber, dar și peste spaima de a fi străin și liber. Prețul acestei libertăți se transformă în negocierea

eternă, ruminativă, a omului cu poetul.” (Prof. dr. Angela Furtună în revista Oglinda literară, 2010)

„Ionuț Caragea restaurează eterul în versuri care au o severitate opalescentă sau, uneori, o duritate precum cea a lui Emil Cioran. (...) În poezia lui Ionuț Caragea, ființa umană, în aspirația sa spre absolut, este împărțită între două postulări: calea intelectuală și cea senzuală, adică contemplația apolinică și modul de viață dionisiac. (...) Martor al unei orientări a spiritului către concretitudinea lumii, Ionuț Caragea, chiar dacă este în căutarea unei iubiri trupești, nu a uitat dimensiunea spirituală a ființei. Sugestia picturală sau anecdotică (evenimentială) a poemelor mixează deliciile spiritualului cu cele ale vieții, într-o chemare a unui univers fabulos în care totul va fi în perfect echilibru.” (Prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret în revista Le Littéraire, Franța, 2015, fragment tradus pe Wikipedia)

„I. Caragea are vocația eternității și a literaturii și este un poet cu destin. Iată că orfismul nu dispare niciodată din poezie, nici din postmodernism și generațiile actuale, nici din „Generația Google”. Din versurile lui I. Caragea se desprinde o adevărată religie a salvării prin poezie... Ceea ce ne face să credem că Ionuț Caragea are toate șansele să rămână în istoria literaturii.” (Prof. univ. dr. Ovidiu Ghidirmic în revista Scrisul românesc, 2017)

„Nu cred să existe vreun echivalent pentru Ionuț Caragea, în ceea ce privește productivitatea creației – un campion al prolificității..., o figură marcantă a spațiului cultural din România, dar și din străinătate unde a fost premiat, iar opera sa a fost analizată de importanți critici și oameni de cultură. (...) Creația sa rămâne însă unitară și structurată pe poezia erotică, de meditație melancolică generată de energia biografică și exprimată într-un limbaj poetic amplu, accesibil, de acumulare sapiențială. (...) De remarcat că nu doar iubirea este tema dominantă a textelor, ci și angoasa pe care o generează acest sentiment, exprimată prin interogațiile consecutive, prin muntele de întrebări care se leagă de sufletul pereche numai azi, numai acum, în prezentul etern. Între a fi și a nu fi este locul poeziei, iar textul devine frontul de luptă al cuvintelor. (...) Poezia lui Ionuț Caragea, din nefericire mai cunoscută și mai apreciată în străinătate decât la noi, susținută de referințe critice de înaltă credibilitate, reprezintă vârful de creație al generației douămiiste, deși, în fapt, prin pasul făcut, poetul rămâne oarecum izolat de generația sa.” (Prof. Aureliu Goci în revista Reflex, 2019)

„Autorul orădean este un scriitor temerar și metamorfotic, decis parcă să nu „ierțe” niciuna din teme canonice, mai vechi sau mai noi, ale poeziei europene – de la demiurgia înțeleasă ca Drog universal și dragostea prin care se află

„rostul pământului” pînă la suferința și iluminarea ontologică – toate trecute, prioritar, prin filtrul poietic. (...) După cum se observă, poetul apasă cu putere, ca de fiecare dată, pedala intertextualității, prilej pentru a-și etala, între altele, o marcată conștiință a apartenenței la o familie poetică elitistă, de sorginte îndepărtat hölderliniană și comandament de precizie post-avangardistă. El se declară dintru început și fără drept de apel un homo artifex, un trudit neobosit, un șlefuitor în marmura cuvîntului, din care trebuie să dea la iveală chipul lui Dumnezeu.” (Conf. univ. dr. Emanuela Ilie în revista Convorbiri literare, 2018)

„Plecat în altă lume, Ionuț Caragea are avantajul însingurării sale, ceea ce îi oferă o distanță de la care nu mai e obligat să stea cu privirile în interiorul grupusculului; să poată vedea fenomenul literar de la distanță și să tragă învățăminte din ansamblul lui, nu de la vreun critic sau maestru literar care vrea să domine un anume cenanu dintr-o anume localitate. (...) Dar, în această însingurare, Ionuț Caragea are și dezavantajul de a nu fi luat în considerație de nimeni, măruntele interese de grup neavînd cum să-l includă. (...) Și, dacă poemul „În altă viață am fost un râu” l-am reprodus din această încercare de antologare tematică, extrăgînd lirica de dragoste existentă pînă în prezent în opera tînărului poet, cer permisiunea să mai adaug unul, „Download”, dintr-un alt volum, cu alt orizont ideatic, definindu-i personalitatea literară dintr-un alt unghi, dar care justifică la fel de bine convingerea că ne aflăm în fața unui autor care are ceva de spus și, stăpîn pe niște mijloace moderne de exprimare ale unor inedite stări poetice, va mai avea încă de spus impunîndu-și registrul poetic asupra generației sale...” (Corneliu Leu în revista Port@Leu, 2009)

„Poet nonconformist și dominat de sentimentul atît de dureros al dezrădăcinării, Ionuț Caragea scrie o poezie pe o lamă de bisturiu, radiografiînd visele, lamă de bisturiu cu care își operează, dar nu spre vindecare, propriile trăiri, propriile vise, propria moarte, așa cum reiese din majoritatea poemelor din această despletire. Totul pare amorf în poezia sa, format din antimaterie, el trudind să recompună în hainele logicului, o lume de nisipuri mișcătoare, așa cum sunt și visele. (...) Ionuț Caragea s-a impus în lumea scriitorilor, dar și a scrisului, situându-se chiar în prima linie a generației sale.” (Emilian Marcu în revista Convorbiri literare, 2018)

„Stihurile lui aduc în prim plan trăiri de mare forță care vin din adîncuri, trăiri exprimate printr-un strigăt mut, rostite atunci cînd ajung în punctul critic de pe marginea prăpastiei. Ea – prăpastia – care îl desparte și ne desparte de „inevitabilul nicăieri”. Verbul din lirica lui Ionuț Caragea are capacitatea de a surprinde și acele momente de trezire a universului, exact „atunci cînd prima lacrimă a curs/ din prea multa singurătate/ a totului captiv în nimic”. Senzorii

de mare sensibilitate ai Poetului remarcă înstrăinarea omului contemporan, surprind durerea omniprezentă a acestuia, nerămânându-le emițătorului și receptorului altceva decât „să ascultăm împreună/ murmurul suferinței”. (...) Trebuie să îi fim recunoscători lui Ionuț Caragea pentru caracterul dantesc al mesajului și al exprimării din versurile sale care descriu aceste vremuri amenințate mai mult decât oricând de apocalipsă.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș în revista ASLRQ, 2017)

„Poezia fostului sportiv de performanță, mai exact, rugbist, izvorăște dintr-un talent nativ autentic. El scrie cu inima, dar și cu mintea. Efluviile sentimentale sunt bine supravegheate și disciplinate de logică, de o rațiune în stare de veghe continuă, de o conștiință civică în alertă. Versurile sale au în egală măsură sensibilitate și forță, inteligență și curaj. Restul e viață trăită la temperatura marilor caractere.” (Victoria Milescu în revista Sud, 2017)

„În locul lamentărilor despre pandemie, despre restricții și despre izolare, Ionuț Caragea trimite un mesaj prin care încearcă să-și înalțe cititorii spre Câmpiile Elizee, acolo unde domnește spiritul absolut și unde nu există „nici durere, nici întristare, nici suspin”. Poeziile acestea – care sunt și aforisme, și proză, și teatru, și eseu, adică un dialog total cu universul – ne dezvăluie un autor profund atașat de oameni, netemător de singurătate, care știe cum să „reaprimem singuri lumânarea”, cum să ne ridicăm din suferință în credință și cum să-l redescoperim și să-l preaslăvim pe Dumnezeu. Este reconfortant să vedem aceste mostre de înțelepciune, rostite armonios și sfios, ca o lacrimă ce se prelinge cătinel nu ca să stingă, ci ca să reaprindă valorile și virtuțile, aureolate de făclia speranței. Este bine să citim aceste versuri cu sufletul, ca să putem – cum ar vrea autorul – să pătrundem „frumusețea mânăstirilor din adâncuri”. Urmând îndemnul acesta nu vom deveni, probabil, peste noapte mai înțelepți, dar am putea fi mai buni.” (Acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop în volumul Infectat cu iubire, 2020)

„El își extrage elementele poetice direct din substanța vieții, din subteranele ființării, de unde și forța lor netransfigurată, de o directețe tăioasă. (...) Scrise când într-o tentă declarativă, când în una afectivă, gravă, poemele sale încearcă să umple toate restanțele ontologice ale eului auctorial, toate înstrăinările și obnubilările suferite de acesta. Textele sale sînt exercițiile unui introvertit datat la extrovertiri poematice, care tot aspiră, prin intermediul unor scări de cuvinte, la limanul unui orizont celest, transcendental.” (Prof. dr. Ioan F. Pop în revista Steaua, 2015)

„Versurile sale se nasc dintr-un soi de neliniște interioară, din stări lirice care se cer exprimate cu o anumită urgență. De regulă, aceste stări îmbracă forma unui limbaj direct, aproape oral, mizând pe o simplitate care te convinge și care te îndeamnă la căutare interioară. Nu vom găsi metafore complicate în versurile autorului, ci dorința unui dialog cu persoana iubită, cu sinele sau cu alter-ego-ul care, uneori, urcă trepte transcendente. El se încheagă firesc, cititorul nu e dezamăgit, ia parte la descoperirile poetului ca și cum ar fi părtaș la o revelație sentimentală. (...) Volumul „Iubirea mea abisală” (Editura Fides, Iași, 2019), a cărui ediție în limba franceză, „Mon amour abyssal” (Editura Stellamaris, Brest), a fost recompensată în Franța cu premiul Francois-Victor Hugo, preia accepțiunea misticilor conform căreia iubirea abisală este o iubire intimă, infinită, profundă. A fi intim, infinit, profund și simplu în același timp, iată paradoxul unui poet pentru care poezia e un mod de a fi în lume.” (Prof. Adrian Popescu în revista Feed-Back, 2019)

„Evident, Ionuț Caragea este un poet autentic, urmând a fi „redescoperit”. Chiar dacă „realitatea virtuală”, aplatizând relieful axiologic, e locuită de cohorte de nechemăți, doritori să circule, lăsând biete urme scriptice destinate „coșului”. Or, pentru Ionuț Caragea poezia este „o trecere de pietoni/ între viață și moarte” (splendid spus!).” (Prof. univ. dr. Adrian Dinu Rachieru în revista Convorbiri literare, 2015)

„E direct în exprimare, caută drumul cel mai scurt spre a-și face cunoscute sentimentele (iubirea, durerea, melancolia, înstrăinarea) și impresiile (singurătatea, fericirea, ritmul vieții), fără a fi complicat în trăire și în expresie. Nu stă excesiv pe gânduri. Nu elaborează texte alambicate. Cititorul înțelege repede ce vrea să spună – ceea ce poate fi un avantaj. De aceea nici nu e greu de tradus și poezia lui trece ușor dintr-o limbă într-alta. Nu-i place să bată pasul pe loc. E un călător grăbit în viață și în cultură. Poate să ajungă și așa departe, numai să-l țină energia propriei biografii și resursele propriului limbaj poetic.” (Prof. univ. dr. Ion Simuț în volumul Festina lente, 2014)

„Grafia poemelor este una modernă, cuvintele se ating în fraze care încep cu literă mică, virgulele s-au topit în magma versurilor, poetul își spune povestea cu aplomb și sinceritate, nu este un postmodernist, este un clasic în căutarea viitorului, cu rigoare, cu slăbiciuni și ambiție. Renunță la firul liric, abordează ritualul de atragere a adevărului pur, uneori inaccesibil. Discursul său se bazează pe metafora cea mare, a întregului care domină partea. (..) Ionuț Caragea este o prezență importantă în peisajul literar contemporan, dinamic pe scena cu poeți care continuă să-l aștepte pe Godot.” (Constantin Stancu în revista Familia, 2017)

„Dacă Lucian Blaga distingea rolul pur ornamental al tropismelor de cel revelator (metafore cognitive), Ionuț Caragea pare interesat de un heideggerian act poetic al devenirii întru ființa mai profundă, inteligibilă. (...) Recontextualizând cu spirit jucăuș și inventiv formule de limbaj asociate unor situații tipice, poetul ne amintește adesea de Marin Sorescu, neabandonând nici poza inițiatului orfic sau tentația rostirii aforistice: „poezia e o trecere de pietoni/ între viață și moarte.”” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista Contemporanul, 2014)

„Ionuț Caragea ne deschide ochii asupra lumii prin care trecem și pe care o descoperim abia citind, de exemplu, despre umbră ca unic martor al întregii noastre vieți reduse la câteva amintiri, și ca unică predicție sigură. Este un comentariu ironic asupra fragilității noastre identitare, asupra memoriei limitate ce ne condamnă la un prezent perpetuu sau nici atât. Imaginarul umbrei nu este totuși, la Ionuț Caragea, un simptom al nihilismului, ci, dimpotrivă, o poetică în sensul în care Immanuel Kant (Critica puterii de judecată) asocia lucrului în sine, ca matrice infinită de posibilități, doar arta.” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în revista Feedback, 2016)

„Punând sub semnul întrebării lumea de dincolo, remarcând, precum Creon în vechime și Hamlet în lumea modernă, că nimeni nu s-a întors de-acolo pentru a o adevări, poetul reduce imperiul transcendenței la poezie. (...) Departe de a profeti sfârșitul istoriei, precum corifeii postumanismului, Ionuț Caragea continuă să se adreseze contemporanilor ca un mesager, un Hermes al unei ordini, nu virtuale – o fantasmagorie a tehnologiei de ultimă oră –, ci transcendente, de sensuri care istoricizează existența unei societăți și îngăduie membrilor ei să fie mai mult decât consumatori ai unui mall cultural.” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața volumului „Mesaj către ultimul om de pe Pământ”, 2017)

„Fără să acroșeze alte texte prin ecouri verbale, multe din poemele lui Ionuț Caragea evocă prin analogie opere de referință, ca și cum plonjând în adâncul viziunii poetice, el ar descoperi canale comunicante cu rețeaua de profunzime a acelui cânt aedic despre care spunea Ion Barbu că ar fi intonat la aceeași putere de poezii lumii.” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața volumului „Eu la pătrat”, 2017)

Aprecieri selective despre citatele și aforismele din volumele lui Ionuț Caragea (scurte fragmente din recenzii, autori în ordine alfabetică)

„Scrierile lui Ionuț Caragea nu alunecă niciodată în derizoriu, ci pun întotdeauna accentul pe ideea de forță, pe cheia cu care se poate deschide sîpetul minții. El atinge locul cel mai sensibil al corzilor inimii. Din «generația Google», al cărui fiu predilect este, rareori mi-a fost dat să cunosc un poet mai percutant în idei și imagini, un veritabil samsar de cuvinte color care te seduc, te cheamă, te învâluie și te posedă cu grație.” (Cezarina Adamescu în revista Observatorul din Toronto, 2010, și în volumul „Pasărea măiastră a cuvântului poetic”, editura Fides, 2016)

„Multe dintre aforismele din carte ale lui Ionuț Caragea, făcând trecerea (deși nu sunt în linia întâi) spre poemele cuprinzătoare și fabuloase ale volumului, au înfățișarea unor fermecătoare haiku-uri. Francezul Roland Barthes, autorul Discursului amoros, numea haiku-ul, această rostire sibilinică și grațioasă, invenție probabil a doamnelor din înalta curte niponă sau a gheișelor, aceste hierodule misterioase, fără însă de truculența putanelor cunoscute, „o viziune fără comentariu”. Ca să glosăm pe marginea acestei spuse, lapidarele poeme de ceremonial sunt aidoma unor creștături efemere pe lumina de lună, bucle ușoare și mătăsoase ce se înfășoară pe o emoție, pe câte un frison tandru și despovărat, precum fluturile ieșit, încă nesbicit, din roua dimineții. Iată, despăturind cartea lui Caragea, această împachetare metaforică: „Lacrima, o cărare pe câmpul cu flori ofilite”. Și tot așa, această superbă rostire: „Tristețea, o salcie care plânge pe malul sîngelui. Din ramurile ei, poetul își împletește cununa”. Veritabile poeme, aforismele lui Ionuț Caragea sunt metafore fulgurante: „Scânteia din care cuvântul se naște va arde cândva toate poemele. Va rămâne doar sentimentul, ca un vânt călătorind printre stele”. Unele dintre ele ar fi, fără exagerare, în spiritul lui Emil Cioran, magistrul imbatabil în contemporaneitate al speciei: „O lacrimă îngropată în inimă. Un cuvânt ce renaște când înfloresc stelele”; „Râul poartă și lacrima pietrei,”. Și mai ales: „Dumnezeu, ambasadorul lacrimii mele pe lângă inima ta”; „Învierea, un zbor ce trece peste toate căderile, prefăcându-se în lumină și-n cântec”; „Luciditatea, autosadism fără visul fericirii”. Și acestea, cu mesaj thanatic, însă fără de disperare: „Viața, o ceață ce se destramă la ivirea nesfârșitului vis”; „Sunt un cheag de cuvinte pe rana supremei absențe”; „Continuitate. Oasele mă vor povesti unui alt trup”. Unele aforisme sunt veritabile poeme, seducătoare prin rafinament: „Când vorbesc cu marea, e suficientă o lacrimă./Când vorbesc cu pământul, e suficientă o atingere./Când vorbesc cu cerul, e suficientă o respirație./Când vorbesc cu tine, e suficient că te privesc” și: „Poezia, lacrimă înflorită la marginea uitării”. Metafore subțiri,

stilate, aceste haiku-uri infidele, aforisme într-un cristal metaforic, ocupă în marile poeme din volumul lui Ionuț Caragea stihul, strofa așa-zicând tradiționale, contingente manualului, închipuind în schimb discrete, tandre spectacole – ca să le numesc cumva – ideatico-lirice.” (A.I. Brumaru, în prefața volumului *Infectat cu iubire*, 2020)

„Ionuț Caragea știe să pună punctul acolo unde trebuie, lăsând mai departe cititorul să-i continue ideea, prin propria sa imaginație. Știe că există o forță divină de persuasiune în limbajul sentențios și maximalist.” (Valeriu Butulescu în introducerea volumului „Delir cu tremurături de gânduri”, 2013, și în revista *Luceafărul de seară*, 2013)

„Aforismul lui Caragea este caracterizat ca fiind poetic, cu utilizarea pe scară largă a instrumentului de metaforă: „Mintea mea este o scoică în care adevărul intră precum un bob de nisip. Cuvintele mele înfrumusețează adevărul pe care îl dăruiesc oamenilor sub formă de metafore.”” (Fabrizio Caramagna în *Antologia aforismului românesc contemporan*, Editura Genesi, Torino, 2013)

„Ionuț Caragea nu caută să fie un tip „comod” prin problematică/ tematică și maniera în care le abordează, indiferent de domeniul în care pășește. Știe și să folosească noile mijloace de promovare oferite de net, și face asta cu insistență și încredere în ceea ce scrie.” (Marius Chelaru în revista *Convorbiri literare*, 2018)

„Altminteri, particularitatea gândurilor exprimate de autor este aceea de fidelă raportare la definiția aforismului, în sens blagian... Aforismele despre adevăr sunt primul semn al trecerii lui Ionuț Caragea din paradigma postmodernistă (care neagă sau ocultează adevărul) în cea transmodernă, recuperatoare, amintind de atitudinea lui Eminescu față de adevăr, atât în poezie (vezi *Criticilor mei*), în cugetări (Nu noi suntem stăpânii adevărului, ci adevărul e stăpânul nostru.), cât și în tot ce a scris. Pentru Ionuț Caragea, cum am văzut, ecuația adevăr-metaforă intră în chiar definiția aforismului și a poeziei, a ființei însăși...” (Prof. dr. Theodor Codreanu în revista *Feed Back*, 2017)

„Pe „poetul născut pe Google” l-am cunoscut pe Facebook. Mi-au atras atenția citatele sale despre viață care arătau o intuiție fantastică în sesizarea diverselor nuanțe ale vieții, dublată de un talent ieșit din comun. Curioasă cum sunt din fire, am căutat să aflu cine este Ionuț Caragea și imediat am ajuns la situl personal unde am plonjat de-a dreptul într-o mare de cuvinte involburate, încărcate cu emoții puternice, cuvinte de foc și sânge, venite parcă direct din inima sângerândă și fierbinte a omenirii.” (Daniela Deneanu în revista *Viața Pozitivă*, 2014)

„Aforismele sale degajă un aer de prospețime inconfundabil și în același timp unic. Pline de verva unor lumi în miniatură, aforismele lui Ionuț Caragea își depășesc propriile lor margini, căci sensurile, de multe ori, irizează în toate direcțiile, creionează raze și înțelesuri înrădăcinate adânc în solul fertil al micilor sau marilor revelații ale reflecției de totdeauna.” (Remus Foltoș în revista ASLRQ, 2017)

„Poet prin excelență, autor de aforisme, prozator de ficțiune, critic, editor și promotor cultural, Ionuț Caragea pornește pe drumul exilului, urmând exemplul lui Cioran sau al altor scriitori români de calibru care s-au afirmat în diaspora, dar revine în Patria-mamă cu o nouă viziune lirică și un nou crez. Aforismele din această antologie, îmbibate de arome poetice, ludic, filozofie, creștinism și sentimente situate la cote extreme, au început deja să facă înconjurul lumii și, sperăm, vor intra în istoria literaturii universale.” (Prof. univ. Dr. Constantin Frosin în introducerea volumului „Delir cu tremurături de gânduri”, 2013, și în revista Luceafărul de seară, 2013)

„Aforismele lui Ionuț Caragea sunt esențiale în descoperirea adevărului fundamental. La el, această formă nu caută deloc efectul – ceea ce i-am putea reproșa uneori lui Cioran, care avea dificultăți în această privință, preferând uneori efectul în locul cauzei. Râzând de acesta din urmă, autorul, mult mai subtil, aspru, dar binevoitor, preferă zâmbetul pentru a ilustra felul în care adevărul proiectează, uneori, o umbră pe omul mult prea uman.” (Prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret pe site-ul editurii Stellamaris și în revista Luceafărul de seară, 2018)

„Conceptele, majoritatea definiții, se coagulează disciplinat și operativ. În preajma cugetătorului se simte permanent poetul. Cascadele de metafore colorează și adâncesc ideea. Peste tot gânduri adânci, îmbrăcate în haine strălucitoare. Combinații lexicale inedite croșetate cu siguranță de maestru. Ici-colo câte un loc comun, ca un respiro. Umorul nu este obligatoriu, dar când există, prinde bine.” (Vasile Ghica în revista Boema, 2015)

„Aforistica românească contemporană a înregistrat în ultimele două decenii o evoluție demnă de toată lauda, peisajul literaturii sapiențiale românești îmbogățindu-se cu nume noi, cu rezonanță aparte, sper, în viitor. Două nume mi-au reținut în mod deosebit atenția: Valeriu Butulescu și Ionuț Caragea. Pe Ionuț Caragea l-am inclus cu multă generozitate și prețuire în Cartea înțelepciunii universale, apărută recent la eLiteratura, tocmai pentru definițiile

inteligente pe care le dă unor trăiri, fapte sau evenimente.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș în revista Boema, 2015)

„În definițiile aforistului-poet Caragea, găsim încercări reușite în folosirea de genuri proxime și diferențe specifice dintre cele mai potrivite pentru a exprima adevăruri neexprimate încă. În aceste încercări, autorul nu abuzează de paradoxuri și nu recurge la prețiozități inutile. Adevărul pur, cel gol-golul, este pentru tânărul, dar încercatul aforist din Oradea, cea mai reușită metaforă. Și continuând această idee, el ajunge prin judecăți încrucișate neașteptate, la concluzii metafizice nemaîntâlnite, la noi paradigme.” (Prof. univ. dr. Nicolae Mareș, în revista ASLRQ, 2017)

„Ionuț Caragea este îndrăgostit de viață și mereu o înfrumusețează și o îmbogățește în iubire, o dorește transferată în viața veșnică, aceea de după cortină, unde adevărul primează, liniștește și înnobilează. Suntem siguri că Ionuț Caragea este plin de suflet și de aceea îl distribuie dezinteresat nouă prin toate paginile cărții. (...) Pentru aforistul Ionuț Caragea singurătatea și tăcerea sunt pline de metafore, hiperbole, parabole și alte figuri de stil ce pot naște poezia aforistică. Autorul păstorește cuvintele cu grijă și cu sfială pentru că le consideră ființe vii.” (Vasile Ponea în revista Caietele Columna, 2019)

„Multe din aforisme se caracterizează prin maximă concentrare și metafore deosebite care dau propozițiilor o puternică expresivitate... Plusurile în ceea ce privește construcția și expresia sunt mult mai multe și cu putere de convingere. Le amintesc: simetria și paralelismul, jocul de cuvinte, rime interioare, frânturi de versuri, definiții metaforice, metafore (în special verbale).” Prof. Ionel Popa în revista Jurnalul literar, 2009)

„Nu se pot parafraza aceste perle de gând, nu de genul didactic-sentențios, ci ca exerciții revelatorii de adevăruri anterior ignorate, cel mai adesea, prin recurs la paradox... Ca și în poeme, este afirmată terapia maladiilor sufletului prin artă...” (Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan în prefața volumului „Eu la pătrat”, 2017)

„Aforistica lui Ionuț Caragea este una serioasă. Cuvintele atârnă greu pe pagină, dar poetica cu care sunt împletite le dă aripi. De fapt, aforismele sale sunt fie micropoeme, fie puncte de plecare pentru posibile poeme.” (Lucian Velea în prefața volumului „Roua infinitului”, Ed. Digital Unicorn, 2019)

CUPRINS

De același autor:	3
Scurtă prezentare a autorului	5
Partea I. CEASORNICARUL FĂRĂ MÂINI	7
Ars poetica	9
Poem din miezul visului	10
Ascult muzica universului	11
De-aș putea întoarce totul	12
Cu o lacrimă pictez infinitul	14
Ceasornicarul fără mâini	16
Memoria cenușii	18
Asumarea destinului	19
Imnul durerii	20
De-aș putea să iau durerea cu mâna	22
Poemul din fața casei	24
Pe limba umbrei	26
Ademenirea miracolului	27
Pumnul nimicului	28
Corabie blestemată	29
Iubește-mă pe patul de lacrimi sălbatice	30
Inventar poetic	32
Curcubeu înjunghiat de oglinzi	34
Lumină în carantină	35
Icoană de ceață	36
Neant nelocuibil	37
Copilul luptei	38
Poemul viselor mele	40
Comorile cărnii	42
Crucea cu brațele amputate	44

Colecționarul de insomnii	45
Vioara de sânge	46
Revelație la masa tăcerii	47
Pasăre de noapte	48
Sunt întrebarea la care caut mereu un răspuns	50
Propriul doctor	51
Jertfă	52
Sabia poetului	53
Chemarea veșniciei	54
Cuvinte agățate de cer	56
Sărut supraréalist	58
Sânge cu celule fotovoltaice	59
Anemona din lacrima visului meu	60
Polen	61
Salturi în sufletul cititorilor	62
Antenele melcului din ureche	63
Când plângem	64
Depresie postvolum	65
Salvatorii zeiței	66
Drojdia amintirii	68
Iscălitura fulgerului	69
Închinăciune	70
Colibri de hârtie	72
Somn sub pagina ruptă	73
Ploaie îndrăgostită de iarbă	74
Corabie de lumină	75
Vaccin cu efect secundar	76
Poezia noastră cea de toate zilele	78
Arhitectură macabră	80
Trenul inspirației	82
Noul Sisif	83
Omul putere	84
Eu, printre rânduri	86
Spate în spate	88
Bătăile inimii mele	90
Doar iubirea	92
Dau un regat pentru un pix	93
Fratele inimii mele, ceasornicul	94
Cenaclu la înălțime	96

Greutatea lacrimilor neplânse	98
Strada copilăriei	100
Reconstruiesc casa bunicilor mei	102
Salvatorul spiralei	104
Cocoșatul de la notre Question	106
Candelabrele sângelui	107
Prefer să fiu lacrimă	108
Flux și reflux	110
Îmbrățișarea copacului	113
Pe pământ, totul plânge	114
Reverie de toamnă	117
Pe aici nu se trece	118
Rochia nopții	120
Ceasul oprit	121
Ca o bucată de pâine înmuiată în lacrimă	122
Piele de șarpe	123
Steaua sărutului	124
Infernul alb	125
Sânge din sângele nopții	126
Adânc, în sufletul meu	127
Câinele meu credincios	128
Acostare în portul cuvintelor	129
Cu umbra chircită în urma potcoavei	130
Botezul dimineții	132
Eu și toamna	133
Poem din viitor	134
Crucea catargului	137
Fereastra ferestrelor	138
Copilul hârtiei	140
Iubito, fii tu poemul ales	142
Vreau să fur tot ce nu se poate fura	144
Trenul	145
Scrisoare cu confirmare de primire	146
Tai frunze la câini	147
În cer tăcerea sapă morminte	148
Opriți cerșetoria!	150
Trăncăneală	151
Catedrala nezdorbitelor gânduri	152
Un pas uriaș pentru cuvintele mele	154

Durerea mâinii lipsă	155
Tu nu știi, dar eu te iubesc	156
Un bulgăre de cuvinte	157
În visele mele, eu și marea	158
Un zâmbet, doar un zâmbet	159
De dincolo de orbire	160
Despărțirea de poezie	162
Unde e poezia ?	164
Așteptând un poem	166
Floare de nu mă uita	167
Caută și vei găsi	168
Fântâna pentru animale	171
Nocturnă	172
Te iubesc, poezie!	174
Pasărea cu aripi de noapte	176
Rugăciune pentru frunzele moarte	177
Hrană pentru suflete	178
Viața mea în slujba cuvântului	180
Cuvintele	182
Toamnă cu măști	184
Stea din adâncuri	186
Eu văd dincolo de ceea ce se vede	187
Cu privirea ucidem regimente de îngeri	188
Comete	190
Un scurt poem fără cititori	191
Mai poți ?	192
Trenul nesfârșit al poemului	194
Poemul dimineții de duminică	196
Extazul tăcerii	198
Zmeul de hârtie	199
Flori de cenușă	200
ZBANG!	201
 Partea a II-a. STRADA DE HÂRTIE	 203
Babel	205
Posteritate	206
Lanțul	207
Strada de hârtie	208
Sunt doar un om	209

O luptă e viața	210
Sunt obosit	211
Geamuri fumurii	212
Înviere	213
Un altfel de dicțion-AR	214
Firimituri	216
 Partea a III-a. În tranșeele visului	 217
Aprecieri selective despre poezii	239
Aprecieri selective despre citate și aforisme	248

Ionuț Caragea este autor al câtorva zeci de volume de versuri, aforisme și proză, membru al nenumărate organizații culturale și un neobosit animator literar, în spațiul virtual. În mod evident, cu o asemenea activitate, nu mai are nevoie de prezentare. (Ana Blandiana)

Destule aforisme sunt, și în această nouă, prețioasă carte a eminentului Ionuț Caragea, veritabile giuvaere – prin rafinament, prin zborul departe al gândului ascuns în ele. Metafore surprinzătoare atingând necuprinsul, aceste gânduri în cristal metaforic, închipuie totdeodată, în marile poeme ale volumului de față, tari spectacole – ca să le numesc cumva – ideatico-lirice, într-un „flux și reflux peste hotarele visului”. (A.I. Brumaru)

Ceea ce mi se pare remarcabil la Ionuț Caragea este reabilitarea retoricii, una atent supravegheată, fără a-i știrbi eficiența, metafora intrând în plasma figurilor sintactice, în care primează, acum, anafora. Cred că autorul nostru a devenit, acum, cel mai important poet al anaforei din lirica românească de azi. (Theodor Codreanu)

Etalând discursul elevat, sentimentul pur, logica clară (deși paradoxul își are rolul său), poezia sa menține în metafizic un spectacol ființial cu totul și cu totul magnetic. Un virtuoz al versului liber, dar și al celui clasic, cu rimă și ritm, instalat într-o metafizică originală. (Daniel Corbu)

Folosind mecanismele simple ale scrisului și pe cele complexe ale imaginarului, Ionuț Caragea vine apăsător printre cuvinte, înnodând și polenizând stări caracteristice poeziei autentice, cu precizia unui ceasornicar. (Teodor Dume)

Aforismele și poemele sale alcătuiesc un tot unitar, senzorii lui de mare sensibilitate remarcând atât înstrăinarea omului contemporan, neputințele și durerea omniprezentă a acestuia, cât și „comorile cărnii”, „revelațiile la masa tăcerii” sau „chemarea veșniciei”, prin „cuvintele agățate de cer”. (Nicolae Mares)

Ionuț Caragea este mistuit de un foc interior devastator, care îi face corpul să devină canalul de transmisie al poeziei din sufletul său către semenii, către univers. (Dumitru Scorțanu)

Recontextualizând cu spirit jucăuș și inventiv formule de limbaj asociate unor situații tipice, poetul ne amintește adesea de Marin Sorescu, neabandonând nici poza inițiatului orfic sau tentația rostirii aforistice. (Maria-Ana Tupan)

Les Éditions ASLRQ

Association Québécoise
des Écrivains Roumains

9 782923 768182